

BIBLIOTECILOR*

REVISTA BIBLIOTECILOR

REVISTA BIBLIOTECILOR

REVISTA BIBLIOTECILOR

REVISTA BIBLIOTECILOR

REVISTA BIBLIOTECILOR

REVISTA BIBLIOTECILOR*

REVISTA BIBLIOTECILOR

ANUL XXV • IANUARIE 1972

Publicație a Consiliului Culturii și Educației Socialiste

REVISTA

BIBLIOTECILOR

NR. 1

ca
inst
Si
luții
lum
tori
de
de
la
ins
lația

REVISTA BIBLIOTECILOR

Publicație a Consiliului Culturii și Educației Socialiste

ANUL XXV

Nr. 1

IANUARIE 1972

SUMAR

ANUL INTERNAȚIONAL AL CĂRȚII „Cărți pentru toți”			
Ștefan GRUIA : Acțiuni consacrate Anului internațional al cărții în Republica Socialistă România	1	Liviu MOSCOVICI : Biblioteca municipală „Gh. Asachi” din Iași la o jumătate de secol de existență	23
Apelul lansat de directorul general al UNESCO, René Maheu, la deschiderea Anului internațional al cărții	3	Sabina DABIJA : Biblioteca municipală din Giurgiu la 50 de ani de activitate	23
Mărturisiri despre carte ale prof. Șerban Cioculescu, directorul general al Bibliotecii Academiei R. S. România (convorbire consemnată de L. BACĂRU)	4	I. D. : Transformarea socialistă a agriculturii, o victorie a întregului popor. Bibliografie de recomandare	24
Cu Petru Istrate, directorul Bibliotecii municipale din Brașov, despre Anul internațional al cărții (convorbire consemnată de Ioana TĂUTU)	6	Cronica	29
REVISTA BIBLIOTECILOR : Un cadru nou înfloririi vieții spirituale a satelor	9	Istoria cărții și a bibliotecilor	
Mircea IOANID : Informarea și documentarea în științele sociale și politice în slujba omului societății noastre socialiste	10	Livia BACĂRU : Știri noi despre legătura primei tipărituri românești	31
Vasile POPEANGĂ : Perfecționarea activității bibliotecii școlare	12	Biblioteci de peste hotare	
Iuliu PINTEA : Colocviu metodologic la Oradea — „Cartea, mijloc important de activitate cultural-educativă de masă”	15	Walter SCHERFF : Biblioteca internațională a tineretului din München	38
Ion STOICA : Educația beneficiarilor — „Zilele bibliotecii” — o acțiune care se dezvoltă	17	Biblioteca orășencască pentru tineret din Košice (Slovacia de apus) (Prezentare de Florica GEORGESCU)	41
A. BĂLAN : Manifestările de masă — parte integrantă a activității bibliotecii	20	Val MUNTEANU : Expoziția de carte românească pentru copii și tineret, München, decembrie 1971 — ianuarie 1972	42
Elvira POSTOLACHE : Pe linia traducerii în viață a documentelor de partid și de stat	20	George SEBASTIAN : Cronica Anului internațional al cărții 1972	43
Febronia COSTACHE : Sub semnul colaborării	21	R. B. : 25 de ani de la apariția revistei de specialitate din R.D. Germană, Der Bibliothekar	44
DAN SIMONESCU : Muzeul literaturii române	22	De peste hotare	45
		★	
		Maria BANUȘ : Pablo Neruda = un cosmos. Premiul Nobel pentru literatură pe anul 1971	47
		Lucrări de specialitate	48
		Fișier	51
		Poșta redacției	59
		Consultații	
		Antoaneta CORVĂTESCU-TOFAN : Serviciile de bibliotecă adresate cititorilor-copii (IX)	60

19 AUG 1977

ANUL INTERNAȚIONAL AL CĂRȚII

„Cărți pentru toți“

P.31-208

Acțiuni consacrate Anului internațional al cărții în Republica Socialistă România

Ștefan GRUIA

Printr-o rezoluție specială adoptată de cea de-a XVI-a Sesiune a Conferinței Generale a UNESCO, ținută la Paris în octombrie-noiembrie 1970, anul 1972 a fost proclamat ANUL INTERNAȚIONAL AL CĂRȚII.

Scopul acestei inițiative, măsurile propuse de Conferința Generală a UNESCO pentru a fi luate pe plan național și internațional, inițiativele diverselor țări pentru marcarea acestui eveniment au fost relatate pe larg în paginile revistei noastre.

În esență, Anul internațional al cărții este conceput ca o acțiune cu un larg răsunet internațional în scopul creșterii aportului cărții în dezvoltarea economică, socială, spirituală a lumii contemporane.

Cărțile reprezintă unul din principalele mijloace de informare, de educare și, în ciuda dezvoltării spectaculoase a mijloacelor de comunicare în masă, influența lor asupra vieții spirituale a umanității s-a menținut, putem afirma chiar că tinde să se întărească. Cartea rămâne instrumentul esențial al cunoașterii.

Sîntem martorii unei adevărate revoluții a cărții. Numărul publicațiilor în lume se dublează în fiecare deceniu. Datorită progresului remarcabil al tehnicii de producție și al mijloacelor de difuzare a cărții, ea a devenit accesibilă tuturor. Totuși, în multe din țările în curs de dezvoltare, aproape 75 la sută din populația adultă este încă analfabetă, ceea ce înseamnă că peste 35 la sută din populația adultă a globului nu știe să citească.

Sînt țări în care de-abia în ultimele decenii a avut loc evenimentul ce în istoria țării noastre este marcat în anul 1508: tipărirea primei cărți. În aceste țări, bazele sistemului național de edituri și de difuzare a cărții se pun abia acum. Dar și în țările cele mai avansate din punct de vedere al culturii cărții, o parte însemnată a populației nu citește. Conform unor cercetări efectuate în aceste țări, numărul cititorilor, al celor care recurg sistematic la cărți reprezintă o minoritate.

Anul internațional al cărții, sub deviza „Cărți pentru toți“, își propune să favorizeze elaborarea, producerea și răspîndirea cărții, inclusiv dezvoltarea bibliotecilor. Își propune de asemenea să propage în diferite medii sociale deprinderea lecturii, să favorizeze schimburile culturale în domeniul cărții, să pună cartea în serviciul educației, al înțelegerii între popoare, al asigurării păcii.

★

Acțiunile consacrate Anului internațional al cărții în România au în vedere importanța și rolul esențial al cărților în dezvoltarea vieții noastre sociale și culturale.

Promovarea cărții, element esențial al culturii socialiste, sub deviza „Cărți pentru toți“ se integrează organic în vasta acțiune de educare comunistă, de ridicare a nivelului general al cunoașterii desfășurată în țara noastră sub conducerea partidului comunist.

În anul 1972 producția editorială va cunoaște un ritm intens, corespunzător cerințelor societății noastre socialiste, evoluției științei și culturii; numai în editurile de stat producția editorială va înregistra o creștere de 12 la sută, ca număr de titluri, față de anul 1971, adică vor fi editate aproape 4 000 de titluri.

Salonul național al cărții din anul acesta, însoțit de un bogat program de acțiuni menite să înlesnească pătrunderea cărții în cercuri cit mai largi de cititori și să stimuleze dialogul viu dintre creatori, editori și public, va avea pe emblema sa deviza Anului internațional al cărții.

Țara noastră va participa la numeroase târguri internaționale de carte, va organiza expoziții de carte românească în diferite țări precum și alte acțiuni care să facă cunoscută cartea românească peste hotare. Este în curs de realizare o lucrare documentară privind istoria editării și răspîndirii cărții în România, în care sînt reliefate realizările contemporane pe această linie.

Acțiunile tradiționale, „luna cărții la sate” — februarie 1972, „decada cărții românești” între 1 și 10 octombrie, se vor desfășura, cu amploare sporită, sub egida Anului internațional al cărții. În acest cadru vor avea loc în toate județele țării numeroase expoziții, întâlniri între autori și public, seri literare și alte manifestări.

Propaganda cărții agrotehnice se va bucura de o atenție specială, prilejuită de împlinirea a 10 ani de la încheierea cooperativizării agriculturii.

Se vor organiza „zile ale cărții pentru copii”, și un concurs pe plan național pentru cele mai frumoase desene ale copiilor, inspirate din cărțile citite în biblioteci.

Numeroase concursuri vor încuraja producția editorială de calitate din punct de vedere ideologic, estetic, științific. Se vor acorda premii pentru cele mai frumoase cărți de creație originală (care se vor bucura de cea mai mare popularitate în rîndul publicului), pentru cea mai bună ilustrație și prezentare artistică a cărții, pentru cele mai frumoase cărți pentru copii etc.

În cadrul Anului internațional al cărții, în biblioteci, case de cultură, cămine culturale, cluburi, școli se vor organiza numeroase întâlniri ale scriitorilor și editorilor cu muncitori, țărani, tineri, copii, prilejuind confruntări de opinii asupra rolului cărții în societatea noastră socialistă.

Se vor realiza afișe dedicate Anului internațional al cărții, ca și cărți poștale

ilustrate, menite, toate, să țină treaz interesul publicului pentru carte, pentru creatorii ei, pentru cei care se ocupă de păstrarea ei și difuzarea ei. De altfel, radioul și televiziunea, presa centrală și locală vor acorda o importanță deosebită acestui eveniment.

Numeroase articole, studii vor fi consacrate sociologiei cărții și lecturii, misiunii educative a cărții. Emisiuni ale radioului și televiziunii vor fi dedicate rolului cărții și lecturii în formarea personalității umane, în educația comunistă.

Programele elaborate de comitetele județene de cultură și educație socialistă, planurile bibliotecilor cuprind inițiative, acțiuni menite să propage cartea și biblioteca în medii tot mai largi, cu deosebire în mediul populației rurale.

În numeroase județe sînt în curs de realizare planuri pentru dezvoltarea rețelei de filiale ale bibliotecilor în mediul urban, pentru modernizarea bibliotecilor, pentru extinderea accesului liber la raft, toate acestea creînd condiții ca deviza „Cărți pentru toți” să devină o realitate.

Consiliul popular al județului Neamț va construi în acest an, cu posibilități locale, o nouă clădire pentru Biblioteca municipală din Piatra-Neamț, cu o suprafață de aproximativ 2 000 mp.

Există preocupări deosebite în numeroase localități rurale pentru lărgirea activității bibliotecilor comunale în satele aparținătoare, pentru antrenarea și stimularea cadrelor didactice-bibliotecari cu muncă obștească în realizarea unui program stabil în bibliotecile filiale.

Comitetul de cultură și educație socialistă al județului Covasna se preocupă de înzestrarea Bibliotecii municipale din Sf. Gheorghe cu un bibliobuz, destinat servirii cu carte a populației din cartierele mărginașe ale orașului și din satele insuficient asigurate de către bibliotecile comunale. Preocupări similare în vederea asigurării de servicii mobile de bibliotecă există și în alte județe ale țării.

Bibliotecile municipale au pregătit editarea de ghiduri, prospecte și alte materiale de propagandă care să facă larg cunoscute publicului serviciile oferite de biblioteci; sînt în curs de elaborare cataloage selective, bibliografii de recomandare, atît pe plan central, prin grija Bibliotecii Centrale de Stat, cit și pe plan local.

Comitete de cultură și educație socialistă județene (de pildă, cele din Galați, Prahova, Buzău, Timiș, Sibiu) s-au preocupat ca publicațiile de propagandă, bibliografiile etc. să apară într-o formă tehnoredacțională atractivă, cu emblema A.I.C.

La începutul acestui an, care a marcat deschiderea **Anului internațional al cărții**, directorul general al UNESCO, René Maheu, a lansat un apel pentru asigurarea desfășurării cu succes a acestei manifestări de mare anvergură în favoarea cărții, în care a spus: „În acest început al anului 1972, care a fost proclamat în unanimitate **ANUL INTERNAȚIONAL AL CĂRȚII** de către Conferința generală a UNESCO, invit toate țările lumii să se asocieze, fiecare după posibilitățile și nevoile sale, la această vastă întreprindere și să-și însușească deviza ei, **cărți pentru toți**”.

După cum este cunoscut, astăzi se simte tot mai acut nevoia de a reda cărții rolul ei important în societate, ca factor de prim rang al progresului material și spiritual al omenirii, chiar dacă, în funcție de nivelul de dezvoltare al țărilor lumii, rațiuni diferite au impus acest lucru: „*În prezent, în lume există o imensă nevoie de a citi, care, pentru o mare parte a populației globului, este o veritabilă foamă. Cu toate că revoluția care s-a produs în tehnicile de producere și de difuzare permite să se lanseze pe piață un număr mereu crescând de lucrări de bună calitate și relativ ieftine, țările în curs de dezvoltare suferă de o penurie a cărților ce nu poate decât să se agraveze pe măsură ce învățământul se generalizează. Neproducând în total decât o cincime din cărțile publicate în lume, aceste țări numai prin mijlocul schimburilor internaționale pot încerca să satisfacă — și încă doar parțial — nevoile la care ele nu vor putea răspunde în întregime, într-o perioadă mai îndelungată, decât creîndu-și industrii editoriale naționale...*”. „Tot astfel, în țările unde pro-

Apelul lansat de directorul general al UNESCO, René Maheu, la deschiderea ANULUI INTERNATĂIONAL AL CĂRȚII

Printre inițiativa deosebite mai semnalăm aceea a Bibliotecii municipale „Gh. Asachi” din Iași de a asigura un serviciu de informare a cititorilor specialiști cu literatură de profil. La Constanța și la Ploiești a fost asigurată cooperarea între biblioteca municipală și universitatea populară pentru furnizarea bibliografiei cursanților.

În unele județe au fost inițiate concursuri interbibliotecare, avînd ca obiectiv principal lărgirea ariei de pătrundere a cărții în rîndurile populației.

Au fost programate cercetări sociologice privind interesele de lectură, deprinderile de lectură și informarea în diferite medii, ca și pentru studierea influenței cărții asupra conștiinței publicului

și a influenței pe care o au alte activități de informare și educare asupra lecturii.

Sesiuni de comunicări, organizate sub egida Asociației bibliotecarilor, vor prilejui dezbateri asupra problematicii actuale teoretice și practice a activității bibliotecare și rolul ei în formarea personalității umane.

În Anul internațional al cărții, după cum rezultă din această succintă enumerare, vor fi activate mijloace diverse pentru a trezi interesul tuturor față de carte, pentru mărirea gradului de accesibilitate al cărții în general.

Carte bună, frumoasă pentru toți, carte potrivită interesului, gustului, indeletnicirii fiecăruia. Iată programul acțiunii bibliotecare în anul 1972!

ducția editorială este înfloritoare, cartea este încă departe de-a fi intrat pretutindeni în viața fiecăruia. Cu toate că aceste fări dispun în general de o rețea de difuzare ce permite a duce cartea la cititor, problema de a ști cum să fie dus cititorul la carte continuă să se pună, la diferite nivele, în multe dintre ele, așa cum o mărturisește procentajul adesea ridicat al necititorilor, pus în lumină de diverse anchete“.

Directorul general al UNESCO pune în continuare întrebarea: „Nu a venit momentul de a reconsidera ansamblul problemelor editării astfel încât tehnicile electronice și audio-vizuale, de la care cartea suferă din ce în ce mai multă influență, să fie puse în slujba ei? Cartea nemaiputând fi izolată de alte mari mijloace de informare, nu trebuie să se considere rolul ei în societate?“.

„Asupra problemelor de această natură comunitatea mondială este invitată să se îndrepte, în cursul ANULUI INTERNAȚIONAL AL CĂRȚII, în vederea cercetării soluțiilor care reclamă în mod cert concursul activ al puterilor publice, dar și al instituțiilor de orice fel, naționale, regionale și internaționale, și al indivizilor...“.

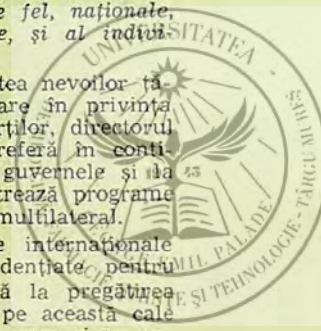
Pornind de la imensitatea nevoilor țârilor în curs de dezvoltare în privința producerii și difuzării cărților, directorul general al UNESCO se referă în continuare, în apelul său, la guvernele și la organismele care administrează programe de ajutor bilateral sau multilateral.

Asociațiile profesionale internaționale din domeniul cărții, evidențiate pentru participarea lor entuziastă la pregătirea A.I.C., sînt încurajate și pe această cale să desăvîrșească opera la care și-au exprimat fără reținere întreaga lor adeviziune: „In traducerea în fapt a ANULUI INTERNAȚIONAL AL CĂRȚII, un rol de prim plan revine foarte firesc organizațiilor profesionale din domeniul cărții — de autori, de editori, de bibliotecari și de librari —, care s-au asociat atât de strîns la lansarea lui și a căror voință de a-și întări mereu solidaritatea s-a manifestat deja prin adoptarea unei „Charte a cărții“, elaborată în comun“.

Subliniind însemnătatea majoră a A.I.C. — „ANUL INTERNAȚIONAL AL CĂRȚII este însă în primul rînd problema celor mulți pentru care folosirea cărții — ca instrument zilnic de lucru, ca mijloc de formare personală sau de recreare — este inseparabilă de fericirea și de demnitatea de a trăi“ — directorul general al UNESCO, René Maheu, își încheie mesajul său prin urarea ca „toți să se unească și să facă în așa fel încît să existe CĂRȚI PENTRU TOȚI“.

MĂRTURISIRI DESPRE CARTE ale

**prof. ȘERBAN
CIOCULESCU,**
**directorul general
al Bibliotecii
Academiei
R. S. România**

Anul 1972, proclamat de UNESCO Anul internațional al cărții, sub deviza „Cărți pentru toți“, are ca scop să atragă atenția generală asupra rolului pe care-l are în societate cartea, acest mijloc principal de informare, acest instrument esențial al cunoașterii.

În cadrul Anului internațional al cărții, Revista bibliotecilor inițiază un ciclu de MĂRTURISIRI în care încearcă să creioneze cum se materializează cartea în personalitatea acelora ce sînt făuritori și reprezentanți de seamă ai culturii românești.

Mulți cititori au căpătat deprinderea lecturii numai prin exemplul personal al altora, de obicei al profesorilor, al maestrilor lor. De aceea și noi ne-am adresat unor personalități ale vieții culturale pentru a împărtăși cititorilor noștri câteva gânduri despre rolul cărții în viața lor.

★

Deschidem ciclul *MARTURISIRILOR* cu răspunsurile pe care prof. Șerban Cioculescu, directorul general al Bibliotecii Academiei R. S. România, le-a dat întrebărilor puse de noi.

RED.: Considerați că în epoca noastră de suprasaturatie cu informații pe calea mijloacelor de comunicare în masă cartea își menține rolul pe care l-a avut de-a lungul veacurilor?

Ș. C.: Fără îndoială. Oricât de suprasaturată ar fi epoca noastră de informații, informațiile care sînt puzderie nu pot constitui alimentul sufletesc pe care îl constituie cartea, cartea de căpătii, cartea fundamentală. Istoria culturii noastre și a culturii universale este jalonată de cărți fundamentale, cită vreme informațiile servesc pentru elaborarea unor lucrări teoretice, a unor lucrări practice, a unor lucrări tehnice, sau a unor lucrări de sinteză. Dar, cînd spunem cartea, spunem sinteză și de aceea informațiile nu-i pot zdruncina sau compromite viitorul cărții care, deocamdată, este singura formă trainică ce păstrează și transmite în timp gîndirea umană.

RED.: Ce soartă îi prevedeți cărții în viitor?

Ș. C.: Îi prevăd o sarcină fundamentală, aceea de a contribui la dispariția diferentelor de nivel între cultura țărilor înaintate și a țărilor în curs de dezvoltare, de a crea o comunitate mondială a națiunilor în prosperitate și pace.

RED.: Care a fost cartea sau cărțile cu cea mai mare influență în formația Dv. și de ce?

Ș. C.: Cînd eram foarte tînăr citeam pe apucate, de toate și în special romane. Încetul cu încetul, începînd a citi și cărți de critică literară m-am fixat la ele și cred că setea, foamea cu care am consumat autori întregi care n-au făcut decît critică literară au fost determinante pentru cariera mea viitoare. Astfel, primii mari critici pe care i-am citit în biblioteca unui medic și a unui profesor din Turnu Severin au fost criticii francezi: Sainte-Beuve, Taine, Renan, Jules Lemaitre, Faguet, Brunetiére. Și, foarte curios, cum în epoca aceea a adolescenței

eram foarte bătaios, aveam sentimentul că ședeam călare pe convingeri eterne, fundamentale, — eram și puțintel dogmatic, — primul critic care m-a atras foarte mult a fost Ferdinand Brunetiére. Au trebuit ani întregi ca să mă dezdogmatizez și să mă scutur de această influență.

RED.: Lectura căror cărți a produs o eventuală cotitură în viața dv. spirituală?

Ș. C.: Cred că nici o carte nu a produs o mai mare impresie asupra mea și nu a lăsat întipărituri atît de adînci sau poate chiar nici una nu m-a modelat atîta ca *Eseurile* lui Montaigne. O am și acum în geantă. Este de cîteva zeci de ani cartea mea de căpătii, nu mă satur citind-o. La fiecare pagină la care deschid din întîmplare, deși o văd subliniată, comentată, redescopăr de fiecare dată o nouă semnificație, o nouă zvicnire stilistică, o nouă nuanță de gîndire. Ea este pentru mine ceea ce se cheamă o carte de căpătii. Sigur, alții pot prefera alte cărți dar eu nu cunosc o carte mai nutritivă ca aceasta care de zeci de ani, de cînd o tot citesc și recitesc, nu mă satură și nu încetez să mă mir că secolul al XVI-lea a putut da un spirit atît de complex și de modern.

RED.: Ce cărți considerați că nu trebuie să lipsească din lectura generațiilor noastre tînere?

Ș. C.: În primul rînd cărțile clasicele române. Ele se tipăresc acum în tiraje foarte mari, în ediții mai bune ca în trecut, cu textul colaționat filologic în modul cel mai conștiincios. Din acest punct de vedere, materialul care se pune la dispoziția tineretului este superior aceluia pe care-l aveam eu în timpul adolescenței mele. Dar, pentru ca tineretul să iubească pe marii noștri clasici, cred că rolul determinant îl au profesorii de limba română.

Profesorul de limba română trebuie să fie el însuși un cititor pasionat, un cititor talentat, un cititor care să știe să nuanțeze, să pună în valoare fiecare text, ba chiar să dea o nouă viață unor texte vechi care pot, la prima vedere, să pară rebarbative școlarelor. În genere cărțile de școală, — și clasicii cad sub această incidență, — sînt considerate ca obligatorii și nu sînt citite cu tragerea de inimă pe care ar avea-o copilul sau adolescentul dacă el însuși ar descoperi cartea. Dar cînd profesorul știe să facă dintr-o carte obligatorie o carte a inimii lui, atunci acea carte îi va deschide gustul și pentru altele. Cum numărul clasicelelor noastre s-a mărit, cum epoca dintre cele două războaie a constituit o a doua epocă

a noastră clasică, afară de aceea a momentului Eminescu-Creangă-Caragiale, generațiile noastre tinere vor găsi în marii noștri poeți și romancierii lecturile cele mai variate și cele mai nutritive. Da, cum vă spuneam, încă o dată, stimulatorul principal trebuie să fie profesorul de limba română și în măsura în care el dă viață lecturii și învățămîntului său, în această măsură poate suscita, poate stimula, poate stîrni la tinerii lui lectori pasiunea cititului.

Un alt sector pe cît de important pe atît de bine reprezentat astăzi în planu-

rile editoriale de la noi, este acela al literaturii universale. Nu se poate vorbi de cultură generală, în literatură, fără cunoașterea marilor clasici antici și moderni. Editura „Univers” și revista *Secolul XX* sînt astăzi excelente călăuze în acest vast domeniu. Cine nu-i poate citi pe unii clasici în limba lor, se poate referi la traduceri dintre cele mai îngrijite din Homer, Platon, tragicii greci, Virgiliu, Horațiu, Ovidiu, din Shakespeare, Rabelais, Montaigne, Goethe etc.

Convorbire consemnată
de L. BACĂRU

Cu PETRU ISTRATE, directorul Bibliotecii municipale din Brașov, despre ANUL INTERNAȚIONAL AL CĂRȚII

RED.: Anul 1972 a fost proclamat, în cea de-a 16-a sesiune a Conferinței generale a UNESCO, drept *An internațional al cărții*. În *Programul* elaborat, dezvoltarea bibliotecilor, promovarea lecturii, constituie obiective esențiale, însăși deviza adoptată — *Cărți pentru toți* — vorbind explicit despre aceasta. Ca și în alte țări, și în țara noastră a fost adoptat un întreg program național, întru a cărui realizare concură toți factorii ce se ocupă de problemele educației și culturii. Ce va aduce nou în activitatea bibliotecii pe care o conduceți Anul internațional al cărții?

P.I.: În ceea ce privește concepția care stă la baza activității ce o desfășurăm, nu vor interveni elemente noi, deoarece procesul educației permanente, reciclarea, legiferate în țara noastră, și mai ales *programul* elaborat de secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, pentru îmbunătățirea activității ideologice, ridicarea nivelului general al cunoașterii și educația socială a maselor... presupun cu necesitate o largă utilizare a cărții, ca mijloc principal de vehiculare a ideilor, a cunoș-

tințelor și implicit o acțiune susținută de difuzarea cărții din partea bibliotecilor, instituții investite cu importante misiuni educative.

În traducerea în practică a acestei concepții mai avem însă multe de făcut și, din acest punct de vedere, considerăm că Anul internațional al cărții constituie un cadru nimerit și totodată un stimulent, atît în ceea ce ne privește cît și în ceea ce privește forurile care ne îndrumă și instituțiile cu care colaborăm.

RED.: În sensul acestei afirmații, care sînt principalele probleme pe care le veți urmări?

P.I.: Există două aspecte pe care le avem în vedere, unul ținînd de organizarea lecturii, celălalt vizînd orientarea lecturii, propaganda cărții.

RED.: Se știe că, în ceea ce privește organizarea lecturii la nivelul municipiului Brașov, biblioteca dv. a obținut și pînă acum rezultate frumoase. Dispuneți de un sistem de filiale bine încheat, în cadrul căruia se realizează între 22 și 25 la sută din totalul cititorilor înregistrați anual, ponderea volumelor împrumutate,

În ansamblul împrumuturilor efectuate, ridicându-se la aproximativ 25 la sută. Ce ameliorări intenționați să aduceți acestui sistem?

P. I.: Într-adevăr, Biblioteca municipală are organizate filiale în trei dintre cele mai importante cartiere periferice — Prund (Șchei), Calea București și Steagul Roșu, care, deși (cu excepția ultimei, amplasată la parterul unui bloc), nu dispun de localuri funcționale, satisfac totuși în condiții multumitoare necesitățile de lectură ale populației din cartierul respective. Rămân descoperite însă două zone — zona Gării și Tractorul, cu cca. 30 de mii de locuitori, și cartierul Bartolomeu, cu cca. 10—15 mii de locuitori; și cum „cărți pentru toți”, înseamnă și cărți lesne accesibile tuturor, intenționăm ca în anul 1972, cu concursul organelor locale, să deschidem filiale și în aceste cartiere. Totodată, avînd în vedere o scădere sensibilă a indicilor de activitate realizați de filiale în ultimii doi ani, în urma reducerii personalului aferent și, ca o consecință, a programului de funcționare (32 de ore pe săptămînă, în loc de 48), vom face toate diligențele necesare pentru a putea asigura în viitor, atît în filialele existente, cît și în cele pe care intenționăm să le deschidem, un program săptămînal complet.

Red.: În ceea ce privește informarea cititorilor, orientarea lecturii și propagația cărții, ce vă propuneți?

P. I.: Obiectivele sînt multiple, iată cîteva din ele.

— Intenționăm să edităm o *mapă metodică*, un fel de ghid de orientare pentru cititori. Mapa va cuprinde o scurtă prezentare a bibliotecii, a colecțiilor și serviciilor ce le oferă; un extras din regulamentul de funcționare a bibliotecii; o prezentare a sistemului de cataloage cu indicații privind tehnica consultării lor; o listă completă a periodicelor la care este abonată biblioteca; o listă adnotată a celor mai importante lucrări de informare de care dispunem, precum și lista și adresele principalelor biblioteci brașovene. Pe lângă acestea, mapa va conține un plan al serviciilor și secțiilor bibliotecii, o hartă sumară a orașului cu amplasarea unităților din sistemul bibliotecii municipale și un set de modele cu formularistica bibliotecii. Editată într-un larg tiraj, această mapă va fi difuzată cititorilor noștri, cu precădere celor noi, în perioada reinscrierilor și cu ocazia „Zilelor bibliotecii”, organizate în primul trimestru, precum și în rîndurile publicului potențial, fiind expediată în acest scop în diferite întreprinderi și instituții de învățămînt brașovene.

— Ca mijloc de propagandă a instituției și totodată ca instrument de orientare a cititorilor de o deosebită atractivitate și, sperăm, valoare educativă, vom realiza, în colaborare cu cineclubul din cadrul Casei de cultură a studenților, un *film color*, de 10—15 minute, *despre bibliotecă*. Filmul va fi prezentat grupelor organizate de cititori care ne vizitează instituția, va fi împrumutat școlilor care vor să consacre anumite ore de dirigiență problemelor legate de cultura lecturii, va fi proiectat în cadrul diferitelor case de cultură, la universitatea populară și chiar în județ.

— În scopuri similare intenționăm să realizăm și cîteva *seturi de diapozitive*, pe diferite teme, cum ar fi organizarea bibliotecii, informarea în bibliotecă, tezaurul de cărți rare.

— Anul internațional al cărții va prilejui bibliotecii noastre *adoptarea unui ex libris*. În acest scop, am lansat un concurs în rîndul artiștilor amatori care activează în cadrul cercurilor de arte plastice din Palatul culturii și de la Casa de cultură a studenților precum și în rîndul elevilor de la Liceul de muzică și arte plastice din Brașov. În primul pîtrar al anului vom organiza, cu concursul cunoșcutului bibliofil brașovean dr. Emil Bologa, o mare *expoziție de ex libris-uri*. Pe lângă colecția personală pe care dăruia să ne-o va pune la dispoziție în acest scop, vor fi expuse și cîteva piese din propria noastră colecție, iar un panou special va fi rezervat ex libris-urilor prezentate în concurs. Cu ocazia vernisajului va fi desemnat și cîștigătorul concursului, respectiv va fi adoptat ex libris-ul Bibliotecii municipale din Brașov. Va fi un bun prilej, credem, și pentru alte biblioteci din județul nostru să-și aleagă dintre expozitate cîte un ex libris.

— Tot rod al unei colaborări, de astă dată cu Consiliul municipal al pionierilor, va fi organizarea unei *expoziții de desene ale copiilor*, inspirate de tematica sau personajele diferitelor cărți, cu care ocazie, în scopul stimulării deprinderilor de lectură rațională, se va experimenta și un nou tip de concurs „Pentru cel mai bun caiet de lectură particulară”.

— Proiectăm de asemenea organizarea unei ample *expoziții*, cu tema *Cărți pentru toți*. În afară de cărți, vom expune și diferite fotografii, grafice și diagrame, privind creșterile realizate de biblioteca noastră pe linia difuzării cărții. Materialul bibliografic și cel iconografic folosit vor fi comunicate și altor biblioteci din județ care intenționează să organizeze expoziții asemănătoare.

— În domeniul informării bibliografice, se preconizează ca în cursul anului 1972

să fie editate o serie de lucrări de amploare. Astfel, va fi publicat primul volum al *Bibliografiei locale* (1969—1970), se va edita *Catalogul colectiv al cărții brașovene* existente în bibliotecile din Brașov și vor fi puse bazele unui catalog al surselor de informare pe probleme. În ceea ce privește orientarea tematică a bibliografiilor de recomandare — ca și a celorlalte forme de propagandă a cărții, de îndrumare a lecturii — vom porni de la principiile enunțate în documentele Plenarei C.C. al P.C.R. din 3—5 noiembrie 1971, privind formarea multilaterală a omului socialist, ridicarea continuă a nivelului general al cunoașterii. În scopul unei adresabilități mai precise, ne propunem să avem în vedere programul diferitelor forme de învățământ politic ca și cel al altor instituții cultural-educative. Astfel, pentru cele mai importante cursuri ale Universității populare, vor fi editate, pentru uzul cursanților, seturi de bibliografii, difuzate în plicuri.

Aș dori să adaug că în acest an, toate publicațiile noastre vor purta simbolul A.I.C., realizat de graficianul belgian Michel Olyff.

RED.: Presupun că planul dv. pentru Anul internațional al cărții conține și acțiuni de tipul manifestărilor de masă.

P. I.: Aș aminti, în acest sens, simpoziioanele „Cartea și profesiunile” și „Literatura și celelalte arte”; ciclul de prezentări „Prin marile biblioteci ale lumii”; caleidoscopul „Curiozități despre cărți”, și două acțiuni intitulate „Cărți pentru toate virstele”.

RED.: Cunoscute fiind preocupările Bibliotecii municipale brașovene în direcția sociologiei lecturii, colaborarea intensă cu Laboratorul de sociologie a culturii de masă de pe lângă Comitetul județean pentru cultură și educație socialistă Brașov, ne-am fi așteptat să ne vorbiți și despre unele acțiuni în această direcție.

P. I.: Asemenea preocupări nu au caracter ocazional, ci constituie o permanentă a activității bibliotecii noastre, în scopul îmbunătățirii continue a relațiilor noastre cu publicul. Poate tocmai de aceea nu le-am amintit aici, deși cercetările programate pentru anul 1972 pot fi foarte bine legate de Anul internațional al cărții.

Astfel, încă din ultima perioadă a anului trecut, am întreprins, pe bază de chestionar, un sondaj în rândurile cititorilor cu privire la serviciile publice ale bibliotecii noastre. Pe marginea problemelor relevate de analiza răspunsurilor, cel tirziu în luna februarie vom organiza o consfătuire cu cititorii.

Permanentizarea cititorilor tineri este tema unei alte cercetări, pe care o vom realiza în acest an, ca o premisă a adopțării unui complex de măsuri de psihopedagogie a lecturii, ce vor fi aplicate, în condițiile lipsei unei secții speciale pentru tineret, într-o etapă pregătitoare, în cadrul secției pentru copii și apoi în cadrul secției pentru adulți.

O ultimă cercetare privește *interesele publicului cititor față de cartea social-politică*, realizată pe baza analizei buletinelor de cerere, a fișelor de cititor, dar și prin observațiile directe, pentru care secția de științe social-politice de curind organizată în biblioteca noastră oferă un cadru foarte potrivit.

RED.: Programul înfățișat de dv. este divers și complex. Sintem incredințați că realizarea obiectivelor preconizate vă va aduce un număr important de cititori noi, va contribui la permanentizarea lor, va face ca lectura beneficiarilor dv. să fie mai bogată, mai variată, mai de calitate. Dar cum la începutul discuției noastre ne-ați vorbit despre *concepția* acestui program, aș dori ca în încheiere, sintetizând, să ne întoarcem la această concepție.

P. I.: În spiritul întregii politici culturale-educative a partidului și statului nostru, ca și în spiritul principiilor enunțate de UNESCO de altminteri, țin să subliniez că acest program la care m-am referit nu este o „campanie”, un program de circumstanță care se va încheia la 31 decembrie 1972, ci un prilej de a lansa acțiuni durabile.

„Cărți pentru toți” înseamnă pentru noi *cărți bune* pentru toți, cu un înalt mesaj educativ. Aceasta înseamnă că într-un fel mesajul acestor cărți se va incorpora formației spirituale a cititorilor noștri, în sensul îmbogățirii pregătirii lor ideologice, a formației lor profesionale, a educației lor etice și estetice. În aceasta constă, în ultimă instanță, adevărata măsură a eficienței muncii ce o desfășurăm.

Aș dori să citez aici unul din programicele principii enunțate de secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, care pentru noi, lucrătorii Bibliotecii municipale din Brașov, acum în Anul internațional al cărții constituie și va rămâne și în viitor o deviză a activității noastre: „A fi comunist presupune a fi un om cu multiple cunoștințe științifice și culturale, care se ocupă continuu de lărgirea orizontului său spiritual, de însușirea a tot ce este mai înaintat în epoca sa”.

Convorbire consemnată de Ioana TAUTU

Un cadru nou înfloririi vieții spirituale a satelor

Cuvîntarea tovarășului Nicolae Ceaușescu, rostită la încheierea lucrărilor conferinței, document de mare importanță pentru perfecționarea tuturor domeniilor de activitate care privesc sau au continuitate cu viața satelor, a trasat și a analizat perspectivele dezvoltării multilaterale a comunelor, a satelor patriei noastre.

Istoria satului românesc nu cunoaște încă o asemenea acțiune în care într-un cadru atât de larg să fi fost abordate în spirit critic toate problemele vieții social-politice, economice și spirituale. Cu deosebită pregnanță a fost reliefat în cadrul conferinței rolul comitetelor de partid din comună și al consiliilor populare comunale în conducerea și îndrumarea tuturor domeniilor vieții rurale.

Este firesc ca în centrul atenției comitetelor de partid comunale și a consiliilor populare să stea problemele economice, măsurile privind dezvoltarea producției agricole. Este tot atât de firesc și îmbucurător faptul că, pe lângă aceste probleme și legat de ele, secretarii și primarii s-au referit deseori, în cadrul conferinței, la rolul căminului cultural și al bibliotecii.

Activitatea acestor instituții a intrat dintotdeauna în atribuțiile organelor locale politice și administrative. Trebuie spus că, în cele mai multe cazuri, comitetele de partid și consiliile populare au orientat activitatea acestor instituții cu competență și spirit de buni gospodari. În ultimii ani, cazurile în care bibliotecării au fost folosiți pentru alte activități sau nu li s-au rezolvat problemele materiale ce depindeau de organele locale au devenit din ce în ce mai rare.

Faptul că participanții la conferință, în cuvîntul lor, au abordat problemele de detaliu ale rețelei de biblioteci la sate denotă importanța acordată acestei instituții în viața comunelor. Printre alte propuneri consemnăm următoarele:

- un sistem mai operativ și mai ritmic de aprovizionare cu cărți a bibliotecilor;
- reglementarea funcționării filialelor bibliotecilor comunale în satele aparținătoare și găsirea unor modalități de stimulare a bibliotecarilor cu muncă obștească;

- necesitatea particularizării legislației financiare la specificul bibliotecilor etc.

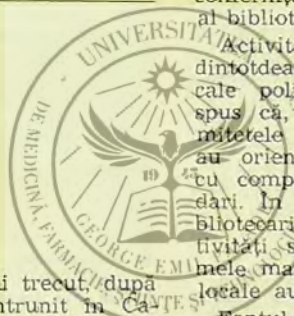
Biblioteca este menționată deș în cuvîntul secretarilor comitetelor comunale de partid și al primarilor ca o instituție de prestigiu în viața culturală a comunelor, iar bibliotecarul — ca un activist pe tărîm social, intelectual cu înaltă răspundere în educarea socialistă a maselor.

Lărgirea atribuțiilor organelor locale de partid și de stat, înlăturarea manifestări-

În ultimele zile ale anului trecut, după cum este cunoscut, s-au întrunit în Capitală peste 5 000 de secretari ai comitetelor comunale de partid și președinți ai consiliilor populare comunale pentru a dezbate la încheierea primului an al cincinalului problemele majore pe care le ridică dezvoltarea localităților rurale în procesul construcției socialismului.

Conferința, organizată din inițiativa secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, s-a înscris în stilul general de muncă al conducerii partidului și statului nostru de promovare a unor largi consultări cu activul de partid și oamenii muncii din diferite domenii ale vieții sociale, în vederea elaborării soluțiilor celor mai eficiente.

Cu competență și înalt spirit de răspundere, conducătorii activității politice și administrative din localitățile rurale au analizat un cerc larg de probleme privind munca și rolul organizațiilor de partid și al consiliilor populare în domeniul vieții politice, economice, sociale și educative, de formare a conștiinței socialiste a țărănimii.

lor de formalism și birocrațism în relațiile dintre comună și județ, ca și celelalte măsuri aprobate de conferință vor avea o profundă înfrîurire și asupra vieții spirituale a statului. Cu certitudine, intelectualitatea satelor va putea fi antrenată în mai largă măsură în sprijinul activității cultural-educative, inclusiv a bibliotecilor. Problemele materiale ale acestor instituții vor găsi soluții adecvate și operative. Neîndoielnic că printre construcțiile culturale ce se vor realiza prin contribuție bănească și muncă obștească se vor afla și localuri pentru biblioteci.

Totodată, programul trasat de secretarul general al partidului pentru progresul comunelor țării ridică numeroase probleme privind obiectivele și funcțiile bibliotecii comunale.

Tendința accelerată de urbanizare, prezența numeroasă a specialiștilor, stabilirea intelectualității la sate, înființarea de unități cu caracter industrial, modernizarea agriculturii, generalizarea învățămîntului de 10 ani și intensificarea activității politice, cultural-educative, toate necesită informare, cărți și publicații care depășesc aria tradițională de completare a colecțiilor bibliotecilor din mediul rural, care reprezintă deocamdată doar 10—15 la sută din titlurile editate.

Într-un viitor apropiat, satului socialist va trebui să i se asigure nu numai „*decesul la carte*” pentru lectură în general, ci biblioteca va trebui să-i ofere prin fondurile ei și prin mijlocirea serviciilor altor biblioteci *întreaga literatură de informare „socialmente necesară”*.

Biblioteca comunală, ca și alte instituții din comună, are de-acum „un singur stăpîn” — consiliul popular comunal; ea va trebui să se întegreze activ în ansamblul muncii de educație comunistă, de răspîndire a cunoștințelor culturale și științifice în rîndul oamenilor muncii de la sate în cadrul unui program elaborat sub îndrumarea directă a comitetului comunal de partid. Dar biblioteca comunală va trebui să se poată folosi și de colecțiile bibliotecii municipale din apropiere, va trebui să primească din partea acesteia toată literatura de specialitate solicitată de specialiștii comunei din diverse domenii, ca și ajutorul metodic necesar. Biblioteca comunală va trebui să fie „conectată” astfel la rețeaua județeană și la sistemul național de biblioteci, așa cum rețeaua electrică a comunei este conectată la sistemul național energetic. Se va realiza astfel acel flux necentenit de informație și literatură pe care-l necesită ridicarea nivelului general de civilizație a satului socialist.

Revista bibliotecilor

Mircea IOANID

redactor șef
Centrul de informare și
documentare în științele
sociale și politice

Istoricul document adoptat recent de partid — Programul P.C.R. pentru îmbunătățirea activității ideologice, ridicarea nivelului general al cunoașterii și educația socialistă a maselor, pentru așezarea relațiilor din societatea noastră pe baza principiilor eticii și echității socialiste și comuniste, prezentat de tovarășul Nicolae Ceaușescu — conține o bogăție de idei, enunțînd cu limpezime sistemul de valori pe care îl promovează orînduirea noastră socialistă, în centrul căreia se află omul nou, socialist. Acest document constituie o parte inseparabilă a programului general al partidului de construire a societății socialiste multilaterale dezvoltate și a societății comuniste, subliniind rolul factorului conștient ca forță motrice a proceselor istorice.

Un loc important în document îl ocupă analiza rolului științelor sociale care sînt concepute ca un instrument important al formării conștiinței socialiste a maselor și totodată de adîncire a procesului de cunoaștere și perfecționare a vieții sociale. În cadrul unui vast și complex program de măsuri cu privire la educarea ideologică și politică a maselor, o atenție deosebită se acordă în prezent organizării activității de informare și documentare, chemată să contribuie la îmbunătățirea activității de propagandă, la o mai intensă și eficientă înfrîurire a membrilor de partid, a tuturor oamenilor muncii în spiritul ideologiei marxist-leniniste a Partidului Comunist Român. Pe acest plan se înscrie indicația de excepțională importanță cu privire la organizarea centrelor de informare pe lângă cabinetele de partid precum și a punctelor de informare în cadrul unităților de in-

ȘI DOCUMENTAREA ÎN ȘTIINȚELE ȘI POLITICE ÎN SLUJBA OMULUI NOASTRE SOCIALISTE

vătamint, de cercetare și cultură, în instituții și întreprinderi. Această indicație exprimă cu claritate importanța pe care o acordă partidul activității de informare și documentare în științele sociale și politice, în actuala perioadă de construire a societății socialiste multilateral dezvoltate.

Această indicație implică totodată o mare răspundere pentru organismele de informare în domeniul științelor sociale și politice, pentru bibliotecă și, evident, pentru Centrul de informare și documentare în științele sociale și politice. Activitatea centrelor de informare și documentare din cadrul cabinetelor comitetelor județene și municipale de partid în ceea ce privește procurarea și organizarea fondului de publicații, elaborarea bibliografiilor, propagarea și difuzarea literaturii social-politice se bazează într-o mare măsură pe concursul bibliotecilor municipale, universitare. La fel și activitatea punctelor de informare și documentare din întreprinderi, din comune găsește un ajutor eficient în colecțiile și activitatea bibliotecilor sindicatelor și a bibliotecilor comunale.

Locul Centrului de informare și documentare în științele sociale și politice în sistemul informării în științele sociale și politice este determinat de statutul Academiei de Științe Sociale și Politice în care se prevede că înaltul for științific „conduce Centrul de informare și documentare în științele sociale și politice și asigură îndrumarea activității de informare științifică a altor unități din domeniul științelor sociale și politice”.

În lumina actualelor obiective ale activității de informare și documentare în științele sociale și politice, Centrul de in-

formare și documentare în științele sociale și politice a elaborat un plan vast de activitate și măsuri menite a contribui la sprijinirea activității noilor centre de informare și documentare, recent create sau în curs de creare.

A fost elaborat un proiect tip de centru de informare care poate servi drept sugestie pentru specialiștii chemați să dea viață unităților informaționale cu profilul menționat. Acest proiect — care este pus la dispoziție gratuit tuturor solicitanților — cuprinde elementele de bază ale unui Centru de nivel județean (municipal-brășenes) sau ale unui punct de informare din cadrul universităților, al marilor întreprinderi și instituții etc. În linii mari, structura preconizată cuprinde o expoziție permanentă organizată tematic, în lumina principalelor obiective ale politicii partidului în actuala etapă. A fost evitată o structură expozițională, întemeiată pe disciplinele clasice ale științelor sociale, pornind de la considerentele că, în prezent, majoritatea temelor și problemelor nu pot fi tratate decât multidisciplinar. Alte elemente ale proiectului au în vedere organizarea și activizarea compartimentelor de documentare precum și a compartimentului tehnic, reprografie, multiplicare.

Pe baza indicațiilor primite de la conducerea Academiei de Științe Sociale și Politice, în prezent se elaborează planul coordonat al activității de informare între Centrul de informare și documentare în științele sociale și politice și Academia „Ștefan Gheorghiu”, sectorul de informare și documentare, pe anul 1972. Chiar în cursul anului 1972 roadele acestei colaborări vor fi resimțite prin apariția unor lucrări care să corespundă exigen-

țelor informaționale ale unei mase mari de beneficiari.

Între publicațiile pe care Centrul de informare și documentare în științele sociale și politice le va edita în cursul anului 1972 sînt prevăzute numeroase lucrări elaborate de oameni de știință consacrați, a căror tematică se înscrie în liniile directoare ale cercetării și practicii sociale din țara noastră. Dintre lucrările aparținînd acestei categorii pot fi menționate: *Conducere, Decizie* (patru apariții), *Curs de perspectivă, Introducere în perspectivă, Prognoza economică* (patru apariții), *Știința administrației, Tineret și valori morale* etc. Subliniem și pe această cale semnificația informațională a Revistelor de referate, recenzii și sinteze, seriile: *Filozofie-Logică, Științe economice, Sociologie, Psihologie, Teoria și istoria literaturii și artei, Istorie-arheologie*. În cursul anului 1972, Centrul de informare și documentare în științele sociale și politice va edita peste 150 de lucrări de înalt nivel științific — unele în colaborare cu diferite institute și centre de cercetare — însumînd peste 1700 de coli editoriale. Unele lucrări vor fi realizate în colaborare cu organele de partid, totem pentru a se putea realiza o conectare riguroasă a informării la exigențele stringente de ordin politico-ideologic.

Participarea activă a bibliotecarilor în colectivele centrelor și punctelor de informare, alături de activiștii de partid, specialiști în diferite domenii, propagandiști, agitatori, va avea o influență directă asupra spiritului militant, participînd la activitățile bibliotecare, reprezentînd o integrare nemijlocită a acestor instituții de cultură în problematica mereu vie a activității politico-ideologice. Propaganda literaturii social-politice în bibliotecile publice, întreaga activitate informativ-educativă desfășurată de acestea capătă de acum un caracter mai precis. Vasta activitate educativă, interesul sporit al comunistilor, al maselor largi de a se informa, de a studia încep să se oglindească în indicele de activitate al acelor biblioteci care au știut să participe operativ și eficient la munca ideologică și educativă desfășurată de partid. Dar bibliotecile vor trebui să primească, totodată, sprijinul necesar sub formă de îndrumări metodice dar și sub formă materială, pentru a putea să facă față acestor sarcini de exigență maximă.

Acum cînd informarea și documentarea în științele sociale și politice au căpătat un statut special, fiind consacrate în documentele de partid, funcția orientativă a bibliotecilor capătă dimensiuni noi, primordiale, definite prin dinamism și inițiativă, puse în slujba formării omului nou, a educării comuniste.

Perfecționarea activității bibliotecii școlare

Prof. Vasile POPEANGA

Biblioteca școlară este un element fundamental al mediului cultural în care este format elevul. Activitatea de perfecționare a funcțiilor instructive, educative și integrative ale școlii se extinde și asupra bibliotecii ca instituție menită să pună pe elev într-un contact permanent cu cartea și cu valorile culturale. Perfecționarea activității bibliotecii se manifestă pe toate planurile informativ-educative: dezvoltarea gustului pentru lectură în rîndurile elevilor, formarea deprinderilor de muncă intelectuală, difuzarea cărții în cadrul grupului școlar, informarea științifică și literară a elevilor, participarea la constituirea ambianței culturale din școală etc. Considerațiile noastre se vor limita la următoarele trei aspecte ale organizării și conducerii activității bibliotecii școlare: 1) diversificarea activității bibliotecii, 2) inițierea elevilor în munca cu cartea în cadrul cercului de bibliotecari și 3) integrarea activității bibliotecii în sistemul muncii educative din școală.

Clasa tradițională, ca loc de desfășurare a procesului de învățămînt, dispunînd doar de bănci, hărți, tablouri, tablă și catedră, nu mai corespunde cerințelor unei instruirii moderne, în care elevul este angajat mai intens în procesul propriei sale formări. Modernizarea învățămîntului implică introducerea în sala de clasă a televizorului și magnetofonului, organizarea bibliotecii de

clasă, care să dispună de o discotecă și o bandotecă. Clasa viitorului va dispune într-o măsură mai mare de aceste mijloace de informare directă, care vor solicita renovarea tehnicii didactice într-un ritm susținut. De asemenea, cabinetele pe specialități din cadrul școlii își îndeplinesc funcțiile lor informativ-educative prin existența în cadrul lor a unor biblioteci de specialitate, care să dispună de fondurile uzuale necesare informării elevilor și documentării lor pentru lucrările efectuate în cadrul cercurilor.

Referindu-ne la activitatea bibliotecii Liceului pedagogic din Arad, notăm că ea dispune de o rețea de fonduri uzuale existente în cabinete și în clase. Astfel, au fost organizate biblioteci în cabinetele de limba română: 124 de volume; matematică: 136 de volume; fizico-chimice: 200 de volume; biologie: 201 volume; muzică: 155 de volume; istorie: 204 volume; științe sociale: 184 de volume. Cabinetele dispun de colecții anuale de reviste de specialitate (*Gazeta matematică*, *Gazeta învățământului*, *Tribuna școlii*, *Progresele științei*, *România literară*, *Lucceafărul*, *Tribuna*, *Revista de pedagogie*, *Studiul*, *Contemporanul*, *Magazin istoric*). Aceste abonamente sporesc posibilitățile informative de care dispune bibliotecă școlii, abonată, de altfel, la cele mai importante ziare și reviste care apar în țară. (Nu este inclusă, în lista abonamentelor efectuate de bibliotecă, presa județeană). De asemenea, funcționează biblioteci în unele clase, în special la anii IV și V, care au nevoie de surse informaționale bogate și variate în vederea pregătirii lor temeinice pentru absolvirea școlii. Diversificarea activității bibliotecii sporește eficiența funcțiilor informative, recreativă și educativă pe care ea le exercită în mediul școlar. Bibliotecile din cabinete și clase îi oferă elevului posibilitatea de a se informa operativ și de a recurge în timpul său liber sau de muncă independentă la o carte pentru documentare sau pentru destindere.

Organizarea acestei rețele de biblioteci în cadrul școlii implică și determinarea activităților pe care ele le efectuează și a funcțiilor ce le revin în cadrul grupului școlar. Bibliotecile din cabinete efectuează activități de difuzare a cărții în rindul elevilor, inițiază și organizează prezentări de cărți în cadrul cercurilor de elevi, anunță noile apariții editoriale și difuzează bibliografiile tematice primite de la biblioteca școlii sau de la profesorii de specialitate. Fondurile uzuale din cabinete constituie un mijloc eficient de efectuare a propagandei cărții și de diversificare a relației elev-carte. Prin fondurile mai accesibile și prin operativita-

tea sa în cadrul colectivității școlare respective, biblioteca clasei sau a cercului satisface interesele cognitive ale elevilor, care apar în procesul muncii independente — în special pentru elevii interni —, și nevoile de documentare pentru lecții. Biblioteca reprezintă prima sursă documentară la care apelează elevul atunci când elaborează o lucrare pentru cerc sau pentru revista școlii.

Privită în acest context organizatoric, biblioteca școlară nu e o singură unitate, ci o rețea integrată în structura școlii. Integrarea are ca scop sporirea funcționalității educativ-culturale a bibliotecii. *Configurația rețelei* este determinată de dimensiunile lotului școlar și diversificarea structurilor didactice ale școlii: clase, laboratoare, cabinete, ateliere. Prin subordonarea bibliotecilor din cabinete, laboratoare și clase față de biblioteca școlii, întreaga rețea dobândește un *caracter centralizat*. Poziția centrală în această rețea este deținută de biblioteca școlii, care alimentează fondurile bibliotecilor din clase și cabinete. Unitățile rețelei țin evidențe proprii: subinventare, liste de cititori etc.

Conducerea activității bibliotecilor din cabinete și clase se realizează cu ajutorul elevilor îndrumați de profesorii de specialitate. Participarea elevilor la organizarea activității bibliotecilor din cabinete și clase prezintă o dublă valoare: sub raport educativ, elevii sunt inițiați în activitatea bibliotecii, iar sub raport organizatoric, ei măresc sursele informaționale ale conducerii școlii, care poate afla direct de la bibliotecarii din clase ce cărți sunt solicitate de elevi, ce nevoi de informare și de lectură se cer satisfăcute etc. Bibliotecile din cabinete și din clase existente în cadrul școlii noastre sînt conduse de elevi din anii III—V. Ei inventariază cărțile care aparțin cabinetului, preiau în custodie cărți din fondul bibliotecii școlii, pun la dispoziția colegilor lor cărțile de specialitate pe care le solicită, anunță noile apariții de cărți, se îngrijesc de abonarea bibliotecii la reviste. Unele biblioteci, cu activitate și tradiții mai vechi, ca de exemplu bibliotecile din cabinetele de istorie și de limba română, au stimulat procurarea de cărți vechi și de documente istorice și literare. Menționăm activitatea bibliotecii din cabinetul de istorie, care, prin donații ale elevilor, și-a îmbogățit fondul cu vechi anuare și manuale școlare, cu colecția revistei *Societatea de miine*, vechi tipărituri, corespondență de la I. Sirbu, Coriolan Petranu.

În cadrul bibliotecilor din cabinete și clase elevii sînt angajați mai intens în activități culturale, de documentare și de difuzare a cărții. Elevii pot fi antrenați

în alcătuirea unor bibliografii, la consultarea operativă a unor manuale și dicționare, la prezentarea unor cărți. Bibliografiile tematice alcătuite de grupe de elevi, îndrumați de profesorii de specialitate, constituie nu numai un exercițiu de formare de deprinderi de muncă intelectuală ci și o activitate utilă în cadrul școlii. Cu ajutorul lor se amplifică posibilitățile de informare și documentare de care dispun elevii. Buna funcționare a bibliotecilor din cabinetele facilitează activitatea elevilor în cercurile școlare, desfășurarea informărilor politice, elaborarea lucrărilor și a referatelor pe care le prezintă elevii în cercuri, în ore de dirigenție, în adunări U.T.C.

In cadrul societății socialiste, biblioteca este o puternică instituție de cultură, care exercită funcții multiple în procesul de formare a conștiinței socialiste a maselor. Elevii liceului sau ai școlii generale vor apela la biblioteca din întreprindere sau din comună după absolvirea școlii. Unii dintre ei vor activa în cadrul bibliotecilor cluburilor, ale întreprinderilor și instituțiilor publice. Inițierea elevilor în organizarea și conducerea unei biblioteci, precum și în desfășurarea activității cu cartea prezintă o valoare practică prin cunoștințele pe care le asimilează elevii în acest domeniu. Pregătirea elevilor pentru organizarea activității cu cartea în rândurile tinerilor și adulților devine și mai necesară în liceul pedagogic, al cărui absolvenți vor activa în acest domeniu în școlile în care vor fi încadrați ca învățători și în cadrul căminelor culturale din comunele în care vor fi repartizați. Pentru inițierea elevilor în activitatea cu cartea ce se desfășoară într-o bibliotecă școlară sau sătească, în Liceul pedagogic din Arad a fost organizat un cerc de bibliotecari, care cuprinde elevi din anii IV și V.

Cercul de bibliotecari este condus de un profesor de literatură română, ajutat de bibliotecarul școlii. Familiarizarea elevilor cu problemele activității într-o bibliotecă școlară se realizează prin dezbaterile unor probleme teoretice și prin activități practice desfășurate în biblioteca școlii. Elevii elaborează lucrări asupra unor teme de pedagogie a adulților, sociologie a culturii de masă și sociologie a educației. Lucrările sunt prezentate în ședințele cercului, prilejuind un schimb de opinii asupra problemelor discutate. Menționăm temele lucrărilor programate pentru anul școlar în curs: „Organizarea activității unei biblioteci”; „Biblioteca, factor cultural în viața satului”; „Lectura elevilor din clasele III—IV din școala de aplicație”; „Activitatea cu cartea în ca-

drul bibliotecii sătești”; „Analiza lecturii sâtenilor din comuna Răpsig”; „Funcția educativă a bibliotecii sătești”; „Propaganda cărții în mediul rural”. Observăm că tematica este axată pe problema activității și funcțiilor bibliotecii sătești. Cercul și-a propus să efectueze investigații în unele comune din județul Arad pentru a studia procesul lecturii țăranilor din localitățile respective și activitatea pe care o desfășoară biblioteca în cadrul colectivității sătești. Investigații în această direcție au fost efectuate și de cercul de sociologie, care a dezbătut în ședințele sale lucrări efectuate pe baza unor cercetări de teren. Menționăm titlurile unor lucrări: „Rolul bibliotecii din comuna Grăniceri în dezvoltarea gustului pentru lectură al sâtenilor”, „Căminul cultural din Seitin în viața satului”, „Lectura elevilor din clasa a IV-a de la școala de aplicație în timpul vacanței”.

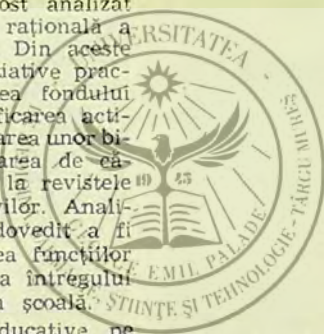
Elevii încadrați în cerc au participat și la activități practice menite să-i familiarizeze cu tehnica alcătuirii cataloagelor bibliotecii, a inventarului, completarea și evidența fișelor de cititori. De asemenea, s-a făcut analiza fondului de cărți de care dispune biblioteca școlii și Biblioteca municipală din Arad. Membrii cercului au participat la acțiuni de difuzare a cărții, au fost inițiați în alcătuirea bibliografiilor și au purtat discuții cu școlarii din clasele mici asupra cărților preferate. Obiectivul final al activității cercului este de natură practică: pregătirea viitorilor învățători pentru activitatea pe care o vor desfășura în cadrul bibliotecilor școlare și sătești.

Biblioteca școlară exercită o pluralitate de funcții: informativă, educativă, recreativă, culturală, integrându-se, prin scopul urmărit, în procesul amplu de educație a tinerei generații. Ea nu poate desfășura o activitate izolată de celelalte acțiuni educative organizate de școală, ci una care se integrează firesc în structura întregii activități școlare. Pentru organizarea și sporirea eficienței relațiilor elev-carte și elev-valori culturale, activitatea bibliotecii este inclusă în planul de muncă al școlii ca un element structural. În plan vor fi precizate modalitățile operative de organizare a activității bibliotecii, de îmbogățire a fondului de cărți, de difuzare a cărții, de cunoaștere a intereselor elevilor pentru lectură, de valorificare a lecturii, de dezvoltare a gustului pentru lectură al elevilor, de dezvoltare a receptivității pentru carte și valori culturale etc. În planul de muncă vor fi stabilite și relațiile dintre biblioteca școlii și fondurile uzuale existente în bibliotecile cabinetelor și ale claselor.

Deciziile referitoare la organizarea activității bibliotecii și la dezvoltarea relației elev-carte se iau de către consiliul profesoral și comitetul de conducere al școlii. Pe baza unor investigații care vizează interesele cognitive ale elevilor și interesele lor pentru lectură, consiliul profesoral poate aduce în dezbateră sa probleme referitoare la îmbogățirea fondului bibliotecii, difuzarea cărții printre elevi, dezvoltarea receptivității culturale a lotului de elevi, formarea deprinderilor de lectură etc. Asemenea dezbateri conturează o imagine clară asupra activității bibliotecii și a stării reale a procesului lecturii în școală. Consiliul profesoral al Liceului pedagogic din Arad a dezbătut în planul său probleme referitoare la activitatea bibliotecii, ca de exemplu: „Lectura elevilor din școala noastră”, „Formarea deprinderilor de muncă intelectuală ale elevilor”, „Dezvoltarea gustului pentru frumos la adolescenți”. Discuțiile au fost urmate de inițierea unor acțiuni care vizau perfecționarea activității bibliotecii și a funcției ei educative. Într-o ședință, în care s-a dezbătut tema „Pedagogia timpului liber”, a fost analizat rolul bibliotecii în utilizarea rațională a timpului liber de către elevi. Din aceste dezbateri au izvorât unele inițiative practice care au vizat îmbogățirea fondului de cărți al bibliotecii, diversificarea activității bibliotecii, prin organizarea unor biblioteci în cabinete și efectuarea de către cabinete a abonamentelor la revistele de specialitate accesibile elevilor. Analiza activității bibliotecii s-a dovedit a fi utilă atât pentru perfecționarea funcțiilor ei, cât și pentru îmbunătățirea înregulit proces educativ desfășurat în școală.

Perfecționarea activității educative pe care o desfășoară școala se extinde asupra tuturor elementelor care compun mediul școlar. Biblioteca școlară este un element structural al mediului socio-cultural în care este format elevul. Valorificarea resurselor educative ale bibliotecii școlare determină integrarea ei în procesul amplu de perfecționare a structurii și a funcțiilor școlii. Întrucât biblioteca școlară este o instituție integrată structurii școlare, perfecționarea funcțiilor acestei instituții se face ținând seama de dinamica vieții școlare. Biblioteca își organizează activitatea sa în raport cu diversificarea structurii școlii, care, sub raport didactic, dispune azi de elemente structurale, diferențiate: cabinete, laboratoare, ateliere, cluburi, muzee școlare etc. Sporirea eficienței funcțiilor informative-educative ale bibliotecii este un mijloc de optimizare a întregii activități școlare.

Colocviu metodologic la Oradea CARTEA, MIJLOC IMPORTANT DE ACTIVITATE CULTURAL — EDUCATIVĂ DE MASĂ

Iuliu PINTEA

*Inspector
Comitetul de cultură
și educație socialistă
al județului Bihor*

Din inițiativa Comitetului de cultură și educație socialistă al județului Bihor, în zilele de 23—25 octombrie 1971, s-a ținut la Oradea primul colocviu metodologic al bibliotecarilor din județ, axat pe probleme ale propagandei cărții și ale informării bibliografice.

Colocviul, cu o participare largă, a întrunit toți bibliotecarii și bibliografii de la Biblioteca municipală Oradea, bibliotecile orașenești, bibliotecile comunale, sindicale și școlare din județul Bihor. Răspunzând invitației noastre, la lucrările colocviului au participat și reprezentanți ai Consiliului Culturii și Educației Socialiste, ai Bibliotecii Centrale de Stat, ai comitetelor de cultură și educație socialistă din județele Arad, Cluj, Hunedoara, Maramureș și Sălaj.

Pe parcursul celor trei zile, participanții au avut posibilitatea de a urmări un program cuprinzător, începând cu expuneri teoretice și terminând cu activități

practice. Vom enumera lucrările teoretice prezentate în cadrul a trei secțiuni:

I. Probleme ale difuzării cărții politico-ideologice

1) Sarcini actuale ale activității cu cartea, pentru sporirea contribuției acesteia la educația socialistă a maselor (Ioan Chiva, președinte al Comitetului de cultură și educație socialistă al județului Bihor).

2) Documentele de partid, instrumente de seamă în formarea conștiinței socialiste a maselor, a pregătirii teoretice și informării politice a maselor (Mihai Morgovan, director al Cabinetului județean de partid).

3) Puritatea ideologică a fondurilor de tipărituri din biblioteci (Ion Bradu, director al Bibliotecii municipale Oradea).

4) Sarcini și realități ale răspândirii cărții și presei politico-ideologice la orașe și sate, în vederea ridicării conștiinței socialiste a maselor (Gh. Bodea, director adjunct la Editura politică).

5) Cerințe actuale în conservarea colecțiilor bibliotecii publice (Anatolie Krüher, șef de serviciu la Biblioteca Centrală de Stat, București).

II. Probleme ale difuzării cărții tehnico-științifice și agrozootehnice

1) Exigențele metodologice ale propagandei cărții ateist-științifice (Lazăr Pantea, director al Școlii generale nr. 1 din Oradea, președintele Comisiei județene de difuzare a cunoștințelor științifice).

2) Rolul cărții științifice în procesul de instruire și educare a tinerei generații din școli, întreprinderi, uzine și cooperative agricole de producție (Elena Măcovei, lector la Institutul pedagogic de 3 ani din Oradea).

3) Cartea tehnică în sprijinul producției la Uzina „Infrățirea” din Oradea (Ioșif Papp, inginer la Uzina „Infrățirea”).

4) Utilizarea mijloacelor audio-vizuale în propaganda cărții tehnico-științifice (Margareta Arendaș, șef de serviciu la Biblioteca municipală Oradea).

5) Circulația cărții agrozootehnice la bibliotecile comunale din Diosig și Tinca (Iuliu Pinteș, inspector la Comitetul de cultură și educație socialistă al județului Bihor).

6) Atragerea țăranilor cooperatori la Biblioteca comunală Mădăraș. Cerințe de lectură, satisfacerea lor (Ioșif Gui, inspector la Comitetul de cultură și educație socialistă al județului Bihor).

III. Activitatea de informare bibliografică

1) Fondul monografic al județului Bihor (Maria Băloni, bibliograf la Biblioteca municipală Oradea).

2) Bibliografia locală. Preocupări ale serviciului de informare bibliografică a Bibliotecii municipale Oradea (Nicolae Mariș, bibliograf principal la Biblioteca municipală Oradea).

3) Tradiții ale cărții în orașul Beiuș (Ioan Igna, director al Bibliotecii orașenești din Beiuș).

4) Sarcini curente ale serviciului de informare bibliografică (Mircea Ionescu, profesor la Școala postliceală de bibliotecari, București).

Dintre activitățile practice organizate în cadrul colocviului consemnăm, pentru prima zi, vizitarea Muzeului „Țării Crișurilor”, după care s-a ținut o masă rotundă pe tema „Cărți și cărțurari bihoreni”, cu participarea unor personalități culturale orădene, iar pentru ziua a doua, asistarea la manifestările organizate de cîteva biblioteci comunale (o seară literară închinată Zilei Forțelor Armate R.S.R., în comuna Oșorhei; o acțiune de propagandă a cărții ateist-științifice în comuna Sînmartin; o manifestare pe o temă agrozootehnică, în comuna Borș).

În ultima parte a colocviului, în cadrul discuțiilor, participanții și-au spus părerea despre organizarea și desfășurarea colocviului, au semnalat unele deficiențe din domeniul activității cu cartea și au dat sugestii pentru îmbunătățirea muncii. Aprecînd acțiunea, Gheorghe Popescu, inspector în cadrul Consiliului Culturii și Educației Socialiste, în cuvîntul său, a căutat să facă unele precizări cu privire la principalele obiective pe care trebuie să le urmărească bibliotecarii în etapa actuală.

Colocviul de la Oradea se înscrie ca o inițiativă reușită a Comitetului de cultură și educație socialistă a județului Bihor, în diversificarea acțiunilor destinate perfecționării profesionale a bibliotecarilor.

GY. SZABÓ BÉLA (Cluj)

1. Prima pagină a
pliantului B.C.U.

**Educația
beneficiarilor —
„ZILELE
BIBLIOTECHII” —
o acțiune
care
se dezvoltă**

Ion STOICA

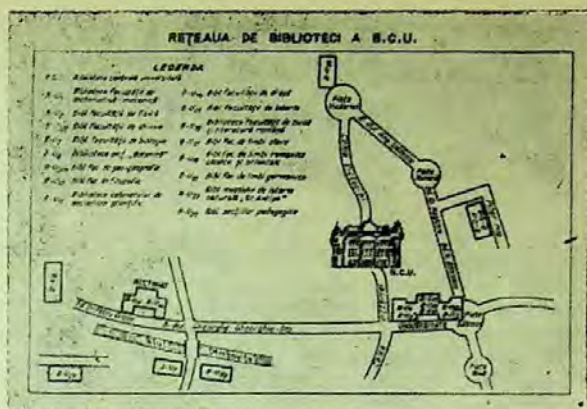
Director adjunct
Biblioteca centrală univer-
sitară București

Devenită, dintr-o problemă de deprindere și de randament personal, o chestiune de interes și de realizare socială, perfecționarea tehnicii muncii intelectuale preocupă în cea mai mare măsură nu numai organele de informare ci și instituțiile de instruire și de educație.

Funcția formativă a școlii, urmărită atât de insistent în ultimii ani, presupune alături de transmiterea unor noțiuni fundamentale, formarea acelor însușiri și deprinderi care să permită o continuă autoreciclare, într-o societate care se schimbă neconținut. Astfel, de la relativa indiferență față de beneficiar, sub raportul relației sale cu sursele de informații, s-a trecut în ultimele decenii la căutarea a nenumărate căi de ghidare a acestuia, astfel încât contactul său cu sursele să fie cât mai puțin intermediat. Justificată de perplexitatea crescândă în fața torrentului informațional și a complexității instituțiilor de informare, ca și de eficiența scăzută a documentării individuale, într-un veac care impune alte ritmuri de activitate, această căutare se finalizează adesea în măsuri și acțiuni interesante, uneori permanente, de cele mai multe ori singulare, care favorizează integrarea mai eficientă a informației necesare (înțelegând prin integrare procesul de preluare, triere și chiar ierarhizare individuală a informațiilor).

Educația beneficiarilor este o modă necesară cu condiția ca ea să țină seama de particularitățile acestora (domeniu, nivel, tehnici și instrumente utilizate) și să indice modalități simple și operative de activitate. Trebuie adăugat că educația beneficiarilor informării, deși rămâne în domeniul tehnicilor formale, se realizează în concordanță cu întregul ansamblu educativ. Într-un cadru educațional științific, exigent și stimulat, obținerea unei bune tehnici de informare reprezintă o condiție esențială de acces pe treptele superioare ale activității. Imperativul instruirii beneficiarilor a fost dictat, pe de altă parte, și de ineficacitatea îndrumării tradiționale, în condițiile creșterii vertiginose a numărului de solicitări. În sfârșit, o tehnică adecvată de muncă intelectuală, înțelegând prin aceasta și o cunoaștere a celor mai productive metode și procedee ale epocii, în domeniul transferului de informații, face parte din profilul omului contemporan. Piața mondială e plină, astfel, de tot felul de ghiduri și îndrumătoare, s-au elaborat scheme și

4. Distribuția teritorială a unităților B.C.U. în oraș.

a conserva o tradiție, denumirea acțiunii este acum mult prelungită în timp și în importanță, ca urmare a îmbogățirii conținutului ei metodic și a activizării mai intense a studenților.

Într-o mapă cu o prezentare îngrijită, intitulată *Zilele bibliotecii. Material metodic pentru studenții anului I* — editată de Serviciul de metodologie și perfecționare al B.C.U. București, au fost alăturare, în unități detașabile, mai multe texte, scheme și reproduceri care, împreună, să-i orienteze pe noii studenți nu numai în complexul bibliotecar ci și într-un cadru mai larg de tehnică a muncii intelectuale.

Mapa cuprinde :

1. O scrisoare către studenții din primul an, prin care li se anunță rosturile în trezirea acțiunii și li se adresează cuvinte de bună primire din partea bibliotecii.

2. Pliantul *Biblioteca centrală universitară București. Unități. Acces. Cataloge. Servicii. Publicații*, sistematizând elemente de primă utilitate pentru cititor, prezentate agreabil și instructiv.

3. *In atenția Dv.*, un extras din *Regulamentul de funcționare* al bibliotecii, cuprinzând principalele prevederi despre relațiile cititorilor cu biblioteca.

4. *Îndrumări pentru folosirea catalogelor bibliotecii*, o succintă prezentare a sistemului de cataloge publice și a modului lor de organizare. Îndrumările cuprind numeroase exemplificări.

5. *Îndrumări metodice pentru întocmirea bibliografiei unei lucrări*. Este o îmbinare de reguli și sfaturi cu indicații de surse și tehnici, prezentate direct, accesibil, fără elemente tehnice aride, încercând nu numai să concentreze indicații utile, ci să invite, în același timp, la o investigație aprofundată.

6. *Rețeaua de biblioteci a B.C.U.*, o schiță care localizează în perimetrul ora-

șului fiecare unitate din ansamblul bibliotecar al universității.

7. *B.C.U. Unitatea centrală*, schița fluxului cititorilor în unitatea centrală, cu precizarea sistemului de cataloge și a punctelor de îndrumare.

8. *Biblioteca Facultății de...* schița fluxului de cititori la biblioteca facultății respective, cu precizarea sistemului de cataloge și a punctelor de îndrumare.

9. *Ghid de informare*, o încercare de ilustrare a posibilităților de informare a studenților din primul an în cadrul fiecărei facultăți. Cuprinde următoarele capitole: A. Cataloge publice (cărți, periodice, cataloge speciale); B. Recomandări bibliografice (1. Publicații pentru formarea ideologică și cetățenească; 2. Dicționare, enciclopedii pentru domeniul de specialitate; 3. Reviste de semnalare și referative; 4. Bibliografii de specialitate, ghiduri; 5. Repertorii, indici); C. Biblioteci enciclopedice și de profil.

10. *Modele de imprimare*, reproduceri de formulare cu care se înfățișează cititorul la bibliotecă: permis de intrare, buletin de cerere, buletin de împrumut, fișa de cititor pentru împrumutul la domiciliu.

Realizarea unei succesiuni logice în conținutul materialelor și unitatea de prezentare au sporit eficiența întregii acțiuni. De obicei refractari formelor teoretice de îndrumare, studenții au apreciat de această dată inițiativa bibliotecii, sugerind permanentizarea ei și găsirea în continuare a unor modalități adecvate de introducere în tehnica informării.

Aceasta este, de altfel, una din principalele misiuni ale bibliotecilor școlilor superioare, a cărei îndeplinire contribuie major la integrarea lor în conținutul și dinamica vieții universitare.

MANIFESTĂRILE DE MASĂ — PARTE INTEGRANTĂ A ACTIVITĂȚII BIBLIOTECII

Biblioteca municipală „M. Sadoveanu” din București desfășoară, în cadrul unor planuri lunare prestabilite, un ciclu de manifestări de masă care au loc în patru zile ale săptămânii, fiecare din ele fiind consacrată unui salon, club sau cerc. Astfel, în zilele de luni se întrunește *Cercul de studii C. Brâncuși*, miercuri *Clubul melomanilor*, vineri *Salonul literar*, duminică *Clubul de lectură al adolescenților*.

La ședințele *Cercului de studii C. Brâncuși* sînt invitați critici de artă ale căror expuneri asupra vieții și operei marelui sculptor român ori asupra altor subiecte ca: „Panorama sculpturii franceze”, „Arta viitorului” etc. sînt urmate de proiecții de filme documentare și de diapozitive, acestea mărind puterea de atracție a cercului.

Clubul melomanilor activează în colaborare cu Uniunea compozitorilor și își ține întrunirile miercuri după-masă fiind muzicologi cunoscuți prezintă fie figurile unor muzicieni celebri, fie subiecte de sinteză ca: „Muzica — necesitate spirituală permanentă a omului”, „Focul oglinzii a sufletului popoarelor” ș.a. Expunerile sînt însoțite de exemplificări pe disc, audiiții colective cu o numeroasă participare.

Salonul literar are loc în fiecare vineri după-amiază cu concursul unor scriitori consacrați. Ascultătorii au prilejul să le cunoască viața și activitatea în mod nemijlocit, din propria lor expunere care se înregistrează pe bandă de magnetofon, păstrindu-se apoi în fonoteca bibliotecii. Fotografiiile făcute cu acest prilej sau cele dăruite de scriitori îi îmbogățesc fototeca. De asemenea sînt obținute autografe pe lucrările personale ale scriitorilor, manuscrise originale, precum și date din viața acestora, legate de capitală, care vor fi utilizate la întocmirea unei hărți literare a Bucureștiului. Acestea însă nu rămîn simple materiale de arhivă ci, împrumutate în toate sectoarele Capitalei, cu ocazia unor zile festive, devin un instrument viu de propagandă și de cunoaștere a operelor literare.

Din luna iulie 1971 și pînă la sfîrșitul anului, la *Salonul literar* au participat treizeci de scriitori printre care: *Maria*

Banuș, Ion Bănuță, Radu Boureanu, Constantin Chiriță, Eugen Jebeleanu, Fănuș Neagu, Al. Philippide, Radu Tudoran, Dragoș Vrinceanu. Participanții la *Salon* pot urmări recitalurile poezilor invitați și pot viziona expoziții de carte organizate de bibliotecă pe tema despre care se vorbește.

Duminică este închinată activităților desfășurate de *Clubul de lectură al adolescenților*, un club cu caracter deschis la care participă, în calitate de invitați, un număr de elevi din internate, mai ales de la școlile profesionale. Înaintea programului de club, acestora le este prezentată biblioteca, de la depozite pînă la sălile de lectură.

În afara activităților de club, programele duminicale aduc în fața celor prezenți scriitori, critici literari, eroi ai muncii socialiste care abordează teme deosebit de interesante și cu mare ecou în formația tineretului: „Ce e nou în literatura sovietică” (Ovid Crohmălniceanu), „Tineretul și drogurile: cine poartă vina acestei tragedii?” (Ovidiu Bădina), „Să discutăm despre profesii” (Antonache Cristache, erou al muncii socialiste), „Poezia de dragoste din lirica mondială” (Maria Banuș), „Isus Christos, mit și legendă” (Alexandru Babeș) etc. Și în cadrul acestui club au loc recitaluri muzicale-poetice, se organizează expoziții de cărți și se vizionează filme.

Manifestările se desfășoară la sediul Bibliotecii municipale „M. Sadoveanu”, în sala de muzică, și se bucură de participarea activă a 40—50 de persoane, în medie.

A. Bălan

PE LINIA TRADUCERII ÎN VIAȚĂ A DOCUMENTELOR DE PARTID ȘI STAT

Documentele de partid din iulie și noiembrie 1971 privind îmbunătățirea activității politico-ideologice, de educare marxist-leninistă a membrilor de partid, a tuturor oamenilor muncii, au devenit programul însușitor al activității noastre. În acest sens, Biblioteca „D. Th. Neculău” a sectorului 7 din Capitală a organizat un schimb de experiență cu tema

„Cum popularizăm cartea social-politică”, la care au participat conducătorii bibliotecilor de sectoare din Capitală, lucrători din bibliotecile publice ale sectorului și din bibliotecile sindicatelor; n-au lipsit nici reprezentanții ai Editurii politice, care au prezentat planul de perspectivă al editurii, și reprezentanții ai Comitetului de cultură și educație socialistă al municipiului București.

Schimbul de experiență s-a desfășurat la Biblioteca „Al. Donici”, unde au fost organizate câteva expoziții tematice („Partidul Comunist Român, detașamentul activ al marii armate revoluționare internațională”, „În ajutorul celor care studiază în cadrul învățămîntului de partid”, „Familia și rolul ei în societate” etc.).

Bibliotecarii din sector au oferit spre consultare participanților materiale de informare elaborate de ei și puse la dispoziția cititorilor. Au fost deosebite de apreciate: catalogul tematic al operelor lui V. I. Lenin și listele bibliografice „Tineret, năzuințe, idealuri”, „Partidul, far călăuzitor”, „Rolul conducător al partidului”, „Nu! parazitismului social”.

Referatul prezentat de biblioteca de sector a evidențiat acțiunile organizate de bibliotecă, în colaborare cu unele întreprinderi: Simpozionul „România socialistă pe meridianele lumii” și masa rotundă „Munca — cinste și onoare”, la care au participat absolvenții ai școlilor generale, studenții și muncitorii de la întreprinderile „Semănătoarea”, I.M.E.B., „Electrotehnica”; întâlnirile cu scriitorii Cicerone Theodorescu, Veronica Dorumbacu, Rusalin Mureșanu avind ca temă „Patria și partidul în creația mea”. În referat a fost evidențiată îndrumarea constantă primită de bibliotecă din partea Comitetului de partid al sectorului 7; ținînd seama de indicațiile primite de la Secția de propagandă a Comitetului de partid al sectorului 7, a fost elaborat un plan comun, în funcție de sarcinile social-politice și de dezvoltare economică ce stau în fața sectorului. Colectivul bibliotecii de sector a stabilit relații cu punctele de consultație și cabinetele de științe sociale existente în raza sectorului; în funcție de activitatea acestora, de tematicile propagandiștilor și cursanților, au fost elaborate sau sînt în curs de lucru liste bibliografice adecvate; de asemenea, de cerințele acestor puncte și cabinete se va ține seama și în achiziția de carte a bibliotecilor din sector. În fiecare bibliotecă publică a sectorului a luat ființă un colț documentar, la care se pot găsi, în afara documentelor de partid și de stat, mape tematice cu tăieturi din presa curentă.

Schimbul de experiență a evidențiat necesitatea colaborării și pe mai departe

a bibliotecilor din toate rețelele, a organizării unor acțiuni în școli și în marile întreprinderi de pe raza municipiului.

Elvira POSTOLACHE

Biblioteca „D. Th. Neculău” a sectorului 7 din București

SUB SEMNUL COLABORĂRII

Măsurile adoptate de Comitetul Executiv al C.C. al P.C.R., pe baza propunerilor tovarășului Nicolae Ceaușescu, în vederea îmbunătățirii activității politico-ideologice, de educare marxist-leninistă a comunistilor, a celorlalți oameni ai muncii, au impus angajarea fermă în această luptă, permanentă acțiune a întregului sistem educațional, a școlii, a organizațiilor Ununii Tineretului Comunist și de pionieri a Bibliotecilor. În dorința de a realiza o traducere în viață cît mai eficientă a acestor măsuri, Colectivul Bibliotecii pentru copii „Ion Creangă” din București a organizat o discuție de lucru, la care au participat șefii comisiilor culturale ale organizațiilor de pionieri din Capitală și pe sectoare, șefii bibliotecilor de sector, bibliotecarii de la bibliotecile pentru copii din cadrul municipiului, comandanții-instructorii de pionieri din școlile învecinate bibliotecii gazde.

În cadrul discuțiilor a reieșit clar necesitatea stringentă a colaborării între școală, organizația de pionieri și biblioteca publică, colaborare fără de care nu poate fi realizată o muncă cultural-educativă eficientă, de substanță, în rîndul copiilor. A fost, de asemenea, evidențiată necesitatea întocmirii unui plan comun de activitate, pentru înlăturarea paralelismelor și conjugarea tuturor forțelor.

Planul de acțiuni cultural-educative pentru vacanța de iarnă este o primă realizare în cadrul acestei colaborări. Spicuim câteva din obiectivele prevăzute în el: — Ziaristul Radu Croitoru va evoca, în fața copiilor, momente semnificative din lupta partidului în anii ilegalității.

— Deschiderea cenaclului literar al Bibliotecii pentru copii „Ion Creangă” din Capitală, condus de poetul Ion Crînguleanu.

— Deschiderea cercului de pictură al aceleiași bibliotecii, condus de prof. Po-

pescu Dumitru, concomitent cu vernisajul unei expoziții a elevilor de la Școala generală nr. 81 din București.

— O ședință a cercului „Prietenii filmului”, în cadrul căreia criticul D. I. Suchianu va evoca în fața copiilor momentele cele mai însemnate din istoria filmului pentru copii.

— Organizarea procesului literar „Este vinovat Nicu Budeanu?” pe marginea cărții *Trei într-o grădă* de M. Novicov.

— O seară închinată folclorului, având ca temă colindele în tradiția populară, organizată în colaborare cu Institutul de etnografie și folclor.

— Deschiderea Anului internațional al cărții la Biblioteca pentru copii „Ion Creangă” — în cadrul clubului de lectură, Livia Bacăru, redactor la *Revista bibliotecilor*, va susține prima prelegere din ciclul „Povestea cărții”.

Acestea sînt primele acțiuni — rod al colaborării între școală, organizația de pionieri și biblioteca publică pentru copii. Modeste în aparență, ele anunță însă o conlucrare între toți factorii educaționali, conlucrare care — singura — poate asigura eficiența muncii cultural-educative.

Febronia COSTACHE
directoarea Bibliotecii pentru copii „Ion Creangă” din București

Panaitecu-Perpessiciu, intemeietor și director al Muzeului pînă în ziua morții (29 martie 1971), sublinia rolul educativ-patriotic al literaturii.

Redeschis într-un local propriu, Muzeul dispune, de data aceasta, de 14 săli mari, săli pentru conservarea, selectarea și studierea prețiosului patrimoniu adunat cu grijă timp de 15 ani, compus azi din 15 000 de documente literare și peste 24 000 de piese documentare referitoare la viața scriitorilor și procesul lor de creație. Conducerea actuală duce mai departe începutul glorios, aducînd în actualitate materialele trecutului nostru literar în dimensiunile prezentului și viitorului.

De la intrare, în Muzeul literaturii române impresionează spiritul științific orientativ. În holul central, la parter, se află expoziția permanentă Istoria literară și problemele ei. Vizitatorul poate urmări aici, prin intermediul titlurilor și al cărților deschise la pagini reprezentative, etapele evolutive ale fenomenului literar, parcurgînd în imagini metodele literare vechi și noi. Cele cinci încăperi de la parter care îi organizează, în continuare, conceptul literar în jurul marilor creatori de genuri și curente literare sînt sălile: „Sadoveanu”, „Arghezi”, „Presa literară”, „Noua generație și teatrul” și „Ultima generație interbelică”.

La etaj se pot cerceta, în originale și facsimile, opere literare din perioada feudală, premodernă și a marilor clasici, expuse în șapte săli care le poartă numele: „Sala D. Cantemir”, „Sala Școlii ardeleni”, „Sala Eliade Rădulescu”, „Sala Alexandri” cu scriitorii '48-iști, „Sala Caragiale” și grupările literare dintre anii 1900—1918. Viața lui Eminescu și edițiile operelor sale sînt incluse într-o singură sală căreia i s-a dat numele lui.

MUZEUL

LITERATURII ROMÂNE

Deschiderea, la 21 octombrie 1971, a Muzeului literaturii române este considerată un eveniment de o importanță remarcabilă în viața culturală a țării noastre. Unic de acest gen în România, el aduce în atenția contemporaneității întreaga noastră literatură, de la cea care primea ca formă de exprimare limba slavonă, pînă la literatura generației interbelice. Există totuși în Muzeul literaturii române un sector, acela al criticii și istoriei literare, care înfățișează exponate pînă la zi (1970). Creația poetică, gen literar „în plină fierbere”, este încă așteptată să prindă perspectivele istorice.

Muzeul a luat ființă încă din 1957. În 1958 se deschidea în 2—3 camere ale palatului Unirii scriitorilor din R.S.R. cu o expoziție închinată lui Barbu Delavrancea. Cu acest prilej de sărbătoare, acad.

Gy. SZABÓ BÉLA (Cluj)

K. PÉTERFFY IDA
KÖNYVE

Multe din documentele expuse au caracter inedit. Alături de texte autografe, corespondență, diplome și acte de consacrare, a căror totalitate conturează geneza operei lor, se întilnesc fotografiile cu grupuri de scriitori prieteni, scriitorii în mijlocul familiei, casele acestora și atmosfera lor intimă.

Sint prezentate și cele cinci volume din publicația Manuscriptum, organul științific al Muzeului literaturii române, în care sint publicate studii și ilustrații documentare la text, exemple unice din tezaurul literar al muzeului.

Muzeul literaturii române, organizat științific, este un stimulent la lectură, la cercetare, un mijloc de înalt nivel științific pentru studiul literaturii naționale. Cunoașterea lui de către bibliotecarii din întreaga țară nu înseamnă numai o desfătare intelectuală ci oferă un model de adoptat, un ghid pentru buna desfășurare a activității lor culturale, a perfecționării ei.

Prof. dr. doc. Dan SIMONESCU

BIBLIOTECA MUNICIPALĂ „GHEORGHE ASACHI” DIN IAȘI LA O JUMĂTATE DE SECOL DE EXISTENȚĂ

Sărbătorirea împlinirii a 50 de ani de la începuturile primei biblioteci publice la Iași a avut loc în luna noiembrie 1971. La festivitate au participat reprezentanți ai organelor locale de partid și de stat, oameni de cultură, cadre didactice, bibliotecari din bibliotecile științifice și publice ieșene, elevi și studenți. Directorul bibliotecii, Constantin Gîlea, a făcut o trecere în revistă a istoriei acestei instituții, arătînd în linii generale preocupările ce au existat pentru formarea și încheierea unei biblioteci publice. S-a scos în evidență dezvoltarea deosebită a bibliotecii în anii construcției socialiste, integrarea bibliotecii în viața socială și culturală a orașului, preocupările colectivului ei pentru educația socialistă a maseilor.

Din partea Consiliului județean de cultură și educație socialistă, Silviu Dalea a felicitat colectivul bibliotecii și a dat

citire Dispoziției prin care unui număr de bibliotecari li se conferă insigne de „Evidențiat în munca culturală”. Salutul organelor locale de partid a fost adus de Pavel Florea, secretar cu problemele de propagandă al Comitetului municipal de partid Iași. De asemenea, din partea Bibliotecii universitare Iași a vorbit directorul acesteia, Grigore Botez. Pe adresa bibliotecii au mai sosit mesaje de salut din partea unor întreprinderi industriale, școli. Gheorghe Bondoc, director științific al Bibliotecii Centrale de Stat, a donat, din partea instituției, Bibliotecii „Gh. Asachi” o veche tipăritură ieșeană.

În continuarea manifestării jubiliare, participanții au luat parte la ședința unui Salon literar al bibliotecii închinat lui M. Sadoveanu, scriitor ce a creat și a trăit vreme îndelungată în Iași (ca salariat la Casa școalelor a îndrumat și a scris despre bibliotecii). Personalitatea lui M. Sadoveanu a fost evocată de prof. univ. Gavril Istrate, de ziaristul Aurel Leon, de poetul George Lesnea. Un grup de artiști ai Teatrului Național din Iași au citit fragmente din opera sadoveană. O expoziție de cărți, articole, fotografii, lucrări editate de bibliotecă, materiale de arhivă s-a înfățișat vizitatorilor drumul parcurs de bibliotecă din Iași de la înființare și pînă astăzi. Evenimentul a fost de altfel înfățișat în două pagini speciale apărute în revista Cronica și în articole inserate de ziarul local.

Biblioteca municipală Iași a tipărit cu această ocazie prima ediție a anuarului, intitulat Biblioteca municipală „Gh. Asachi” în anul 1971, în care sint prezentate cititorului posibilitățile de lectură, de informare și de studiu pe care biblioteca le oferă cititorilor ei.

Liviu MOSCOVICI

Biblioteca municipală
„Gheorghe Asachi”
din Iași

BIBLIOTECA MUNICIPALĂ DIN GIURGIU LA 50 DE ANI DE ACTIVITATE

Împlinirea a 50 de ani de existență a unei biblioteci reprezintă un bun prilej de trecere în revistă a principalelor evenimente din istoricul bibliotecii, ca și de aprecieri asupra evoluției ei de-a lungul anilor.

Acum, cînd sărbătorim semicentenarul Bibliotecii municipale din Giurgiu, aducem un pios omagiu muncii depuse de înaintași în condiții deosebit de grele și revenim în actualitate într-o bibliotecă modernă, cu un fond valoros de publicații de aproximativ 50 000 de volume, cu 4 000 de cititori care o frecventează și care citesc anual peste 30 000 de cărți.

Manifestarea prilejuită de această aniversare, care a avut loc la sediul bibliotecii în ziua de 16 decembrie 1971, s-a bucurat de o largă participare din partea locuitorilor municipiului Giurgiu — elevi, cetățeni de diferite vârste și profesii —, ca și a bibliotecarilor din oraș și din județ.

Cuvîntul de deschidere rostit de secretarul Comitetului municipal de partid Giurgiu, Petre Bretan, și comunicarea „Biblioteca municipală din Giurgiu — cinci decenii de activitate”, prezentată de Virginia Lăzărescu, directoarea bibliotecii, au scos în evidență laturile principale ale activității cu cartea desfășurate în municipiul Giurgiu și în mod special caracterul instructiv-educativ al acestei activități.

Moment deosebit de impresionant — un grup de pionieri cu brațele pline de flori au adresat în cuvinte simple, dar pline de adînci vibrații, calde mulțumiri colecțivului bibliotecii care i-a îndrumat și i-a ajutat să pătrundă în lumea minunată a cărților.

Au fost transmise saluturi și felicitări din partea bibliotecarilor din județ de către Chiru Florina, bibliotecară în comuna Gogoșari, și de către elevii din municipiul Giurgiu.

Participarea scriitorilor ilfoveni Petre Ghelmez și Aurel Mihale a dat un prestigiu deosebit acestei manifestări. Cuvintele lor pline de entuziasm, de pasiune pentru carte, aprecierile asupra muncii bibliotecarilor — adevărați slujitori ai cărții — au sîrînit un ecou profund în inimile tuturor.

Președintele Comitetului de cultură și educație socialistă al județului Ilfov, Dumitru Boriga, a făcut o scurtă retrospectivă a rezultatelor obținute de colectivul bibliotecii municipale și l-a felicitat călduros, urîndu-i noi succese în muncă.

În încheiere, participanții la manifestare au vizitat expoziția de carte intitulată „Biblioteca — instituție de propagandă și educație comunistă”.

Sabina DABIJA

Inspector la Comitetul de cultură și educație socialistă al județului Ilfov

Transformarea socialistă a agriculturii — o victorie a întregului popor

BIBLIOGRAFIE DE RECOMANDARE

În luna aprilie se împlinesc 10 ani de la încheierea colectivizării, care „a însemnat o uriașă victorie istorică, o adevărată revoluție în viața țărănimii și a satului românesc și a deschis calea pentru înflorirea agriculturii noastre, pentru ridicarea țărănimii la un nou nivel, alături din punct de vedere social, cît și al vieții sale materiale și spirituale”. Procesul revoluționar al cooperativizării nu s-a desfășurat lin, fără greutăți, comitîndu-se chiar și unele greșeli. Dar, cum arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu în *Expunere[a] cu privire la programul P.C.R. pentru îmbunătățirea activității ideologice* [...] din 3 noiembrie 1971, „partidul a combătut cu hotărîre aceste greșeli și a acționat pentru lichidarea lor și tocmai datorită acestui fapt cooperativizarea s-a putut realiza în bune condiții, ducînd la dezvoltarea producției agricole, la întărirea alianței clasei muncitoare cu țărănimia, la sporirea încrederii țărănimii în politica marxist-leninistă a partidului nostru”.

De bună seamă că cele mai multe biblioteci comunale și-au alcătuit deja programe speciale de propagandă a cărții pentru această aniversare. Am considerat util să venim în sprijinul acestora cu o bibliografie de recomandare pe tema transformării socialiste a agriculturii.

Bibliografia a fost structurată în trei capitole. Primul, *Făgașul socialist*, conține cele mai importante documente de partid și de stat privitoare la stadiul actual al agriculturii socialiste, pe drumul dezvoltării sale intensive, multilaterale. În acest capitol, materialele au fost menționate în ordine invers cronologică, dându-se însă prioritate documentelor *Congresului al X-lea și Legii pentru adoptarea planului cincinal pe perioada 1971—1975*.

Cel de-al doilea capitol, *Istoricul prefacerii*, conține principalele documente privitoare la cooperativizarea agriculturii. Tot aici au fost incluse și o seamă de lucrări literare. Am dori să menționăm că din selecția noastră fac parte atât lucrări valoroase, care vor rămâne consemnate în istoria literaturii noastre contemporane, cât și lucrări importante nu atât prin valoarea lor estetică, cât prin mesajul lor care, la timpul respectiv, în ciuda unor schematicisme și a unor polemi ale realității, au avut un rol propagandistic, mobilizator, contribuind în mod real la formarea conștiinței socialiste în rândurile țărânimii muncitoare.

În fine, un ultim capitol, pe care l-am intitulat *Trecut amar*, adună câteva din cele mai importante lucrări beletristice care oglindesc aspecte ale satului de altă dată, crunta exploatare a țărânimii, înmăntările lor revoluționare, care au culminat cu răscoalele țărănești din 1907.

Bibliografia de față va putea fi folosită ca atare, fiind multiplicată și difuzată în rindul cititorilor, dar va putea sluji totodată și la organizarea unor expoziții sau rafturi tematice, a unor seri literare, ca și a unor cicluri de prezentări.

Folosind schema propusă de noi, bibliotecarii vor putea (și le recomandăm să o facă!) să îmbogățească această bibliografie și cu alte lucrări, având în vedere, mai ales, noile apariții editoriale, ca și numeroasele materiale apărute în presă cu privire la realizările agriculturii noastre socialiste și de bună seamă, în primul rând, cele referitoare la propriul județ sau la propria localitate.

Am sugera bibliotecarilor ca la acțiunile ce le vor organiza să trimită invitații speciale primilor cooperatori, lucrătorilor frunțași, precum și conducerii cooperativei agricole de producție din localitate.

— Dezvoltarea intensivă, multilaterală a agriculturii —

Directivele Congresului al X-lea al Partidului de Dezvoltare Română cu privire la Planul de Dezvoltare Economico-socială a României pe anii 1971—1975 și liniile directoare ale acestei dezvoltări pe perioada 1976—1980. Agricultură. În: *Congresul al X-lea al Partidului Comunist Român*. 6—12 august 1969. Buc., Editura politică, 1969, p. 686—690.

Ceașescu, Nicolae. *Raportul Comitetului Central al Partidului Comunist Român cu privire la activitatea P.C.R. în perioada dintre Congresul al IX-lea și Congresul al X-lea și sarcinile de viitor ale Partidului* [Capitolul] 2. *Dezvoltarea intensivă, multilaterală a agriculturii*. În: Vol. cit., p. 33—36.

Maurer, Ion Gheorghe. *Raport asupra Directivei Congresului al X-lea al Partidului Comunist Român privind planul cincinal pe anii 1971—1975 și liniile directoare ale dezvoltării economiei naționale pe perioada 1976—1980*. [Agricultură]. În: Vol. cit., p. 99—102.

★

Legea pentru adoptarea planului cincinal de dezvoltare economico-socială a Republicii Socialiste România pe perioada 1971—1975. [art. 5—10. Agricultură]. În: *Scinteia*, 41, nr. 8945, 22 oct 1971, p. 2.

★

Ceașescu, Nicolae. *Cuvîntarea tovarășului Nicolae Ceaușescu la prima Conferință pe țară a secretarilor comitetelor de partid și președinților consiliilor populare comunale*. În: *România liberă*, 29, nr. 8452, 25 dec 1971, p. 1—3.

Ceașescu, Nicolae. *Cuvîntarea tovarășului Nicolae Ceaușescu la adunarea populară din piața Obor*. În: *Scinteia*, 41, nr. 8927, 4 oct 1971, p. 1, 3.

Ceașescu, Nicolae. *Cuvîntare la Consfătuirea cu cadrele din agricultura județului Ialomița*. 1 februarie 1971. În: *Ceașescu, Nicolae. România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate*. Rapoarte, cuvîntări, articole. [Vol. 5]. Iulie 1970—mai 1971. Buc., Editura politică, 1971, p. 389—416.

Ceașescu, Nicolae. *Expunere cu privire la îmbunătățirea organizării, planificării și conducerii agriculturii*. Sedința de lucru a Comitetului Central al P.C.R. 23 noiembrie 1970. În: *Op. cit.* [Vol. 5]. Iulie 1970—mai 1971, p. 231—263.

Ceaușescu, Nicolae. *Cuvîntare la Plenara Comitetului Central al Partidului Comunist Român din 8—9 iulie 1970*. În: Op. cit. [Vol. 5]. Iulie 1970—mai 1970, p. 28—53.

Ceaușescu, Nicolae. *Cuvîntare la Plenara Comitetului Central al Partidului Comunist Român din 10—13 decembrie 1969*. În: Op. cit. [Vol. 4]. Ianuarie 1968—martie 1969, p. 514—576.

Ceaușescu, Nicolae. *Cuvîntare la adunarea populară din piața Obor cu prilejul sărbătoririi „Zilei recoltei” 5. octombrie 1969*. În: Op. cit. [Vol. 4]. Ianuarie 1968—martie 1969. Buc., Editura politică, 1970, p. 465—476.

Ceaușescu, Nicolae. *Cuvîntare la Plenara Consiliului Uniunii naționale a cooperativelor agricole de producție*. 28 ianuarie 1969. În: Op. cit. [Vol. 3]. Ianuarie 1968—martie 1969. Buc., Editura politică, 1969, p. 837—870.

Ceaușescu, Nicolae. *Cuvîntare la întîlnirea conducerii de partid cu președinți ai cooperativelor agricole și ai uniunilor cooperatiste județene*. 23 decembrie 1968. În: Op. cit. [Vol. 3]. Ianuarie 1968—martie 1969, p. 826—836.

Ceaușescu, Nicolae. *Cuvîntare la adunarea populară din piața Obor cu prilejul Zilei recoltei*, 6 octombrie 1968. În: Op. cit. [Vol. 3]. Ianuarie 1968—martie 1969. Buc., Editura politică, 1969, p. 557—569.

Ceaușescu, Nicolae. *Cuvîntare la Plenara C.C. al P.C.R. din 21—23 decembrie 1966*. În: Op. cit. [Vol. 2]. Septembrie 1966—decembrie 1967. Buc., Editura politică 1968, p. 141—147.

Ceaușescu, Nicolae. *Cuvîntare la adunarea populară din piața Obor cu prilejul „Zilei recoltei”*, 1 octombrie 1967. În: Op. cit. [Vol. 2]. Septembrie 1966—decembrie 1967. Buc., Editura politică, 1968, p. 474—480.

Ceaușescu, Nicolae. *Planul cincinal — o nouă etapă de progres și prosperitate în viața poporului român, în înflorirea României socialiste*. Cuvînt de închidere la Plenara C.C. al P.C.R. din 27—28 iunie 1966. În: Op. cit. [Vol. 1]. Iulie 1965—septembrie 1966. Buc., Editura politică, 1968, p. 510—545.

Rezoluția Plenarei din 11—12 noiembrie 1965 a Comitetului Central al Partidului Comunist Român cu privire la îmbunătățirea conducerii și planificării agriculturii. Buc., Editura politică, 1965 16 p.

Ceaușescu, Nicolae. *Expunere la Congresul Cooperativelor agricole de producție*. 7 martie 1966. În: Op. cit. [Vol. 1]. Iulie 1965—septembrie 1966, p. 272—307.

Maurer, Ion Gheorghe. *Cuvîntare la Congresul Cooperativelor agricole de producție — 9 martie 1966*. Buc., Editura politică, 1966. 31 p.

Chemarea Congresului cooperativelor agricole de producție. Buc., Editura agrosilvică, 1966. 31 p.

Ceaușescu, Nicolae. *Cu privire la îmbunătățirea conducerii și planificării agriculturii*. Raport prezentat la Plenara Comitetului Central al Partidului Comunist Român din 11—12 noiembrie 1965. Buc., Editura politică, 1965. 47 p.

Ceaușescu, Nicolae. *Raportul C.C. al P.C.R. cu privire la activitatea partidului în perioada dintre Congresul al VIII-lea și Congresul al IX-lea al P.C.R.* 19 iulie 1965. În: Op. cit. [Vol. 1]. Iulie 1965—septembrie 1966. Buc., Editura politică, 1968, p. 34—43. (Pentru dezvoltarea intensivă, multilaterală a agriculturii).

Chemarea Organizației de partid a județului Argeș către toate organizațiile județene ale Partidului Comunist Român, către toți oamenii muncii din agricultură. În: Știința, 41, nr. 8984, 30 nov 1971, p. 1.

II. Istoricul prefacere

Gheorghiu-Dej, Gheorghe. *Sarcinile Partidului Muncitoresc Român în lupta pentru întărirea alianței clasei muncitoare cu țărâniștea muncitoare și pentru transformarea socialistă a agriculturii*. Raport la ședința plenară a C.C. al P.C.R. din 3—5 martie 1949. Ed. a 3-a. Buc., Editura pentru literatură politică, 1953. 78 p. cu poartă.

Hotărîrea Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român asupra muncii pe țărîmul constituirii gospodăriilor agricole colective și a întovărășirilor agricole. 18 septembrie 1951. (Cu completările C.C. al P.M.R. din 26 septembrie 1952). Ed. a 2-a. Buc., Editura pentru literatură politică, 1953. 61 p.

Decretul Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Române pentru lichidarea oricărei forme de exploatare a omului de către om în agricultură în scopul ridicării continue a nivelului de

traie material și cultural al țărănimii muncitoare și al dezvoltării construcției socialiste. Buc., Editura politică, 1959. 16 p.

Consfătuirea pe țară a tărănilor colectiviști. București, 18—22 decembrie 1961. Buc., Editura politică, 1962. 727 p + 16 f. ilustr. volante.

Victoria socialismului în agricultură. Lucrările sesiunii extraordinare a Marii Adunări Naționale. 27—30 aprilie 1962. Buc., Editura politică, 1962. 687 p. cu ilustr. și portr.

Documente cu privire la politica agrară a Partidului Muncitoresc Român. Buc., Editura politică, 1965. 624 p.

★

Albu, Florența. Cîmpia soarelui. Reportaje. Buc., Editura tineretului, 1962. 184 p. + 6 f. pl.

Anghel, Paul. Șapte inși într-o căruță. Povestire dintr-o toamnă bogată. Buc., Editura pentru literatură, 1961. 240 p.

Anghel, Paul. Victoria de la Oltina. Reportaje. Buc., Editura pentru literatură, 1961. 356 p. + 18 f. pl. și portr. + erata.

Anton, Costache. Lună beată. [Povestiri]. Buc., Editura tineretului, 1962. 128 p.

Asztalos István. Vintul nu se stîrînește din senin. Ed. a 2-a. Buc., Editura de stat pentru literatură și artă, 1960. 164 p.

Banuș, Maria. Despre pămînt. [Versuri]. Buc., Editura tineretului, 1963. 163 p.

Baranga, Aurel. Recolta de aur. Piesă în trei acte. În: Baranga, Aurel. Teatru. [Vol.] 1. Buc., Editura de stat pentru literatură și artă, 1959. p. 83—160.

Demetrius, Lucia. Vlaicu și feciorii lui. Piesă în trei acte. Buc., Editura de stat pentru literatură și artă, 1960. 103 p.

Deșliu, Dan. Poeme. Lazăr de la Rusca. — Minerii din Maramureș. — Pe viață și pe moarte. — Despre oțel. Buc., Editura pentru literatură, 1961. 268 p.

Jebeleanu, Eugen. În satul lui Sahia. Poem. Buc., Editura tineretului, 1957. 56 p.

Galan, V. Em. Bărăgan. Roman. Vol. 1—2. Buc., Editura tineretului, 1963. Vol. 1. Ediția a 4-a. 416 p.; vol. 2. Ediția a 2-a. 399 p.

Ghilia, Alecu Ivan. Asaltul timpului. [Reportaje]. Buc., Editura pentru literatură, 1961. 256 p.

Ghilia, Alecu Ivan. Cuscii. [Roman]. Ediție total revăzută și adăugită. Buc., Editura tineretului, 1968. 408 p.

Ghilia, Alecu Ivan. Scrisori din Bărăgan. Buc., Editura de stat pentru literatură și artă, 1959. 140 p.

Horváth István. Brazdă peste haturi. Ed. a 2-a. În românește de Alex. Aldea. Buc., Editura de stat pentru literatură și artă, 1954. 384 p.

Kovács György. Cu ghiarele și cu dinții. [Roman]. Ed. a 3-a. În românește de Ion Urcan. Buc., Editura de stat pentru literatură și artă, 1960. X + 345 p. + portr. autorului.

Lăncrăjan, Ion. Cordovanii. Roman. [Vol.] 1—3. Ed. a 2-a revăzută. [Buc.], Editura pentru literatură, 1966. [Vol.] 1. 448 p.; [vol.] 2. 488 p.; [vol.] 3. 440 p.

Marea de aur. Reportaje. Buc., Editura pentru literatură, 1961. 324 p.

Mihale, Aurel. Destin. Roman. Ed. a 3-a. [Buc.], Editura tineretului, 1962. 544 p.

Mihale, Aurel. Ogoare noi. Roman. Buc., Editura de stat pentru literatură și artă, 1955. 532 p.

Mircea, Dumitru. Piine albă. Ed. a 2-a. Buc., Editura tineretului, 1955. 360 p. cu ilustr. + 1 f. pl.

Moment istoric. Nuvele, schițe, povestiri. Vol. 1—2. Buc., Editura pentru literatură, 1962. Vol. 1. Reportaje. VI + 306 p.; vol. 2. Nuvele, schițe și povestiri. 344 p.

Munteanu, Francisc. Lența. Nuvele și povestiri. Buc., Editura pentru literatură, 1961. XIX + 316 p. + 1 f. portr. aut.

Neagu, Fănuș. Cantonul părăsit. [Povestiri]. În: Neagu, Fănuș. În văpaia lunii. Povestiri. Buc., „Minerva“, 1971, p. 3—268.

Purcaru, Ilie. Ev nou în Țara Banilor. Buc., Editura tineretului, 1961. 240 p. cu ilustr.

Popescu, Dumitru Radu. Vara ottenilor. [Roman. Vol. 1]. Ed. a 2-a. Buc., Editura tineretului, 1967. 376 p.

Popescu, Dumitru Radu. Zilele săpăminii. Ed. a 2-a. [Buc.]. Editura tineretului, 1962. 248 p.

Popovici, Titus. Setea. Roman. Vol. 1—2. Buc., Editura tineretului, 1966. Vol. 1. 383 p. cu portr. aut.; vol. 2. 335 p.

Preda, Marin. Desfășurarea. Ediție revăzută. Buc., Editura tineretului, 1964. 260 p.

Preda, Marin. *Moromeții*. Roman. [Vol. 1—3. Buc., „Minerva“, 1970. Vol. 1 [Vol. 1]. XLV + 522 p.; Vol. 2 [vol. 2, p. I]. 343 p.; vol. 3. [vol. 3, p. II]. 335 p.

Prisnea, Constantin. *Insemnări din țară nouă*. Buc., Editura de stat pentru literatură și artă, 1959. 115 p.

Rebreanu, Vasile. *Casa*. Roman. Ed. a 2-a revăzută. Buc., Editura tineretului, 1968. 351 p.

Sadoveanu, Mihail. *Mitrea Cocor*. [Buc.], Editura tineretului, 1964. 224 p. cu portr.

Sălcudeanu, Petre. *Front fără tranșee*. [Roman]. Ed. a 2-a. Buc., Editura pentru literatură, 1963. 408 p.

Szabó Gyula. *Aprilie, când crește iarba*. Nuvele. Buc., Editura pentru literatură, 1961. 200 p.

Szabó Gyula. *Neamul Gondoșilor*. În românește de Remus Luca. Buc., Editura pentru literatură, 1967. 640 p.

Sütő Andraș. *Cireșe tomnatice*. Schițe și povestiri. Buc., Editura pentru literatură, 1963. XIII + 353 p. + 1 f. portr.

Velea, Nicolae. *Opt povestiri*. Buc., Editura pentru literatură, 1963. 136 p.

Vintilă, Petru. *Dobrogea în mars*. Buc., Editura tineretului, 1961. 164 p.

Vintilă, Petru. *Șoseaua milionarilor*. Reportaje. Buc., Editura pentru literatură, 1961. 144 p. cu ilustr.

Vlad, Gheorghe. *Îndrăzneala*. Piesă în trei părți. Buc., Editura pentru literatură, 1962. 144 p.

III. Trecut amar

Anghel, Dimitrie și Iosif, Șt. O. 1907. În: Anghel, Dimitrie și Iosif, Șt. O. *Calendoscopul lui A. Mirea*. Buc., Editura de stat pentru literatură și artă, 1957, p. 138—142.

Arghezi, Tudor. 1907. *Peizaje*. Buc., Editura tineretului, 1957. 111 p. + 1 f. portr.; sau în: Arghezi, Tudor. *Scrieri*. Vol. 3. Versuri. Buc., Editura pentru literatură, 1963, p. 115—205.

Caragiale, Ion Luca. *Arendașul român*. În: Caragiale, Ion Luca. *Opere*. Vol. 2. *Momente, schițe, notițe critice*. Buc., Editura de stat pentru literatură și artă, 1960, p. 394—396; sau în: Caragiale, I. L. *Schițe și amintiri*. Vol. 2. *Lanțul stăbiciunilor*. Buc., Editura pentru literatură, 1964, p. 151—153.

Caragiale, Ion Luca. 1907 *din primăvară până în toamnă*. Cîteva note. [Fragmente]. Buc., Editura militară, 1957. 31 p.; sau

în: Caragiale, Ion Luca. *Opere*. Vol. 3. *Versuri, proză, articole politice și literare*. Buc., Editura pentru literatură, 1952, p. 179—190.

Cîntece de suferință și luptă. Cîntece de bir și sărăcie. În: *Antologie de literatură populară*. Vol. 1. *Poezia*. Buc., Editura Academiei R.P.R., 1953, p. 13—54.

Cocea, Nicolae D. 1907. În: Cocea, N. D. *Pamflete și articole*. — *Vinul de viață lungă și alte scrieri*. Buc., Editura de stat pentru literatură și artă, 1960, p. 41—42.

Coșbuc, George. *Noi vrem pămînt!* În: Coșbuc, George. *Poezii*. Vol. 1. Buc., Editura de stat pentru literatură și artă, 1958, p. 297—299.

Demetrius, Vasile. *Domnul Deputat*. Roman. În: Demetrius, Vasile. *Scrieri alese*. Vol. 2 *Romane*. Buc., Editura pentru literatură, 1967, p. 195—408.

1907. *Antologie de documente literare*. Buc., Editura de stat pentru literatură și artă, 1957. 402 p.

Pas, Ion. *Lanțuri*. [Roman]. Ed. a 4-a. Vol. 1—2. Buc., Editura pentru literatură, 1965. Vol. 1. 679 p. + 1 f. portr.; vol. 2. 567 p.

Petrescu, Cezar. 1907. Roman. [Vol. 1—3]. Buc., Editura de stat pentru literatură și artă, 1957. Vol. 1. 383 p.; vol. 2. 399 p.; vol. 3. 404 p.

Popescu, Spiridon. *Moș Gheorghe la expoziție*. Buc., Editura tineretului, 1962. 200 p.

Rebreanu, Liviu. *Răscoala*. Roman. [Vol.] 1—2 [Buc.]. Editura pentru literatură, 1967. Vol. 1. *Se mișcă țara*. XLIII + 324 p.; vol. 2. *Focurile*. 328 p.

Sadoveanu, Ion Marin. *Ion Sintu*. Roman. Buc., Editura de stat pentru literatură și artă, 1957. 655 p.

Sadoveanu, Mihail. *Cozma Răcoare*. Buc., Editura pentru literatură, 1965. XLIII + 532 p. + 1 f. portr.

Sadoveanu, Mihail. *Hanu-Ancuței și alte povestiri*. Buc., Editura pentru literatură, 1963. XX + 296 p. + 12 f. pl.

Stancu, Zaharia. *Desculț* [Roman]. Buc., „Cartea românească“, 1971. 671 p.

Stancu, Zaharia. *Dulăii*. Roman. Ed. a 4-a. Buc., Editura de stat pentru literatură și artă, 1960. 304 p.

Vlahuță, Alexandru. 1907. În: Vlahuță Alexandru. *Scrieri alese*. Vol. 1. Buc., Editura pentru literatură, 1963, p. 178—183.

CRONICA

IN CINSTEA SEMICENTENARULUI CREĂRII DE CĂTRE PARTID A UNIUNII TINERETULUI COMUNIST, BIBLIOTECA MUNICIPALĂ DIN BRAȘOV

a inaugurat, în luna noiembrie, un ciclu de expoziții tematice. Vernisajul primei expoziții — **Literatura sociologică românească contemporană și problemele educației comuniste a tinerii generații** — a avut loc în prezența unui public de peste o sută de persoane. Celelalte teme ce vor fi prezentate lunar, sînt: **Reviste școlare brașovene, Tineretul în literatura română contemporană, Probleme ale orientării profesionale și Pașii din lupta tineretului utecist.**

BIBLIOTECA ORĂȘENEASCĂ DIN ZĂRNEȘTI

este gazda cenei literare „Gh. Barițiu”. Înființat în luna septembrie 1970, cenele sînt organizate pînă acum 25 de membri din rîndurile cadrelor didactice și elevilor, ale funcționarilor ale muncitorilor ș.a. Sedințele se desfășoară bi-lunar, joia, la orele 19, sub conducerea profesorului Gh. Gurgiteanu. În problemele de organizare și de popularizare, cenele se bucură de un sprijin activ din partea bibliotecărilor Melania Pitea.

BRAȘOVUL ÎN CULOARE

este titlul expoziției de desene organizată în luna noiembrie de secția de copii a Bibliotecii municipale din Brașov, cu concursul profesoarei de desen Elena Sbircea. Au expus peste 20 de copii de la Școala generală nr. 13. Bucurîndu-se de un mare interes din partea publicului bibliotecii, asemenea expoziții au intrat în tradiția secției pentru copii. Amîndm, dintre ultimele, expoziția de desene închinată semicentenarului P.C.R. de către elevii Școlii generale nr. 10 și expoziția de fotografii cu tema „Iarna”, organizată în colaborare cu cercul de fotoamatori de la Casa pionierilor.

CURSURI DE INFORMATICA LA BIBLIOTECA ACADEMIEI R. S. ROMÂNIA

În ziua de 8 noiembrie 1971, în aula Academiei R. S. România, a avut loc deschiderea cursurilor de informatică ale Bibliotecii Academiei. Esalonate pe o perioadă de șase luni de zile (noiembrie 1971—iunie 1972), ele se desfășoară în cadrul Cercului de informatică al bibliotecii și au drept scop studierea și aplicarea tehnicii avansate în prima și cea mai mare bibliotecă a țării.

Sedința festivă a fost prezidată de prof. acad. Șerban Cioculescu, directorul general al Bibliotecii Academiei R. S. România. După cuvîntul de deschidere, rostit de acad. prof. Miron Nicolescu, președintele Academiei R. S. România, acad. prof. Grigore I. Moisil a vorbit despre importanța informaticii documentare.

În cadrul cursului s-au prevăzut lecții asupra următoarelor teme programate:

A. LECTII INTRODUCTIVE

— Problema modernizării marilor biblioteci științifice; — Dificultăți actuale în activitatea marilor biblioteci științifice; — Automatizarea bibliotecilor științifice în străinătate; — Posibilități de automatizare a Bibliotecii Academiei R. S. România; — Purtători de informații. Masive de informații. Specificul masivelor de informații al Bibliotecii Academiei R. S. România; — Fazele documentării; — Indexarea coordonată; — Cercetările actuale în domeniul indexării C.Z.U.; — Sisteme informaționale; — Mijloace pentru automatizarea sistemelor informaționale.

B. LECTII ȘI SEMINARI

— Structura unui calculator electronic; — Structura fizică a unui calculator /Hardware/ (IRIS 50-FELIX C 256); — Structura de programare a unui calculator /Software/ (IRIS 50 FELIX C 256); — Noțiuni de bază de numerotare și codificare; — Structura informațiilor în calculator (datele) — formatul și tipul datelor; instrucțiunile — formatul și tipul instrucțiunilor; cîmpurile instrucțiunii; noțiunea de stare); — Noțiuni generale de fișier (suporturi-organizări — moduri de acces); — Noțiuni generale despre limbaje (limbaje interne — limbaje externe); Scheme logice; Limbajul COBOL (teorie — practică); Limbajul FORTRAN IV (teorie — practică); Teoria clasificării.

Pe linia recentelor documente de partid și de stat, aceste cursuri au o importanță deosebită pentru specializarea cadrelor de lucrători ai Bibliotecii Academiei R. S. România.

D.L.A.

BIBLIOTECA MUNICIPALĂ DIN SUCEAVA

a organizat la Fabrica de tricotaje „Zimbru” din localitate, în colaborare cu comitetul de partid pe întreprindere, o constatare cu salarii pe baza Cartea — mijloc important de ridicare a competenței profesionale. Au participat muncitori de la toate secțiile și sectoarele de muncă, tehnicieni, maștri și ingineri, iar din partea bibliotecii municipale întregul colectiv.

Cu acest prilej, muncitorii au semnalat o seamă de neajunsuri privind pătrunderea cărții la locul de muncă și au făcut propuneri interesante pentru îmbunătățirea activității bibliotecii municipale, a celei tehnice și sindicale din întreprindere, mai ales în ceea ce privește formele de informare bibliografică și popularizare a cărții.

Colectivul bibliotecii municipale a organizat o expoziție de carte politică și tehnică și le-a înmînat participanților bibliografii de recomandare (pe teme care-i interesează), liste cu cărți nou intrate, cu periodice existente în bibliotecă, precum și un ghid al bibliotecii. Cu această ocazie, lucrătorii bibliotecii au vizitat întreprinderea, stabilind legături mai apropiate cu muncitorii ei în vederea organizării și a altor acțiuni de acest gen.

Ion CHIRCA

director
Bibliotecă municipală
din Suceava

Stagiunea de audii muzicale 1971—1972, organizată de Biblioteca municipală „N. Iorga” din Ploiești, în colaborare cu Filarmonica de Stat Ploiești și Liceul de muzică și arte plastice din localitate, este consacrată artel compunistice și interpretative românești — **Muzica românească de-a lungul timpurilor**. Audițiile, care se desfășoară lunar, în sala de festivități a Palatului Cultural, sînt precedate de prezentări susținute de muzicologi și muzicieni de prestigiu. În programul stagiunii: **Compozitorii români slăvesc patria și patria; Patriotismul ogîndit în opera marilor înalțași ai muzicii românești; Cîntăreți români celebri din trecut și de azi;**

Virtuozii al pianului și violii; Maeștrii români ai artei dirijorale; Folclorul și literatura — izvoare nesecate de inspirație muzicală; Istoria neamului românesc — prilej solemn de meditație și creație a unor opere muzicale reprezentative și Tradițiile de luptă ale clasei muncitoare — izvor de inspirație pentru compozitorii români.

Din activitatea Asociației bibliotecarilor

Vineri 29 oct. 1971, a avut loc în Aula B.C.U. București ședința Cercului de referate și comunicări al bibliotecarilor și documentariștilor din București.

Au fost prezentate comunicările: „Prin bibliotecile geneveze. Impresii de călătorie”, de către Alexandra Căndea, și „Formarea cadrelor de documentariști”, de către Irina Valasoglu. Prima comunicare, rod al unei observații atente și calificate, a prezentat ascultătorilor o bine organizată suită de constatări formulate de pe pozițiile biblioteconomiei comparate. În cel de-al doilea referat, Irina Valasoglu a abordat problema complexității formării documentariștilor în lumea contemporană, subliniind utilitatea adoptării unui criteriu evolutiv.

Au participat la discuții: F. Mitrică (interesul comunicărilor; propuneri de îmbunătățire a organizării cercului), V. Moldoveanu (necesitatea participării bibliotecarilor la acțiunea de automatizare a bibliotecilor), Șt. Grula (foloasele biblioteconomiei comparate; conținutul informării), I. Stoica (utilitatea interferențelor; dificultățile actuale ale formării documentariștilor), A. Lupu (cercul, loc de prezentare a concluziilor vizitelor în bibliotecile străine), Tr. Prodan (componența personalului din bibliotecă).

Lucrările ședinței, la care au participat 29 bibliotecari și documentariști, au fost conduse de Tr. Prodan, directorul Bibliotecii I.M.F. București.

Vineri 26 noiembrie 1971 a avut loc ședința Cercului de referate și comunicări al bibliotecarilor și documentariștilor din București. Primul referent, Fl. Păncescu, s-a ocupat de „Sisteme de imagazinare și regăsire a informațiilor”, înfățișând experiența Institutului central de documentare tehnică în utilizarea sistemului Filmarex, în regăsirea documentelor cu elemente nestandard ca și în alte câteva domenii ale activității de prelucrare a informațiilor.

Cea de-a doua parte a ședinței a fost consacrată relațiilor unora din membrii delegației române care a participat la cea de-a 37-a Sesiune a Consiliului General al F.I.A.B. (Liverpool, 1971). Ștefan Grula s-a referit deosebit la tema principală a sesiunii — organizarea profesională a bibliotecarilor, înfățișând în același timp unele constatări privind stadiul actual al bibliologiei mondiale în lumina lucrărilor sesiunii F.I.A.B. Alice Sterescu a vorbit despre lucrările unor comisii și necesitatea participării bibliotecarilor români la clarificarea diverselor probleme bibliologice contemporane, despre stadiul atins în conceperea modelelor pentru modernizarea bibliotecilor. Mihai Petrescu a prezentat pe scurt activitatea citorva bibliotecii britanice și unele impresii generale despre viața bibliotecilor engleze. Lucrările ședinței au fost conduse de Al. Ionășcu, director al Bibliotecii Academiei Române, și L. Bacăru, redactor la „Revista bibliotecilor”. Din cauza orei târzii s-a renunțat la discuții. Din păcate.

Vineri 17 decembrie 1971 a avut loc ședința Cercului de referate și comunicări al bibliotecarilor și documentariștilor din București. În ciuda unei prezențe mai puțin numeroase ca

de obicei, autorii, dr. G. Lăzărescu și G. Vlădescu, au prezentat comunicări de un nivel științific ridicat și axate pe probleme de mare actualitate. Vorbind despre Informarea modernă și cercetătorul științific, dr. G. Lăzărescu a încercat să adăncească unele aspecte ale relației dintre cercetare și informare, insistând asupra consecințelor defavorabile pe care le poate avea asupra dezvoltării lipsa de unitate și de ritm între cele două procese. A doua comunicare, prezentată de G. Vlădescu, și-a propus o privire de ansamblu asupra Criteriilor de stabilire a unor norme pentru bibliotecile publice din țara noastră. Autorul a subliniat complexitatea activității de normare, punind în discuție criteriile ce trebuie să fie avute în vedere pentru o normare științifică. Au participat la discuții: Tr. Prodan (practica ignorării de către bibliotecă a sistemelor moderne de informare trebuie depășită), M. Regneală (unele condiții ale informării contemporane), I. Stoica (elemente ale crizei contemporane a informației; oportunitatea normării serviciilor tuturor categoriilor de bibliotecă).

I. S.

ÎN SCOPUL STIMULĂRII SCHIMBURILOR DE INFORMAȚII INTERBIBLIOTECARE semnalăm că Biblioteca „V. A. Urechia” Galați, serviciul de informare bibliografică a editat, printre alte lucrări, următoarele bibliografii:

— Bădic, Constanța. **Catalogul colectiv al publicațiilor psiho-pedagogice și didactice, 1949—1969.** Galați, 1969.

— **Sistematizarea și infrumusțarea municipiilor, orașelor și comunelor din județul Galați.** Bibliografie selectivă. Galați, 1969.

— **Deservirea civilizată a oamenilor muncii prin comerțul de stat și cooperatist.** Bibliografie selectivă. Galați, 1969. Alexandru Ioan Cuza. 150 de ani de la naștere. Bibliografie de recomandare. Galați, 1970.

— Iordache, Eugen. **Catalogul colectiv al publicațiilor medicale. 1950—1970.** Galați, 1970.

— Bădic, C. și Codreanu, S. Vasile. **Alecsandri.** Catalogul lucrărilor existente în Biblioteca „V. A. Urechia”. Galați, 1971.

În baza dispoziției Biroului executiv al Consiliului Culturii și Educației Socialiste nr. 137 din 6 noiembrie 1971, pentru merite deosebite în activitatea pe care o desfășoară, cu prilejul aniversării a 80 de ani de la înființarea Bibliotecii „V. A. Urechia” — Galați, se conferă insigna „Evidențiat în munca culturală de masă” următorilor lucrători ai bibliotecii: Oprea Șt. Nedelcu; Panaitescu S. Anton; Bădic I. Constanța; Codreanu C. Sorina; Gurianu N. Virgil; Dell'Angolo C. Ilinca; Ionescu Gh. Maria; Vasile V. Maria; Brinză I. Maria; Iordache C. Eugen; Tolea C. Anuța; Dumitrașcu Gh. Oiga; Zigner M. Marcela; Vasilache A. Maria; Gogoș Gh. Maria; Cocei I. Lucia.

istoria cărții și a bibliotecilor

ȘTIRI NOI

DESPRE

LEGĂTURA

PRIMEI

TIPĂRITURI

ROMÂNEȘTI

Se implinise, la sfârșitul acestui an, unsprezece decenii de când Alexandru Odobescu publica în *Revista Română* un amplu studiu intitulat *Despre unele manuscrise și cărți tipărite aflate în mănăstirea Bistrița*¹). Capitolul V al studiului are ca obiect *Prima tipografie din Țara Românească* și poate fi considerat ca o temelie bibliologică solidă pentru tot ce s-a scris ulterior despre cele dintii cărți apărute la noi, cărora Odobescu — pe drept cuvânt — le-a spus incunabule românești.

În acel capitol, scriitorul considerat — nu fără temei — deschizătorul cercetărilor noastre bibliologice, dezvăluie cu o mare competență condițiile externe și interne în care a luat ființă prima tiparniță pe meleagurile țării.

Cele trei cărți ieșite de sub teascurile ei nu aveau menționat locul de apariție ceea ce a atras după sine formularea vagă a unor savanți străini că ar fi fost tipărite „undeva în Ungrovlahia“ (Sopikoff, Dobrowsky, Schaffarik etc.).

În scopul localizării lor, Odobescu citează cronici și documente pentru a-și susține părerea că în acea perioadă Macarie a stat aici, în Țara Românească, la Govora chiar, venit din *Muntele Negru*, zice el, poate la chemarea unui compatriot al său, Maxim Brancovici, efemer mitropolit al Ungrovlahiei, și nu se îndolește că acel Macarie pe care, îndată după înscăunarea lui, Neagoe Basarab îl ridică la rangul de mitropolit, este unul și același cu Macarie tiparnicul, presupunere infirmată ulterior²).

Prin străduințele sale merituose, autorul încearcă să stabilească locul de tipărire al cărților, vrînd să-l poată plasa în Țara Românească. Pentru aceasta el face presupuneri în jurul Mănăstirii Dealu ori Govora, înclinînd mai mult pentru aceasta din urmă: sugerează chiar și Țirgoviște, unde mitropolitul Macarie își avea scaunul arhiepiscopal, însă nu hotărăște nimic. „Aceasta e încă o problemă de dezlegat“, scrie el, ceea ce nu-l împiedică să afirme că tipografia românească a fost „adusă negreșit din Veneția“, forma literelor și ornamentelor xilografice conducîndu-l spre această concluzie.

LIVIA BACĂRU

Fig. 1
Coperta anterioară a *Liturghierului lui Macarie*, 1508. (Biblioteca Academiei,
C.R.V. 1).

Ipozeza emisă de Odobescu în anul 1861 a prins rădăcini în domeniul bibliologiei române, crescînd și rodind în mintea unor cercetători ideea că tipărirea însăși a fost executată în Veneția, la comanda domnilor munteni. Controversele născute între *provenienți* și *antivenetici* n-au adus încă împlinirea speranței închisă de Odobescu în cuvintele: „progresele studiilor bibliografice la noi vor lămuri această chestie”. Problema locului de tipărire a incunabulelor românești tot nu s-a soluționat deși, mai ales în ultimele decenii, amploarea studiilor ce i s-au consacrat au sporit argumentele ambelor tabere.

Ne vom opri doar la cunoscuta controversă dintre regretații cercetători români, P. P. Panaitescu și Virgil Molin, începută în anul 1955 și întreruptă doar în urma dispariției lor, care a lăsat problema deschisă. Din lunga lor discuție vom desprinde numai aspectele privitoare la legătura *Liturghierului* din 1508, aduse ca argumente cînd de una, cînd de alta din părți, pentru a-și susține, fie teza tipării cărții la Veneția — emisă de Virgil Molin — fie cea a realizării ei în Țara Românească, susținută de P. P. Panaitescu.

Trebuie să menționăm că din cele cinci exemplare existente în țară din prima noastră tipărire, patru au legături de epocă, iar al cincilea o legătură mai tîrzie. Din cele patru cu scoarțe vechi, contemporane, două sînt lucrate absolut identic (fig. 1) și ele au servit ca bază tezelui Molin despre legătura industrială, în serie, dar și lui P. P. Panaitescu, pentru susținerea sorgintei lor dintr-un atelier mănăstiresc autohton.

În anul 1955, așadar, Molin prezintă la Prima sesiune științifică de bibliologie și documentare, organizată de Biblioteca Academiei între 15 și 16 decembrie, comunicarea *Tipăriturile lui Macarie*, încheiată cu concluzia: „stilul legăturii editoriale în serie, de tip venețian, este dovada cea mai peremptorie, chiar pentru nespecialist, că *Liturghierul* nostru și cărțile macariene nu s-ar fi realizat tipograficește în Țara Românească ci în Veneția”³⁾, afirmație combătută de P. P. Panaitescu prin articolul *Începutul tipografiei în Țara Românească*⁴⁾, introducînd ulterior în volumul cu materialele sesiunii. Este mai mult o luare de atitudine decît o argumentare științifică pentru că istoricul își apără slab poziția prin considerarea legăturii ca un element exterior, nehotărîtor. Pentru a găsi temei opoziției sale încearcă, (totuși, să împingă asemănarea motivelor de pe legătura în chestiune spre unele „flori stilizate care amintesc pe acelea ale covoarelor românești sau ale elementelor ornamentale din pictura bisericească”⁵⁾.

În anul 1958, la 450 de ani de la imprimarea *Liturghierului* din 1508, Virgil

Molin, în colaborare cu prof. Dan Simonescu publică în *Biserica Ortodoxă Română*, sub titlul *Tipăriturile ieromonahului Macarie pentru Țara Românească*⁶⁾, un lung articol cu un capitol special închinat legăturii în care se susține din nou originea ei venețiană și caracterul ei editorial, industrial, o legătură „execută grăbit și rudimentar care rămîne sub mîgăloasă și artistică legătură de mînă”. Concluzia din 1958 a lui Virgil Molin este că „legătura *Liturghierului* nu este opera unui artist legător de cărți, ea n-are nimic comun cu legătura numită monahală (artistică), ci este un produs editorial în serie, realizat după toate normele artistice în plină aplicație la Veneția și nu are asemănare cu legăturile de cărți practicate în acea perioadă la noi”⁷⁾.

Peste cinci ani, în 1963, P. P. Panaitescu reia tema în studiul introductiv la reeditarea *Liturghierului lui Macarie*⁸⁾ și consacră pagini întregi legăturii, cu toate că o consideră și acum un element exterior al cărții, al cărui studiu „nu poate da date precise asupra locului și împrejurărilor în care s-a scris cartea”. Dar peste cîteva pagini tot el afirmă că „din studierea legăturilor de cărți ale *Liturghierului* lui Macarie din 1508 se poate constata că nu este o asemănare de stil între ornamentele cărților venețiene și italiene în genere din acea vreme și acelea ale cărților din Țara Românească. Ele provin din două stiluri deosebite, în cadrul unor meșteșugari de artă diferite”. Neavînd nici o mărturie că atunci ar fi existat ateliere de legătorie pe lingă tipografia, autorul admite că cele două exemplare identice ale tipăririi trebuie să fi fost legate în atelierul Mănăstirii Bistrița care le avea în stăpînire. Ca o dovadă „precisă” el citează legătura asemănătoare a manuscrisului slav nr. 228 (fig. 2) din colecțiile Bibliotecii Academiei, un *Sbornic* din secolul al XVI-lea, scris probabil în aceeași mănăstire. Considerînd că un eventual atelier tipografic nu avea nici un rost să lege cărțile scrise de mînă ale mănăstirilor, încheie, fără nici o urmă de îndoială, că „problema locului unde se executau legăturile cărților tipărite de Macarie este astfel rezolvată: ele ieșeau negate de la tipografie și erau legate în atelier de mănăstire”⁹⁾.

Numai că Virgil Molin nu se lasă convins. Încă o dată, scoarțele *Liturghierului* fac obiectul analizei sale în cuprinsul volumului *Venise, berceau de l'imprimerie glagolitique et cyrillique*¹⁰⁾ publicat la Florența în anul 1966. Susținînd în continuare ipoteza tipării la Veneția a incunabulelor românești, este acum de acord că ele erau aduse în țară după ce colile au fost pliate și asamblate în volume, dar nu legate, și că îmbrăcămîntea

lor, care imita prototipul venețian, s-ar fi putut realiza fie „prin mijloace proprii, acolo unde vor fi existat călugări legători de cărți (foarte puțin cunoscuți la noi), fie prin meșteri din orașele apropiate ca Sibiu și Brașovul...” Este cu totul împotriva „stilului de legătură bizantină sau autohton” susținut de P. P. Panaitescu și consideră că este prematur să se presupună că la sfârșitul secolului al XV-lea ar fi existat la noi circumstanțe favorabile pentru formarea unui stil, ca manifestare a artei proprii.

Probabil că disputa dintre istoric și bibliolog ar fi continuat și astăzi dacă dispariția lor nu i-ar fi pus, prematur, capăt. Ei n-au fost singurii angajați în elucidarea problemei locului de tipărire a primelor noastre cărți. Mulți cercetători și-au adus contribuția și, desigur, aportul lor colectiv va reuși, mai devreme sau mai târziu, să îndreptească speranțele lui Odobescu.

Dacă ne-am oprit asupra controversei lor, am făcut-o numai pentru că ei au fost singurii care și-au sprijinit tezele și prin caracteristicile legăturii de carte, fără să o poată face însă de pe pozițiile unui cercetător în materie și neavind la îndemână nici o lucrare de specialitate, nici măcar un album de legături românești care să le înlesnească o cercetare comparativă pe teritoriul țării.

Întrucât sînt aproape nouă ani de cînd strîng material pentru o introducere în istoria legătoriei de cărți românești, am avut prilejul să văd aproximativ trei sute de legături vechi din colecția Bibliotecii Academiei, făcînd reproduceri fotografice sau frotiuri după 120 de coperte selecționate, de preferință dintre cele cu însemnări de legătură. Studiarea și compararea lor m-au condus spre concluzii care mă obligă să mă situez în tabăra istoricului P. P. Panaitescu și să sprijin poziția acestuia, mai mult intuitivă, prin dovezi materiale culese din surse originale.

Trebuie, în primul rînd, să arăt că spre deosebire de părerea lui Virgil Molin, după care la noi în țară erau foarte puțini călugări legători, am întîlnit însemnări cu menționarea numelor unora din ei chiar din primul sfert al secolului al XVI-lea, mai ales în Moldova, dar și în Țara Românească.

Am mai putut stabili că aveam cîteva centre culturale în care se crease o școală de legătorie cu activitate remarcabilă cum erau mănăstirea Neamțului, a Bistriței, Bucureștiul și Snagovul.

Pot afirma că, deși produs al unor influențe diverse, exista la noi în țară un stil propriu așa cum spunea Nicolae Iorga la o conferință cu tema *Ce este vechea noastră artă?* ținută în 1939: „de oriunde am primit ceva, — și am primit de pre-

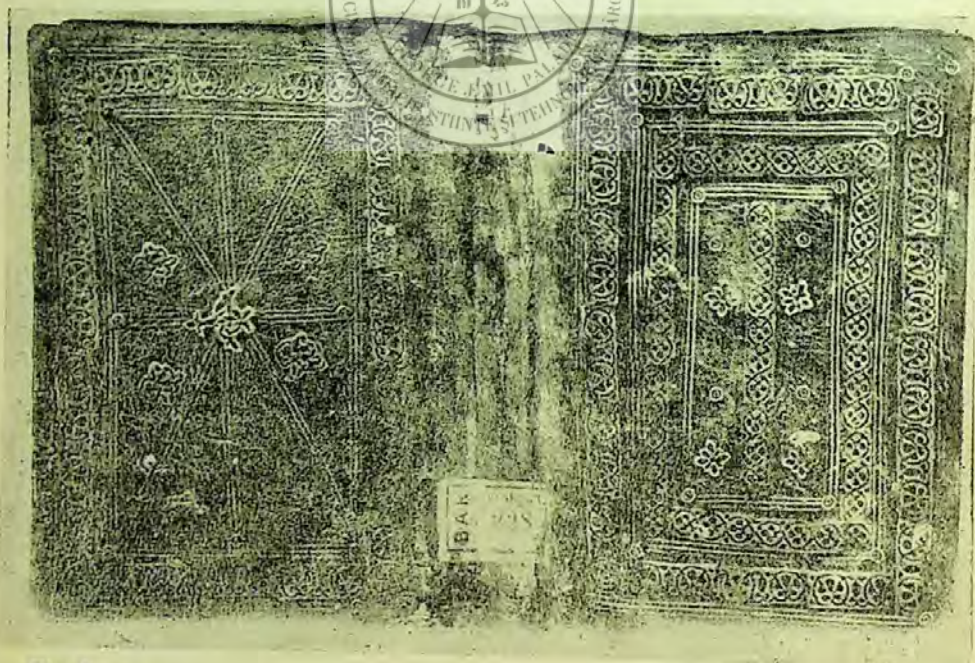

Fig. 2

Legătura *Sbornicului* slav, sec. XVI. (Biblioteca Academiei Cod. slavici 220).

lutindeni, cu plăcere, cu recunoștință, cu mărturisire, proclamând fățiș prin cercetările noastre cum că am împrumutat — pe toate le-am adaptat într-o sinteză care ne aparține și care este lucrul de căpetenie în dezvoltarea simțului de frumos și al realizărilor frumoșului la noi⁸⁾.

Despre legătura calificată de V. Molin ca editorială și de serie, executată cum zice el, grăbit și rudimentar, sub nivelul artisticele legături de mină, putem spune că este de fapt legătura monahală de pretutindeni din acea epocă, cu imperfecțiuni în aplicarea motivelor, dar avându-și, pe lângă trănicie, și frumusețea ei. În numărările lucrări și cataloage de legături străine am văzut, e drept, pentru o perioadă ceva mai timpurie decât la noi, legături executate cu aceeași tehnică, cu aceleași stângăcii, dar cu motive deosebite de ale noastre. Rudimentul în execuție ținea de epocă. În secolul al XVI-lea nu existau, în general, alte învelișuri de cărți decât ferecăturile de lux — numai pentru evangheliile dăruite bisericilor și mănăstirilor — și obișnuitele legături în piele, semănând toate unele cu altele și deosebindu-se în același timp prin motive folosite, prin așezarea acestora în cîmpul scoarței.

Nu este momentul să enumerăm toate rezultatele la care am ajuns în urma studierii legăturilor vechi, ele făcînd obiectul unui studiu mai întins care va apărea în anul viitor. M-am referit la ele numai în măsura în care a fost necesar să-mi justific dezacordul față de teoriile lui Virgil Molin și, în parte, ale lui P. P. Panaitescu.

Revenind la legătura exemplarelor bistrițene identice ale *Liturghierului*, trebuie să spun, de la început, că ele au fost livrate de tipografie nelegate, fiind îmbrăcate ulterior în mănăstire, așa cum arată P. P. Panaitescu. Dar pentru a susține acest lucru nu mă voi referi la același manuscris slav 228 citat de el, deoarece legătura acestuia nu seamănă cu legătura primei noastre tipărituri decât în măsura în care toate legăturile din epocă seamănă între ele. Cel care aduce confirmarea originii bistrițene a legăturii *Liturghierului* este un alt manuscris slav aflat în colecțiile Bibliotecii Academiei, sub cota 340, un *Nomocanon* scris în secolul al XV-lea în Țara Românească, probabil tot la Bistrița — legătura ar putea fi un argument în localizarea lui —, al cărui înveliș poartă motivele ornamentale de pe *Liturghier* cu o mică variație a așezării lor pe cîmpul scoarței (fig. 3). Comparația lor prin măsurarea dimensiunilor, prin suprapunerea froiturilor, duc la concluzia că au fost executate cu aceleași fiare și de aceeași mină în mănăstirea Bistrița, centrul cul-

tural al vremii cu un prolific scriptoriu și, probabil, cu un atelier de legătorie bine înzestrat. Sînt sigură că cercetările viitoare vor scoate la iveală și numele unor legători de acolo, așa cum au fost descoperite pînă acum cele ale citorva calligrafi care au trudit la copierea manuscriselor.

S-a ivit însă o problemă nouă pe care nu și-a pus-o nimeni pînă acum, și anume, aceea a datei cînd au fost executate legăturile, pentru că acest element exterior poate fi adus ca martor în discuție asupra locului de tipărire a *Liturghierului* numai dacă el este foarte apropiat de anul de apariție a cărții.

Iată cum se prezintă lucrurile.

Dacă mănăstirea a intrat în posesia volumelor nelegate îndată după apariția lor și acest lucru nu se putea întîmpla decît în situația apariției lor în țară, legătura ar putea fi datată 1508 sau, și mai curînd, 1509, o dată ce lucrarea imprimării s-a încheiat abia la 10 noiembrie 1508 cum scrie în epilog.

Dacă însă locul de tipărire ar fi Veneția, este mai greu de presupus că fasciculele, chiar nelegate, ar fi putut ajunge în scurtă vreme în țară, în așa fel încît să poată fi legate înainte de anul 1509 cînd, după sursele din cronici, Mihnea Vodă cel Rău a pus să se bată mănăstirea cu tunurile, distrugînd din temelie acest lăcaș clădit de frații Craiovești în anul 1494⁹⁾.

În rîstimpul dintre anii 1509 și 1519 nu poate fi vorba deci de o activitate culturală în mijlocul ruinelor bistrițene, dar din 1519 ni s-a păstrat o pisanie, manuscrisă și obiecte lucrate în, și pentru mănăstire, ca o dovadă că a fost refăcută de citonii ei.

Există, așadar, alternativa datării legăturii, fie cu anul 1509, fie curînd după 1519. O confirmare a datei juste nu va putea veni decît pe calea descoperirii unei legături identice, datată însă, și sînt sigură că ea există în stare latentă în vreo colecție din țară. Va fi nevoie de o muncă de cercetare pe plan național pentru prezentarea în cataloage și albume a reproducerilor după legăturile vechi românești, cel puțin a celor dateate și localizate, pentru a oferi celor interesați un valoros instrument de lucru, reclamat de acum cîteva decenii de Nicolae Iorga și de alți istorici și bibliologi români. Avîndu-l la îndemînă, P. P. Panaitescu și Virgil Molin nu și-ar fi desfășurat disputa de-a lungul a șaisprezece ani, fără un rezultat concret. În prezența unei culegeri de legături românești, cercetările viitoare vor putea aborda anumite probleme ale istoriei culturii de pe poziții mai sigure, căci oricît de secundar ar părea acest element exterior al cărții, dacă nu confirmăm anumite ipoteze, el le poate cel puțin infirma,

Fig. 3
Jumătatea superioară din coperta anterioară a *Nomocanonului* slav. sec. XV.
(Biblioteca Academiei, Cod. slavici 340).

ceea ce înseamnă un pas înainte pe calea cercetărilor.

Legătura, învelișul cărții, a fost întotdeauna o oglindă care a reflectat nu numai conținutul volumului ci și o epocă dată, cu toate implicațiile ei de ordin istoric, social și economic. Iată, dacă e să vorbim numai de legătura exemplarelor *Liturghierului* provenite de la Bistrița, la ce concluzii putem ajunge. În primul rând la aceea că Țara Românească avea, la începutul secolului al XVI-lea, ateliere de legătorie și legători autohtoni. Apoi, că legăturile de cărți din Țara Românească aveau o caracteristică a lor născută dintr-un complex de influențe contopite în tradiția artistică a poporului, dînd naștere la un stil artistic propriu întîlnit și în sculptura și în broderia vremii.

Ca o paranteză, țin să subliniez că motivele folosite la ornamentarea *Liturghierului* au pătruns la noi, fără îndoială, din sud-estul Europei și pot căta ca martor o legătură din Biblioteca de Stat a Bavariei, datată din secolul al XIV-lea și catalogată ca „legătură grecească”, cu aceeași împărțire a cîmpului și mai ales cu aceleași motive de flori cu trei petale stilizate¹⁰.

În sfîrșit, putem aduce o clarificare în disputa dintre cei doi cercetători, prin confirmarea ipotezei lui P. P. Panaitescu asupra provenienței românești a legăturii, pe baza unei surse originale, cea de-a treia legătură bistrițeană identică, de data aceeași îmbrăcînd un manuscris slav caligrafiat în țară, despre care nu se poate presupune că ar fi fost legat la Veneția.

Țin să aduc mulțumiri tovarășei și colegii mele, Dalila Lucia Aramă de la Biblioteca Academiei, de a cărei solîcitudine am uzat ori de cite ori am avut în față un text slav referitor la legături, pe care întotdeauna mi l-a tîlmăcit cu ușurință și competență.

Am certitudinea că interesul pentru cercetarea, descrierea și prezentarea legăturilor vechi românești va crește cît mai

curînd și publicarea celor dinți rezultate va stimula zelul unor cercetători tineri care-și vor pune timpul și pasiunea în slujba creării acestor noi instrumente de lucru, atît pentru domeniul istoriei culturii și al istoriei artei, cît și pentru acela al bibliologiei.

1. Odobescu, Alexandru. *Despre unele manuscrite și cărți tipărite aflate în Mănăstirea Bistrița (Districtul Vîlcea în România)*. În: Odobescu, Alexandru. *Opere*. Vol. 2. Buc., Editura Academiei R. S. România, 1967, p. 110—173.
2. Grecu, Alexandru. *Contribuții la începuturile tipografiei slave în Țara Românească*. În: *Studii și cercetări de bibliologie*, I, 1955, p. 233—235.
3. Molin, V. *Tipăriturile lui Macarie*. În: *Biblioteca Academiei R.P.R. Prima sesiune științifică de bibliologie și documentare*. București, 15—16 decembrie 1955. Comunicări și discuții. Buc., Editura Academiei R.P.R., 1957, p. 264—266.
4. Panaitescu, P. P. *Începuturile tipografiei în Țara Românească*. În: *Biblioteca Academiei R.P.R. Prima sesiune științifică de bibliologie și documentare*. București 15—16 decembrie 1955. Comunicări și discuții. Buc., Editura Academiei R.P.R., 1957, p. 267—270.
5. Molin, Virgil și Simonescu, Dan. *Tipăriturile ieromonahului Macarie pentru Țara Românească*. La 450 de ani de la imprimarea *Liturghierului* 1508. În: *Biserica ortodoxă română*, 76, nr. 10—11, oct-nov 1953, p. 1005—1041.
6. *Liturghierul lui Macarie*. Cu un studiu de P. P. Panaitescu. [Buc.], Editura Academiei R.P.R. (1961), p. XXVI—XXIX.
7. Molin, Virgil. *Venise, berceau de l'imprimerie plagolittique et cyrillique*. Firenze, Leo S. Olschki, [1966], p. 347—445 + 4 f. pl. (Es-ratto da *Studi veneziani* VIII—1968).
8. Iorga, N. *Ce este vechea noastră artă? Conferință la cursurile din Vălenii-de-Munte (13 august 1929)*. Extras din *Buletinul Comisiunii monumentelor istorice*. Fasc. 113—114. Buc., 1943.
9. Stoicescu, Nicolae. *Bibliografia localităților și monumentelor feudale din România*. I. Țara Românească (Muntenia, Oltenia și Dobrogea). Vol. 1. A—L. Buc., 1970, p. 71.
10. Geldner, Ferdinand. *Bucheinbände aus elf Jahrhunderten*. München, F. Bruckmann, 1953. 46 p. + 108 f. pl. (Bayerische Staatsbibliothek, 1558—1953). Planșa XL, fig. 32.

biblioteci
de peste
hotare

BIBLIOTECA INTERNAȚIONALĂ A TINERETULUI DIN MÜNCHEN

Walter SCHERFF
directorul Bibliotecii
internationale a tineretului
din München

Biblioteca internațională a tineretului (Internationale Jugendbibliothek) își datorează existența neobositei energii a unei femei — regretata Jella Lepman, decedată în toamna anului 1970, la Zürich. Pe când organiza o expoziție de cărți destinate tinerei generații și în special copiilor, doamna Lepman a avut geniala idee de a înființa la München un institut central, o bibliotecă științifică internațională pentru tineretul și copiii din lumea întreagă, indiferent de naționalitate, de religie sau de rasă, care să aibă ca scop principal educarea lor în spiritul înțelegerii profunde a sarcinilor și răspunderilor care revin tuturor popoarelor pentru salvarea păcii și a vieții pe pământ, pentru promovarea respectului reciproc între națiuni.

În 1948, Jella Lepman se duce în Statele Unite ale Americii și desfășoară acolo o intensă activitate pentru a atrage atenția specialiștilor și bibliotecarilor americani asupra acestei idei.

Și reușește!

Asociația bibliotecarilor americani (ALA) plodează pentru această inițiativă la Fundația Rockefeller și UNESCO recunoaște Biblioteca internațională a tineretului drept "associated project".

Majoritatea celor care — cu 23 de ani în urmă — cunoșteau acest proiect, considerau altă ideeă cit și problema, în ansamblul ei, drept o mare utopie. Și — trebuie să recunoască — printre aceștia mă numărăm și eu. Cu atât mai mult cu cât, în 1957, când doamna Lepman s-a retras de la conducerea instituției pentru a îndeplini alte sarcini iar întreaga răspundere mi-a revenit mie, biblioteca se afla într-o situație destul de precară — am putea spune chiar critică.

Ce era, în fond, Biblioteca internațională a tineretului la acea vreme? O bibliotecă locală, cu un fond de publicații în trei limbi (engleză, franceză și germană), și cu o activitate paralelă, constând din :

— program de ore de lectură și discuții cu copiii ;

— ședințe ale colectivului pentru analiza-re publicațiilor, cu comentariile și interpretările corespunzătoare ;

— cursuri de limbi străine ;

— discuții periodice cu tinerii, asupra cărților recent apărute și asupra subiectelor tratate în literatura destinată lor ;

— un atelier de pictură pentru copiii mici (de trei ori pe săptămână).

Fondurile de împrumut erau încă foarte mici : 3 000 de volume, majoritatea provenind din S.U.A., Franța, Anglia și, în sfârșit, din Germania. Biblioteca internațională a tineretului dispunea — pe atunci — de un personal alcătuit din două bibliotecare cu studii de specialitate, o colaboratoare benevolă pentru cursurile de limbi străine și un instructor cu diplomă în istoria artelor pentru atelierul de pictură. Catalogul, care întrunea fișele pentru aproximativ 30 000 de titluri în 30 de limbi, era de-abia în curs de redactare. Munca de completare a fondurilor era îndeplinită de o singură persoană, cu jumătate de normă. În sfârșit, sectorul administrativ se compunea din numai cinci funcționari !

Pe de altă parte, fondurile de subvenție parveneau cu mare întârziere și micul buget al bibliotecii scădea văzând cu ochii, amenințând să devină cu totul insuficient în raport chiar cu cele mai modeste pretenții de supraviețuire. Editorii, pe care ne bazam pentru a obține — sub formă de donații — cea mai mare parte din publicații, se arătau sceptici în privința viitorului bibliotecii și chiar în privința îndeplinirii programului propus ; de aceea, ei refuzau orice acțiune de susținere a noastră. Chiar cei mai binevoitori dintre ei rămăneau la convingerea că — în afara faptului că publicațiile ar constitui pentru cititori un simbol al înțelegerii internaționale — trimiterea la München a unor fonduri de cărți în limbi străine nu ar aduce nimănui nici un folos. Și trebuie să recunoșc că aveau oarecare dreptate, dacă luăm în considerare situația, așa cum se prezenta ea în acea vreme.

Fără să mai insist asupra acestor grave probleme, asupra greutăților întâmpinate în obținerea fondurilor bănești indispensabile desfășurării normale a muncii de bibliotecă

și asupra eforturilor depuse pentru însăși păstrarea localului, mă mărginesc să accentuez că situația era gravă și că unii colaboratori dovedeau o mare lipsă de înțelegere față de instituția noastră.

În fața unei stări de fapte atât de complicate, mă afluam într-o tulburătoare dilemă : sau renunț la tot și mă retrag, sau găsească o soluție care să poată da un impuls nou activității și să stimuleze — printr-un plan de lucru realist — noi eforturi, atât din partea colaboratorilor interni și externi ai bibliotecii, cât și din partea stăpânilor ei.

Răspunderea mea era imensă.

După o îndelungată și matură gândire asupra măsurilor care trebuiau luate și asupra metodelor care trebuiau folosite pentru rezolvarea — în avantajul nostru — a acestor probleme, m-am hotărât, totuși, să rămân.

Și așa a început cea mai mare aventură a vieții mele !

Campania de redresare a debutat prin alcătuirea unui plan de acțiune simplu și logic : trebuia să prevedem problemele, corespunzând țelului nostru de apropiere și înțelegere internațională, care ar putea interveni în viitor ; nu trebuia să renunțăm la nimic din ceea ce ar fi putut deveni important în atingerea acestui țel. Dar, pînă atunci, Biblioteca internațională a tineretului trebuia să-și concentreze toate forțele pentru crearea unor servicii care, printr-o activitate fructuoasă și prin obținerea unor rezultate bune, să convingă în primul rînd pe stăpînitari. Interesul editorilor trebuia trezit din nou, prin propuneri de materiale pentru eventuale traduceri și prin înlesnirea accesului la o largă informație în acest domeniu. Trebuia internaționalizat colectivul, în sensul unei extinderi a cunoștințelor lingvistice și, în același timp, se simțea nevoia creării unui program de lucru pe bază de burse, destinat specialiștilor din alte țări veniți să activeze la noi. Apoi, era necesar să se treacă la organizarea și întărirea continuă a secțiilor, pe grupe de limbi (începutul a fost făcut chiar în 1957, cu fondul de carte norvegiană, iar în 1958 au fost adunate și expuse cărți din Cehoslovacia și Polonia). În sfârșit, trebuiau completate în mod sistematic colecțiile, în condițiile inexistenței unui buget destinat anume acestei activități. În vederea atingerii acestui scop, nu ne era deschis decît un singur drum : fiecare lucrător din bibliotecă, responsabil pentru o secție lingvistică, era obligat să-și procure liste de publicații din țările respective, să verifice titlu cu titlu și să redacteze — cu datele bibliografice scoase din bibliografiile naționale — fișe de comandă ; o copie a acestor fișe trebuia tri-

Localul Bibliotecii internaționale a tineretului din München.

misă editorului. Era apoi neapărat necesar să fie organizat un serviciu de documentare, care să fie în măsură să furnizeze — la cerere — informații asupra bibliografiilor naționale din trecut, asupra lucrărilor contemporane conținând critici sau comentarii; deci un serviciu care să dea date cât mai complete asupra literaturii de informare privind boletistica destinată copiilor și tineretului.

Au trecut mulți ani pînă să se ajungă la o organizare temeinică și rațională. Dar programul propus a reușit din plin. Astăzi, în cadrul Bibliotecii internaționale a tineretului lucrează numai bibliotecari care vorbesc curent engleza, franceza sau rusa și care, fie că posedă în plus — ca limbă maternă — o limbă de circulație mai restrânsă, fie că sînt pe cale să învețe o astfel de limbă. În acest mod, colectivul de bibliotecari este în stare să citească în aproximativ 20 de limbi, să adune și să organizeze materialul privitor la literatura pentru copii și tineret din limba respectivă și să valorifice această muncă în cadrul serviciului de informare. În ceea ce privește programul de muncă cu stipendiații — program care funcționează din 1958 —, el prevede anual 8 burse pe perioade de 3 luni de activitate și, pe parcurs, s-a încheiat și o corespondență stabilă și fructuoasă cu aproximativ 50 de țări, în 50 de limbi diferite.

Un sistem modern de catalogare — care cuprinde un catalog pe nume de autori, un catalog de titluri, un catalog sistematic (pe baza clasificării Dewey), un catalog pe țări și pe limbi și, în sfîrșit, un catalog de ilustratori — stă la dispoziția cercetătorilor. Întregul sistem a fost reprodus în 1969 și a apărut în Editura Hall din Boston, în 18 volume, sub titlul *Bibliografia universală a cărții pentru copii și tineret* și se află actualmente în toate bibliotecile științifice mari din lume, el este un instrument util de informare și conține indicația locului unde se află publicațiile — Biblioteca internațională a tineretului din München. Acesta a fost, de fapt, scopul urmărit printr-o muncă de decenii: să se poată aduna, din orice colț al lumii, la colecțiile noastre de cărți pentru copii și tineret, căci ele nu au fost adunate pentru a alcătui un muzeu!

Dese expoziții, organizate în multe capitale ale lumii, oferă spre vizionare și cunoaștere producția de carte, grupată pe probleme, din aproximativ 30 de țări: cele mai bune și mai frumoase ediții de povești; selecții de publicații ilustrate; cărți grupate pe un anumit domeniu sau ordonate pe probleme psihologice etc. În străinătate, aceste expoziții au un răsunet cu totul excepțional. În mod constant, există 6—7 colecții în circulație simultană, organizate din dorința de a le face cunoscute instituțiilor de cultură prietene și tuturor țărilor,

publicului de specialitate sau maselor largi. Pe de altă parte, se organizează în fiecare lună, în sălile proprii, expoziții care cuprind fie subiecte naționale sau internaționale, fie întreaga operă a unui scriitor, a unui ilustrator etc. În sfîrșit, în fiecare an, în ultima săptămînă a lunii noiembrie, se organizează — într-una din cele mai somptuoase săli ale Bibliotecii de Stat a Bavariei — o expoziție care cuprinde întreaga producție de publicații a anului în curs. Este un adevărat eveniment în lumea cărții și un tîrg de opțiuni pentru publicațiile destinate tineretului și copiilor. Cu bucurie putem comunica că sfîrșitul anului 1971 a fost închinat cărții românești pentru copii și tineret.

Tuturor celor care sînt interesați în publicarea unor cărți bune, destinate tineretului și copiilor, ușile bibliotecii noastre le sînt larg deschise. Editori, traducători, ilustratori vin și studiază astăzi la Biblioteca internațională a tineretului, se întîlnesc în fața standurilor din expozițiile și congresele noastre; iar ceea ce s-a tradus în Uniunea Sovietică sau în unele țări africane, în S.U.A., în Franța sau în Suedia — la recomandarea specialiștilor din Biblioteca internațională a tineretului — este, sperăm, o dovadă convingătoare. Dacă un editor, un lector sau un publicist are intenția să scoată o ediție de povești sau o ediție de texte mai vechi din literatura pentru copii a unui anumit popor, Biblioteca internațională a tineretului are posibilitatea să-i indice cele mai bune izvoare, să dea informații bibliografice asupra ediției princeps sau a altor ediții apărute posterior, să indice comentariile, traducerile în limbi ușor accesibile sau alte materiale de studiu. Uneori, poate executa și xerografii.

Biblioteca internațională a tineretului a obținut din partea editurilor, în ultimul deceniu, toate cărțile de care a avut nevoie. În ultimii ani, volumul anual de donații a crescut de la 2.000 la 10.000 de exemplare. În 1969, UNESCO a predat Bibliotecii noastre o colecție de cărți pentru tineret și copii însumînd 28.000 de volume*), tocmai în intenția de a concentra într-un singur loc toate materialele de studiu și informare din acest domeniu. La mijlocul lui 1971, fondul Bibliotecii internaționale a tineretului cuprindea 165.000 de volume; statistica pe 1970 indică cifra record de 12.000 de volume intrate.

Domeniul literaturii pentru tineret și copii se bucură în zilele noastre, în multe țări din lume, de un interes crescînd din partea sectorului de învățămînt și de cercetare

*) Acest fond a constituit colecția inițială a unui proiect de înființare a unei biblioteci internaționale pentru tineret pe lângă Biroul Internațional pentru Probleme de Educație de la Geneva (1925).

științifică. Nu este dificil de justificat în acest context numărul tot mai mare de studenți, profesori, cercetători, specialiști care frecventează bibliotecile, birourile editurilor și centrele de documentare; iar biblioteca noastră nu este exclusă din această sferă de interese. Deoarece foarte puține țări au centre naționale de informare pentru probleme de tineret, Biblioteca internațională a tineretului este intens solicitată. Între 1968 și 1970, corespondența în limbă străină dusă de serviciile bibliotecii noastre s-a dublat**). Putem deci considera Biblioteca internațională a tineretului — pe drept cuvânt — ca singura bibliotecă internațională în această specialitate.

Ne dăm însă seama de lipsurile care mai există încă și de necesitatea dezvoltării în continuare a fondurilor; de exemplu, în privința fondului de periodice de specialitate din diverse țări, biblioteca se mărginește doar la conservarea celor care publică cercetări asupra materialului literar destinat copiilor. De curând abia, a fost inițiată completarea fondurilor de documentare cu biografii de autori și ilustratori, cu materiale de referință, bibliografii speciale sau alte instrumente de informare privind istoriile literare naționale, monografiile etc. În rafturile noastre stau astăzi totuși, la dispoziția cercetătorilor, aproximativ 10 000 de volume din aceste domenii.

Viitorul ne va permite — sîntem siguri — să ne concentrăm și mai mult forțele în vederea completării planificate a izvoarelor secundare de informare, adică a bibliografiilor, a instrumentelor de documentare etc., căci cele mai grele probleme sînt astăzi rezolvate: Republica Federală a Germaniei suportă cea mai mare parte a bugetului Statului Bavaria***) și orașul München completează restul, iar Asociația Internațională a Editorilor ne pune la dispoziție — sub formă de donații — întreaga producție editorială destinată copiilor și tineretului.

Eu personal cred cu tărie în viitorul luminos al bibliotecii și, mai ales, sînt convins că ideea de a folosi literatura pentru tineret și copii ca mijloc eficace de apropiere și înțelegere reciprocă între națiuni, prin cunoașterea tezaurului cultural internațional, prin înțelegerea problemelor sociale și politice ale fiecărui popor în parte și prin dezvoltarea respectului față de toate popoarele, este judicios formulată și foarte valoroasă.

O colaborare strînsă — pe acest tărîm — între toate popoarele lumii va da rezultate pozitive, îmbucurătoare.

***) Statistica ne arată că 80 la sută din corespondență răspunde întrebărilor venite din afara Republicii Federale a Germaniei.

****) care ne-a pus la dispoziție clădirea în care funcționează biblioteca.

Biblioteca orașenească pentru tineret din Košice (Slovacia de apus)

Prezentare de
Florica GEORGESCU

Prin amabilitatea directorului Bibliotecii pentru tineret din Košice, Václav Pálffy, ne-a parvenit la redacție o sugestivă publicatie de prezentare a activității acestei instituții, editată cu ocazia împlinirii a 15 ani de la înființare, din care extragem unele interesante informații.

Biblioteca a luat naștere la 1 ianuarie 1955, prin transformarea secției pentru tineret a Bibliotecii populare orașenești din Košice în unitate independentă, specializată în munca cu cititorii-copii și tineri. Deși începuturile activității ei au fost marcate de unele greutăți — dintre care menționăm lipsa de spațiu și de cadre — totuși, datorită eforturilor depuse de lucrători, biblioteca a reușit încă de la debut succese considerabile. Faptul a fost con-

Fișă ilustrată pentru catalogul tematic,
editată de Biblioteca orașenească pentru tineret din Košice.

firmat prin acordarea, în anul 1958, a titlului de „Bibliotecă populară model pentru tineret”, titlu deținut de ea și în prezent, datorită eforturilor continue de îmbunătățire a muncii. În afară de o creștere considerabilă a numărului de lucrători (de la 6 în 1955, pînă la 49, din care 39 de bibliotecari calificați, în 1969), bibliotecii i s-a repartizat și un local corespunzător, situat în centrul vechiului oraș. De asemenea, biblioteca a dezvoltat o rețea de filiale în noile cartiere ale orașului.

Colecțiile de publicații au crescut simțitor, grație suplimentării constante a alocației bugetare: în 1955 biblioteca posedă 14 000 de volume; în anul 1969, erau puse la dispoziția cititorilor 130 000 de cărți. Pentru popularizarea noutăților editoriale, biblioteca difuzează un buletin bibliografic intitulat *Cărți noi*.

Biblioteca are sarcini metodice față de toate bibliotecile pentru copii din Slovacia de nord; ea acordă, de asemenea, asistență de specialitate la crearea secțiilor pentru tineret ale bibliotecilor raionale și orașenești. Ea are o bogată activitate editorială, redactînd materiale metodice, texte de montaje literare, dramatizări, concursuri-ghicitoare pe teme literare, bibliografii de recomandare etc. Ea multiplică, de asemenea, fișe ilustrate pentru cataloagele destinate celor mai mici cititori, în genios alcătuite și foarte atractiv prezentate. Reproducem la p. 41 una din aceste fișe ilustrate. Biblioteca este centru de cercetare și de practică pentru viitorii bibliotecari pentru copii. Specialiștii ei susțin lecții la cursurile organizate de biblioteca districtuală și ea însăși organizează instruirea bibliotecarilor din unitățile pentru tineret.

Serviciile de relații cu cititorii au obținut de asemenea rezultate remarcabile. Numărul cititorilor a crescut de la 2 300 în 1955 pînă la 10 000 în 1969, atîngînd proporția de 45 la sută din numărul total al copiilor și al tinerilor pînă la 15 ani de pe teritoriul orașului Košice. În filialele care s-au unificat cu bibliotecile școlare, procentul de atragere a elevilor a ajuns la 75 la sută. Numărul împrumuturilor de carte a ajuns de la 60 000 în 1955 la peste 300 000 în 1969. Și aceasta mai ales datorită faptului că, simplificînd la maximum problemele administrative, lucrătorii bibliotecii pot duce o muncă susținută de orientare individuală a cititorilor. Formele colective de propagandă au cunoscut și ele o evoluție remarcabilă, atît grație creșterii spațiului bibliotecii, cît și diversificării mijloacelor de pătrundere a cărții în public. Discuțiile cu cititorii despre cărți, întîlnirile cu scriitorii, cu artiștii, cu oamenii de știință ori cu sportivii, expozițiile de carte organizate de bibliotecă au un puternic ecou și în afara bibliotecii.

Afișul realizat de graficianul român Val Munteanu pentru cea de-a 22-a Expoziție internațională a cărții pentru copii și tineret, organizată de Biblioteca internațională a tineretului din München. Afișul urmează a însoți toate expozițiile itinerante din anul 1972 ale bibliotecii.

Expoziția de carte românească pentru copii și tineret München, decembrie 1971-ianuarie 1972

Val MUNTEANU

În ziua de 29 noiembrie 1971, în sălile Bibliotecii de Stat a Bavariei din München (R. F. a Germaniei), s-a deschis a 22-a Expoziție internațională a cărții pentru copii și tineret, organizată de Biblioteca internațională a tineretului din

München (Internationale Jugendbibliothek), organism asociat al UNESCO.

Importanță manifestare culturală, expoziția reunește o parte din producția de carte a anului 1971 (adică peste 4000 de titluri), din aproximativ 40 de țări. Secțiuni separate au prezentat și cartea de imagini pentru copii, literatura „anti-autoritară”, cartea științifică pentru tineret etc.

În ziua următoare, la 30 noiembrie 1971, Biblioteca internațională a tineretului a deschis, la sediul propriu din Kaulbach Strasse, două expoziții speciale: una dedicată cărții daneze pentru copii și — pentru prima dată — o expoziție a cărții românești pentru copii, organizată cu concursul Centralei cărții din R. S. România, al Editurii „Ion Creangă” și al Bibliotecii Academiei R. S. România.

Expoziția prezintă peste 200 de cărți pentru copii și tineret, apărute în țara noastră în ultimii ani: beletristică, cărți cu ilustrații, cărți de știință pentru copii și tineret. Alături de cărți, au fost prezentate și ilustrații originale ale graficienilor români. Expoziția este întregită cu diapozitive color, discuri cu basme și cu muzică populară românească, fotografii, material documentar.

Cu această ocazie, Biblioteca internațională a tineretului a publicat — în atenția editorilor și a traducătorilor — o bibliografie a celor mai valoroase lucrări beletristice românești pentru copii și tineret.

Bucurându-se de succes și atrăgând atenția unui mare număr de editori, scriitori și pedagogi de pretutindeni — aflați la München cu ocazia deschiderii celei de-a 22-a Expoziții internaționale a cărții pentru copii — conducerea Bibliotecii internaționale a tineretului — prin directorul ei dl. Walter Scherff — a hotărât să prelungească durata expoziției de carte românească pentru copii și tineret, astfel că ea a rămas deschisă pînă la sfîrșitul lunii ianuarie 1972, în loc de mijlocul lunii decembrie 1971, cum inițial fusese hotărât.

CRONICA ANULUI INTERNAȚIONAL AL CĂRȚII — 1972

O dată cu pășirea în noul an, marea acțiune mondială promovată de către UNESCO în favoarea cărții — ANUL INTERNAȚIONAL AL CĂRȚII — a fost inaugurată. Popularizat larg în rîndul milioanei de oameni de pe toate meridianele lumii, *Anul internațional al cărții* a fost pregătit cu atenție, după cum este cunoscut, în tot cursul anului trecut, atît de către UNESCO, în calitate sa de inițiator și coordonator, de către statele membre ale UNESCO, numeroasele organizații internaționale și naționale neguvernamentale interesate, cit și de către ne-nămătate instituții și organisme culturale de pretutindeni. Continuînd să informăm cititorii noștri asupra pregătirilor care au avut loc în lume în ultimele luni ale anului trecut, spicuiam mai jos cîteva informații pe care UNESCO le-a pus la dispoziție prin nr. 3 al buletinului lunar 1972, *Anul internațional al cărții*.

Sub titlul *Anul internațional al cărții și alfabetizarea*, succesul luptei duse astăzi în lume împotriva neștiinței de carte, pentru pătrunderea luminii slovei scrise în rîndul cit mai multora din cei ce încă mai sînt — și chiar în număr destul de mare — analfabeți, este pus sub semnul dependenței directe față de cantitatea și calitatea materialului de citit, a cărților. Așa cum a fost subliniat în raportul *Cartea în slujba educației*, prezentat de UNESCO Consiliului economic și social al O.N.U., astăzi este un fapt recunoscut că școlarizarea sau alfabetizarea unei populații nu vor servi la nimic, dacă aceștia nu i se va asigura, în continuare, un flux constant de lecturi care să permită noilor alfabetizați să-și consolideze cunoștințele dobîndite. Necunoașterea acestei necesități ar putea conduce la dezastruoase recăderi în analfabetism, capabile să anuleze în cîteva ani rezultatele obținute, adesea cu prețul unor eforturi eroice, de țările în curs de dezvoltare. Astfel, A.I.C. va putea să ofere prilejul ca în programele de alfabetizare să se pună accentul în mod special pe

dezvoltarea materialelor de lectură în general și pe producerea și difuzarea cărților anume destinate adulților în curs de alfabetizare și noilor alfabetizați. În orice caz, aceasta este speranța pe care și-a exprimat-o juriul internațional reunit la Moscova, în august 1971, pentru a desemna laureații pe 1971 ai premiilor *Mohammad Reza Pahlavi* și *Nadejda K. Krupskaia*, destinate recompensării celor mai meritorii activități în domeniul alfabetizării. În ce privește candidaturile statelor, ale organizațiilor și ale persoanelor particulare la Premiul pentru alfabetizare pe 1971, juriul a găsit de dorit ca acestea să pună în valoare, în cea mai mare măsură posibilă, eforturile și realizările în favoarea promovării cărții ca instrument de postalfabetizare și de păstrare și consolidare a cunoștințelor dobândite. În timpul ceremoniei de înminare a premiilor pe 1971, care a avut loc, la Maison de l'UNESCO din Paris, la 3 septembrie anul trecut, cu ocazia Zilei internaționale a alfabetizării, secretarul general al O.N.U., U Thant, a adresat directorului general al UNESCO un mesaj în care a amintit că „pentru milioane de oameni din toată lumea — mai mult de o treime din populația adultă a planetei noastre — cuvântul imprimat rămâne un mister”. Apoi el a declarat: „Această celebrare prezintă o importanță deosebită în acest an, care marchează a 25-a aniversare a creării UNESCO, organism ce a contribuit atât de mult la promovarea alfabetizării în țările în curs de dezvoltare. UNESCO a proclamat anul 1972 drept Anul internațional al cărții bazându-se pe faptul că, cu tot avântul radio-ului și televiziunii, cuvântul imprimat rămâne pentru om un instrument indispensabil în păstrarea cunoștințelor și în răspîndirea ideilor”.

Rubrica *Știri din statele membre* conține numeroase informații privind inițiative și acțiuni pregătitoare în vederea A.I.C., dintre care rețin atenția cele referitoare la încurajarea producției de carte, la informarea publicului asupra esenței și obiectivelor A.I.C., la programe integrate etc. De pildă, este consemnat că printre inițiativele pe care Canada le va lua în cadrul A.I.C., prin comisia sa națională, figurează și un concurs între școli, pentru producerea — mai precis, scrierea — de cărți. Dotat cu premii, acest concurs va fi deschis elevilor de diferite vârste și va da prilejul ca, în urma selecției, lucrările premiate să fie publicate. În Etiopia, ca în multe alte țări, A.I.C. va oferi ocazia de a se stimula aplicarea unei politici, pe termen lung, de promovare a cărții. A fost prevăzut ca un grup de lucru să se reunească în vederea studierii

(Continuare în pag. 46)

der bibliothekar
der bibliothekar
der bibliothekar
der bibliothekar
der bibliothekar

25 DE ANI
DE LA APARIȚIA
REVISTEI
DE SPECIALITATE
DIN R. D. GERMANĂ

der bibliothekar

În luna octombrie 1971, revista lunară de biblioteconomie din R. D. Germană, *Der Bibliothekar*, a împlinit 25 de ani de apariție neîntreruptă. Apărut în prima perioadă, începînd din octombrie 1946, cu titlul *Der Volksbibliothekar* [Bibliotecarul popular], periodicul a avut un rol deosebit de important în situația specială a anilor de după război, ca aproape singura legătură între bibliotecari. Treptat, o dată cu progresele întregii construcții socialiste din R. D. Germană, publicația bibliotecarilor s-a maturizat, și-a câștigat un bine meritat prestigiu, devenind o revistă de certă importanță culturală și politică, o tribună a experiențelor profesionale biblioteconomice înaintate.

Numărul 10, din octombrie 1971, al revistei *Der Bibliothekar* cuprinde o amplă documentație asupra drumului ascendent pe care l-a parcurs în cei 25 de ani de apariție revista de specialitate a bibliotecarilor din R. D. Germană. Sînt publicate documente, material ilustrativ, articole și amintiri ale unor bibliotecari și personalități culturale din R. D. Germană care au cunoscut îndeaproape revista în diferite etape ale apariției ei. În semn de înaltă apreciere a contribuției revistei la dezvoltarea activității biblioteconomice din R. D. Germană, în același grupaj consacrat jubileului sînt publicate scrisorile de felicitare adresate publicației cu acest prilej de către Comitetul Central al Partidului Socialist Unit German, sub semnătura primului secretar E. Honeker, de către Ministerul Culturii și de către Asociația bibliotecarilor din R. D. Germană.

Cu ocazia jubileului revistei *Der Bibliothekar*, revista noastră adresează colegilor din R. D. Germană, colectivului redacțional și colaboratorilor publicației, cordiale felicitări și urări de noi succese în slujba dezvoltării activității bibliotecarilor din R. D. Germană, a perfecționării profesiei de bibliotecar.

R. B.

DE PESTE HOTARE

Un simpozion internațional pe tema : conservarea și restaurarea colecțiilor în bibliotecile din țările socialiste

...a avut loc, între 27 și 30 octombrie 1971, la Poznań (R.P. Polonă). Reuniunea a fost organizată de Biblioteca Națională din Poznań, în colaborare cu Biblioteca Națională din Varșovia. Au participat specialiști în domeniul conservării și restaurării cărții din R. P. Bulgaria, R. S. Cehoslovacă, R. D. Germană, R. P. Polonă, R. P. Ungară, U.R.S.S. Țara noastră a fost reprezentată de un specialist din cadrul laboratorului de patologie și restaurare a cărții din Biblioteca Centrală de Stat. A mai participat, ca invitat de onoare, Paul Christiansen (Danemarca), redactorul unei prestigioase reviste daneze de specialitate, *Restaurator*. De-a lungul celor patru zile de desfășurare a lucrărilor, au fost prezentate și dezbătute 14 referate, prin care reprezentanții tuturor țărilor participante au expus principi și metode de conservare și restaurare aplicate în prezent în laboratoarele bibliotecilor din aceste țări, precum și probleme actuale ale organizării, pe baze științifice, a acestei activități. Din întreaga desfășurare a lucrărilor simpozionului s-au desprins, ca problematică generală de strictă actualitate, necesitatea cercetării științifice a cauzelor ce conduc la deprecizarea colecțiilor de bibliotecă în vederea aplicării de tratamente adecvate în procesul restaurării, avansurile și implicațiile pe care le prezintă metodele folosite în conservarea și restaurarea ziarelor, eficiența diferitelor substanțe folosite în dezinfecția colecțiilor. Prin complexitatea problemelor abordate, simpozionul a contribuit la cunoașterea mai aprofundată a experiențelor pe plan internațional din domeniul conservării și restaurării cărții, relevând că activitatea de păstrare intactă pentru „astăzi” și pentru „mîine” a patrimoniului cultural național se bucură în țările socialiste de o mare atenție și apreciere.

Secretariatul permanent pentru probleme de catalogare,

...nou înființat pe lângă Comitetul de catalogare din F.I.A.B., și-a început activitatea la 1 iulie 1971. Institutul acestui organism permanent pentru o primă perioadă de 3 ani este în spiritul rezoluției adoptate la Copenhaga, la Întîlnirea Internațională a experților în catalogare, rezoluție care stipula înființarea unui organism permanent în măsură a coordona, a promova și a extinde activitatea de catalogare pe plan mondial. Politica generală a secretariatului este dirijată de un comitet de conducere, al cărui președinte este A. H. Chaplin (Marea Britanie), și care este sprijinit de Consiliul executiv al F.I.A.B. Postul de secretar executiv a revenit doamnei Dorothy Anderson (Marea Britanie). Secretariatul permanent servește drept centru de coordonare internațională și de standardizare a regulilor și practicilor de catalogare, pentru stabilirea unui sistem internațional de schimb de informații bibliografice, prin întărirea legăturilor între grupe și organizații — membre sau membre ale F.I.A.B. — interesate în aceste probleme. Secretariatul își propune: să colecteze și să distribuie informație de specialitate; să ofere servicii grupelor de lucru și persoanelor particulare angajate în lucrări de catalogare; să promoveze proiectele relative la standardizarea internațională a regulilor bibliografice și de catalogare; să editeze un buletin de informare cu periodicitate regulată. Sediul secretariatului este, deocamdată, la British Museum, Londra. (I.F.L.A. Committee on Cataloguing Newsletter, nr. 7/1971).

În Uniunea Sovietică, în cadrul A.I.C.

...va avea loc un stagiu de studiu destinat bibliotecarilor din țările în curs de dezvoltare din Asia și Africa. Tema acestui manifestări va fi: **Bibliotecile publice — rolul lor în dezvoltarea social-economică și culturală.**

Cel mai mare catalog colectiv regional din R. D. Germană ...este catalogul central al Bibliotecii universitare și regionale din Halle, pentru regiunile Halle și Magdeburg. Început încă din 1949, acest catalog cuprinde astăzi peste 1.200.000 de titluri.

În Japonia la 30 aprilie 1972 ...va fi celebrată Ziua națională a bibliotecilor, cu ocazia aniversării a 80 de ani de la înființarea Asociației bibliotecarilor japonezi. Luna mai va fi, prin urmare, decretată drept „Luna bibliotecilor”. În sfîrșit, se așteaptă că Congresul național anual al bibliotecarilor din Japonia va acorda o atenție specială cooperării internaționale în cadrul A.I.C.

La 1 octombrie 1971, a fost sărbătorită

...împlinirea a 25 de ani de la redeschiderea Bibliotecii Germane de Stat din Berlin (Deutsche Staatsbibliothek). Deși în condițiile grele ale sfîrșitului războiului și ale unor avarii însemnate ale clădirii, instituția a putut să-și reia activitatea grație muncii neobosite a unor activiști pe tărîm cultural și colaborării administrației cu comandamentul armatei sovietice. În cei 25 de ani care au trecut de la acest moment de mare însemnătate, biblioteca s-a dezvoltat continuu, producîndu-se adînci transformări în activitatea ei, prin democratizarea instituției, prin dobîndirea de funcții și sarcini specifice unui foar de cultură și educație socialistă.

În Afganistan, un eveniment de bun augur pentru succesul Anului internațional al cărții ...a fost crearea, la 3 mai 1971, a Asociației bibliotecarilor din Afganistan, care este prima asociație profesională din această țară. Noua asociație a editat deja o broșură conținînd sugestii asupra activităților ce vor putea fi întreprinse în cadrul A.I.C., material ce a fost difuzat bibliotecarilor și altor lucrători din domeniul cărții.

Capitala Republicii Democratice Germane — Berlin

...cuprindea, în 1971, 490.000 de cititori înscrși în bibliotecile de toate categoriile. Din statis-

tica bibliotecară din R. D. Germană, care mai cuprinde și alte date revelatoare asupra activității bibliotecilor din Berlin, spicuum: din totalul de 490 000 de cititori, 174 000 au fost înscrșiși în bibliotecile publice de stat, 315 000 — în bibliotecile științifice, iar 1 000 — în alte biblioteci de importanță mai redusă; numărul de 490 000 de cititori înregistrați în 1971 reprezintă o creștere de 34 la sută față de cei 365 000 de cititori înscrșiși cu 5 ani în urmă; fondul total al publicațiilor din bibliotecile capitalei R. D. Germane se ridică, în 1966, la 5,3 milioane de volume, în 1971 atingând 8,9 milioane de volume.

Lista „tirgurilor cărții”, în decursul cărora A.I.C. va fi pus în relief,

...nu conținește să se îmbogățească. Alături de tirguri internaționale tradiționale, ca cele de la Bologna, Bruxelles, Frankfurt/Main, Nisa, Sofia, Tokio și Varșovia, sînt de menționat primul **Tirg mondial al cărții**, care are loc între 26 ianuarie și 6 februarie 1972 în India, și **Biennala internațională a cărții** de la Sao Paulo, proiectată pentru iulie 1972.

Biblioteca orașenească și regională din Oranienburg (R.D. Germană)

...a primit, în primele 5 luni ale anului trecut, vizitele a numeroși colegi din țară și din străinătate, care s-au informat asupra funcțiilor și sarcinilor

bibliotecii, asupra procesului de raționalizare și mecanizare din bibliotecă, precum și asupra sarcinilor teritoriale ale bibliotecii. Printre vizitatorii din străinătate s-au aflat și reprezentanții Bibliotecii municipale din Pitești, sosiți la Oranienburg pentru documentare și schimb de experiență.

În cadrul Anului internațional al cărții, în India

...va fi organizată de către guvernul indian, cu concursul căilor ferate, o expoziție itinerantă de carte, Expoziția va fi instalată într-un tren și va fi prezentată pe toată întinderea teritoriului țării. Se speră că creșterile ce vor fi înregistrate în vânzarea cărților vor acoperi cheltuielile acestei acțiuni.

Asociația internațională a lecturii (IRA)

...și-a constituit un comitet special pentru A.I.C., prezidat de Eva Malmquist (Suedia) și format dintr-un grup de membri din mai multe țări, invitați la rîndul lor să creeze sub-comitete naționale înscărate cu punerea în aplicare a unor programe de activități locale.

Pe de altă parte, Congresul mondial al IRA asupra lecturii, care se va ține la Buenos Aires în august 1972, va fi raportat la temele A.I.C. Peste 27 ani, la Viena, cu prilejul celui de-al V-lea Congres mondial, IRA își propune să determine o mențiune de onoare unui editor bibliotecar, au-

tor etc. din oricare țară, care se va distinge în mod special prin contribuția lui la A.I.C.

A fi editor de ziare în Marea Britanie

...a devenit, în ultimii ani, o meserie îngrată. Cu cîtva timp în urmă, industria presei era înfloritoare, cu perspective de dezvoltare. Din cauza introducerii unor noi procedee de producție, ca și a mării prețului de cost, puține ziare au șanse să supraviețuiască. După dispariția lui *New Chronicle*, *Empire News*, *Sunday Citizens*, *Daily Herald* și recent a lui *Daily Sketch*, în Marea Britanie se editează numai 8 cotidiene și 7 săptămînale naționale cu un tiraj superior cifrei de 300 000 de exemplare.

Din cauza televiziunii și a săptămînalelor, vânzarea cotidienei a scăzut de la 16 milioane de exemplare zilnic la 14 milioane și jumătate la sfîrșitul lui 1969. În același timp, numărul cumpărătorilor a scăzut de la 50 de milioane la 43 de milioane. În special numărul cititorilor adulți a scăzut — de la 85 la sută la 78 la sută în 1969 —, dar această schimbare de proporții relevă și un aspect încurajant: tinerii se arată mai interesați în cititul presei. Numărul cititorilor care citec numai un ziar pe zi a urcat de la 50 la 56 la sută, a scăzut difuzarea la domiciliu a ziarelor, în timp ce prețurile de vânzare și bugetele publicitare au crescut considerabil.

(Urmare din pag. 44)

creării unui Consiliu național pentru promovarea cărții, care va cuprinde reprezentanți ai guvernului și ai industriei cărții. A mai fost prevăzută editarea unei bibliografii a cărților publicate în Etiopia, ca și posibilitatea întocmirii unui studiu asupra pieței naționale a cărții. În sfîrșit, amintim că în Finlanda a avut loc în ultimele luni ale anului trecut o susținută campanie de informare a publicului asupra naturii și obiectivelor A.I.C. Este consemnat un întreg ansamblu de măsuri vizînd acest scop: traducerea în limba finlandeză și difuzarea pe scară națională a broșurii *Un program de acțiune* [Un program de acțiune], editată de UNESCO; emiterea unui timbru comemorativ; imprimarea și difuzarea unui afiș; amenajarea unei expoziții cuprinzînd literatură din țările în curs de dezvoltare; participarea tineretului la manifestările organizate cu prilejul „Zilei cărții”; programe speciale de radio și televiziune etc.

Din cuprinsul numărului 3 al buletinului 1972 — *Anul internațional al cărții* mai reține atenția în mod deosebit rubrica Co-

mitile naționale pentru UNESCO și pentru A.I.C. Este prezentată aici Consultarea colectivă din 6—17 septembrie 1971, care a reunit la sediul UNESCO din Paris 30 de secretari de comisii naționale și pe a cărei ordine de zi a figurat *Anul internațional al cărții*. Cu acest prilej, participanții au luat cunoștință de rolul pe care comisiile naționale trebuie să-l aibă în pregătirea programelor naționale pentru A.I.C. și au furnizat informații detaliate asupra conținutului unor astfel de programe. Tot cu ocazia reuniunii de la Paris au fost comunicate înființarea de noi comitete naționale și alcătuirea de programe pentru A.I.C. în Ceylon, Dahomey, Irak, Iran, Kenya, Mexic, Mongolia și Nepal. În Mongolia, de pildă, în cadrul Comisiei naționale pentru UNESCO, a fost creat un Comitet special pentru A.I.C., din ale cărui prime acțiuni întreprinse sînt consemnate o expoziție și un tirg al cărții, emiterea unui timbru comemorativ, organizarea unui curs asupra rolului cărții în societatea modernă.

George SEBASTIAN

**PREMIUL
NOBEL
PENTRU
LITERATURĂ
PE ANUL 1971**

Pablo Neruda

= un cosmos

Maria BANUȘ

Pe cînd scriu rîndurile acestea, ecoul ceasului festiv încă nu s-a stins: Pablo Neruda a fost încununat cu laurii Premiului Nobel.

Cititorii *Revistei bibliotecilor* au și ei, desigur, proaspete în memorie articolele apărute în presa noastră. Poeți, critici, ziariști au salutat importantul eveniment, unii cu înflăcărare, alții însoțind expresia bucuriei lor cu date biografice, cu aprecieri asupra operei, cu abundente citate din poemele ilustrului laureat.

De aceea, mi se pare potrivit să nu reiau drumul parcurs, temele dezvoltate de confrăți, ci să accentuez cîteva trăsături ale personalității marelui poet chiliian; care îmi apar dominante.

L-am cunoscut acum douăzeci de ani, în Cehoslovacia. Se afla acolo ca refugiat politic. Luptase împotriva dictaturii din patria sa. Străbătuse o eroică epopee, pe care avea s-o evoce de mai multe ori,

în poemele sale: „Am străbătut vrăjmașii / Cordilieri / am trecut călare printre copaci / pămîntul negru așternuse pe jos / covorul său de-o mie de ani...”

Era de pe atunci înconjurat de o aură legendară.

În relațiile cu cei din jur era simplu, bun camarad. Tonul de cordialitate se stabilea repede, spontan. Dar nu familiar. Nu se dezvăluia în întregime. Ceva secret persista sub pleoapele mari, cu ochii de-abia mișiți, care parcă dormitau, vigilenți. Vînjos, de statură mijlocie, Pablo putea fi luat, la prima vedere, drept un neguțator oriental care moțăie în pragul dugheniei și deapănă mătăni.

Dar dacă te apropiai mai mult, mai atent, de chipul cu trăsături păstoase, se profila deodată aquila Cordilierilor, mîndra pasăre vicleană și neînfricată.

Contrastele duc bună casă, dialectic, în personajul fascinant al poetului. În opera lui, și mai mult.

Nu s-a subliniat de ajuns pînă acum, după părerea mea, extrema complexitate a poeziei nerudiane. Afirmația este valabilă atît în ce privește vasta arie existențială, istorică, geografică, investigată de poet, cît și varietatea modalităților de expresie folosite.

Cine-l cunoaște pe Neruda din *Cintul general* sau din *Odele elementare*, cu tonențialul lor vers liber, cu Niagara lor prozodică necunoscînd stavili, cu greu și-l poate închipui pe demiurgul dezlănțuit în rolul cizelatorului migălos de sonete. Și totuși Neruda e autorul unora din cele mai frumoase și mai fin cizelate sonete de limbă spaniolă. Cine însă cunoaște doar *Cintul general* și nu a parcurs *Odele elementare*, cine a trecut prin furtuna miniei justițiare, populare, a *Cintului*, prin eroica, tragica, singeroasa epopee a continentului latino-american, zgduit de uriașă forță a talazurilor istorice, nu bănuiește pasiunea, atenția, cu care poetul poate contempla și cînta natura în toate ipostazele ei. Nu poate bănuși smerenia cu care se apleacă asupra celor mai mărunte obiecte ale universului cotidian, transfigurate de ochiul îndrăgostit, atocuprinzător, al unuia din cei mai surprinzători, mai multilaterali poeți ai lumii.

Să citez numai cîteva versuri din *Oda Cepei*, care mă încintă de oște ori revin la ea: „Ceapă / limpede șip, / petală cu petală / frumusețea ta s-a-nchegat. / Solzi de cleștar te-mpliniră, / și în taina țărînei obscure / pîntecul tău de rouă se rotunjii...”

Realist și baroc, romantic, revoluționar, lucid și avîntat, cîntăreț al vieții și călător prin Hadesul tuturor anxietăților asaltat de spectrul morții, poet al singurătății și bard al comuniunii universale, Pablo Neruda este un mare poet total, în complexitatea lui.

Dacă ar fi să-i gășesc un corespondent în lumea contemporană, în alt domeniu decît al poeziei, ar fi poate Picasso, care, ca și Neruda, a construit în jurul său nu imagini, statui, vase, ci un cosmos.

Pablo Neruda în tălmăcire românească

Neruda, Pablo. *Poeme*. Cu un studiu introductiv de Ilya Ehrenburg. În românește de Const. Varta. Buc., Editura de stat, 1950. 78 p.

Neruda Pablo. *Poeme*. În românește de Eugen Jebelcanu. Ilustrații: Florica Cordescu. Buc., E.S.P.L.A., 1951. 76 p. + 1 f. portr. + 3 f. ilustr.

Neruda, Pablo. *Poeme*. Traducere [și prefață] de Radu Boureanu. [Portret de Corneliu Baba]. Buc., Editura tineretului, 1965. 131 p. cu portr. (Cele mai frumoase poezii, 76).

Neruda, Pablo. *Poezii noi*. Tălmăcire de Maria Banus. Buc., Editura pentru literatură universală, 1963. 232 p.

Neruda, Pablo. *Să se trezească pădurarul*. Traducere de George Demetru Pan. Buc., Editura P.M.R., 1949. 32 p.

lucrări de specialitate

REPERTORIUL PERIODICELOR STRĂINE DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA. ABONAMENTE 1970. Buc., 1971. 680 p. (Biblioteca Centrală de Stat a Republicii Socialiste România). — REPERTORIUL PERIODICELOR STRĂINE DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA. SCHIMB INTERNAȚIONAL 1970. Buc., 1971. 462 p. (Biblioteca Centrală de Stat a Republicii Socialiste România).

Itată două publicații de veche tradiție și de o tinută științifică ireproșabilă, instrumente de informare de o valoare incontestabilă, care fac cinste instituției editoare. Ele ar trebui să constituie — alături de anulul *Catalog colectiv al cărților străine intrate în bibliotecile din R.S.R.* (editat tot de Biblioteca Centrală de Stat) și de buletinele lunare *Cărți străine intrate în bibliotecile din România* (21 de serii editate — în colaborare — de cele mai mari biblioteci și centre de documentare din țară) — baza unei vaste acțiuni de stimulare a împrumutului interbibliotecar și, prin aceasta, principalul mijloc în care să fie asigurată penetrarea informației curente de specialitate în toate centrele de documentare din țară, indiferent de posibilitățile materiale sau de dotarea fiecărei unități în parte.

Repertoriul periodicelor străine... Abonamente pe anul 1970 inserează un număr de 9854 de titluri existente în țară; repertoriul similar pentru titluri obținute prin schimb internațional semnaleză pentru același an 7753 de periodice. Este o avere informațională considerabilă, nu însă îndeajuns cercetată și exploatată, și care încă își așteaptă o valorificare plenară prin instituirea unor formule mai rapide și mai directe de vehiculare.

Titlurile periodicelor, însoțite de denumirea localității unde apar și de indicațiile bibliotecilor în care se găsesc, sînt inserate în ordinea impusă de clasificarea zecimală universală. Volumele sînt întregite cu cite un indice alfabetic al titlurilor, instrument care facilitează considerabil identificarea periodicelor.

Ar mai fi, poate, necesar un indice alfabetic al instituțiilor editoare și un indice geografic — pe țări sau localități. Dar să nu cerem perfecțiunea, atunci cînd a fost realizat aproape-perfectul.

Ținuta științifică și realizarea grafică, metoda de alcătuire, ca și corectitudinea redactării nu lasă loc nici unei critici.

Puține țări din lume se pot lăuda cu un sistem de cataloage colective atît de bine realizat. Este meritul acelui mănunchi de lucrători care — modest și anonim — este semnalat într-un colț ingrat al publicațiilor sub denumirea de Serviciul catalog colectiv național. Este, de asemenea, meritul bibliotecii editoare, ca și al instituțiilor colaboratoare.

Acestor publicații le lipsește totuși ceva: publicitatea.

Prezenta notă vrea să umple în parte această lacună.

A. VALERIU

Gilea, Constantin și Moscoviți, Liviu. BIBLIOTECA MUNICIPALĂ „GH. ASACHI” ÎN ANUL 1971. Fișe de monografie. Iași, 1971. 24 p., cu ilustr.

Prilejuită de împlinirea a 50 de ani de cînd s-au pus bazele bibliotecii municipale și a 20 de ani de cînd a fost reorganizată după Eliberare, placheta editată de Biblioteca „Gh. Asachi” este destinată să prezinte cititorilor săi drumul parcurs de această instituție de-a lungul unei jumătăți de veac. În același timp, ea deschide seria anuarelor prin care se va face cunoscută activitatea din fiecare an a bibliotecii.

Într-o primă parte, intitulată *Ani de încercări*, cititorii pot urmări începuturile bibliotecii în etapa 1920—1944, ani consacrați preocupărilor de organizare și eforturile de a pune la dispoziția publicului ieșean o instituție culturală care, în primii cinci ani de existență, n-a putut aduna decît cu greu un fond de-abia 5 000 de volume.

În a doua parte, *După două rodnice decenii*, se oglindesc prefacerile și activitățile care au făcut din Biblioteca „Gh. Asachi” o foarte modernă bibliotecă municipală, cu un fond de 186 237 de volume la 1 ianuarie 1971, integrată organic în viața Iașului.

O a treia parte a plachetei, sub titlul *Agendă*, oferă cititorilor informații în le-

gătură cu orarul de funcționare al secțiilor bibliotecii, cu adresele filialelor și ale punctelor de împrumut avînd anexată și o hartă pe care sînt indicate străzile cu sediul acestora.

Ilustrațiile oferă citeva imagini din sălile și depozitele bibliotecii. Editată într-un format plăcut în condiții grafice excepționale, placheta Bibliotecii municipale „Gh. Asachi” din Iași va contribui la buna ei cunoaștere și la stringerea legăturilor cu cititorii.

A. B.

VASILE ALECSANDRI. CATALOGUL LUCRĂRILOR EXISTENTE ÎN BIBLIOTECA „V. A. URECHIA”. Întocmit: C. Bădic și S. Codreanu. Galați, 1971. 63 p. + 10 f. pl. (Biblioteca „V. A. Urechia”-Galați).

În cîntea aniversării a 150 de ani de la nașterea lui Vasile Alecsandri, Biblioteca „V. A. Urechia” din Galați a înmănunchat într-un catalog toate lucrările manuscrise și tipărite scrise de și despre marele poet, aflate în patrimoniul ei, însumînd 199 de piese diferite.

Redactat de C. Bădic și S. Codreanu, catalogul face cunoscută o parte din moștenirea literară lăsată de Alecsandri, al cărui nume este legat de meleagurile galățene prin întîlnirile de la Minjina, atît de bogate în evenimente de mare rezonanță în viața și creația lui.

Un număr însemnat de ediții princeps, ediții vechi și rare din operele tipărite sînt prezentate în capitolele I și II, intitulate „Opere complete și opere alese” și „Opere separate”. Printre ele, cea dintîi lucrare a sa ieșită de sub tipar în anul 1840, *Farmazonul din Hirlău*, apoi *Iorgu de la Sadagura* (1844), *Creditori* (1845), primul lui volum de teatru apărut sub titlul *Repertoriul dramatic al d-lui Vasile Alecsandri* (1853), prima ediție a poeziilor sale, *Doine și lăcrămioare* (1853) ș.a.

În capitolul al III-lea, „Manuscrise”, sînt incluse două manuscrise autografe: drama *Ovidiu* în varianta publicată pentru prima oară în anul 1855, în „Convorbiri literare”, și *Papagalul simpatic*, reprezentînd două capitole din nuvela *Mărgărita*, scrisă în 1870 dar publicată după moartea autorului; 13 scrisori către Aristizza Romanescu (9), M. Kogălniceanu, Hogiung, V. Pogor, V. A. Urechia; 3 manuscrise ale unor traduceri făcute de Albert C. Léauty după poeziile poetului; manuscrisul partiturii lui E. Caudella pentru *Cintecul gînteii latine*.

Capitolul al IV-lea este rezervat titlurilor de „Periodice la care a cola-

borat Vasile Alecsandri", iar ultimul, al V-lea, cuprinde „Studii monografice despre Vasile Alecsandri”, din acestea biblioteca putînd pune la dispoziția cititorilor săi 23 de titluri.

Volumul se deschide cu un portret al poetului și se încheie cu un număr de 9 reproduceri ale unora din materialele descrise. Prin publicarea lui, biblioteca își continuă punerea în valoare a fondurilor moștenite de la fondatorul ei.

A. E.

Lörincz, Ștefan. PROBLEME METODICE ALE PREDĂRII LITERATURII ROMÂNE. (Bibliografie selectivă). 1961—1970. Tg. Mureș, 1971. 48 p. (Inspectoratul școlar al județului Mureș, Informare-documentare-perfecționare).

Această atât de oportună publicație — ca temă și mod de tratare — a fost editată „în dorința de a sprijini documentarea pedagogică a profesorilor de limbă și literatură română” [cităm din prefața lucrării. n.n.]. Nu cunoaștem tirajul în care a apărut lucrarea, dar ar fi de dorit ca exemplarele existente să poată acoperi întreaga rețea școlară, sau cel puțin ca ea să poată fi găsită în toate casele corpului didactic din județe sau la toate inspectoratele de învățămînt din țară.

Atît ținuta grafică sub care se prezintă, cît și corectitudinea cu care a fost alcătuită — rod, desigur, al unei îndelungate experiențe bibliografice a autorului — sînt fapte îmbucurătoare.

Materialul — înregistrat după o binevenită, riguroasă și plină de discernămint selecție — privește atît școala generală de 10 ani (clasele V—X), cît și liceul de cultură generală, liceul de specialitate și școala profesională. Subîmpărțirile materialului, raționale și ușor de urmărit, privesc: problemele generale ale predării literaturii; recapitularea; expunerile; lectura elevilor (cu satisfacție am constatat prezența masivă a revistei noastre în această rubrică); folosirea mijloacelor audio-vizuale; cenaclurile și cercurile literare; concursurile literare; manualele și programele școlare.

Credem că îndubitabila eficiență a bibliografiei ar fi fost desigur mai pronunțată dacă autorul ar fi adăugat cu consecvență, la toate fișele, unele mici adnotări — mai bine zis completări de titluri — în interiorul notiței bibliografice, pentru precizarea anumitor aspecte tratate în materialele inserate.

Alături de seriile bibliografice editate de Biblioteca centrală pedagogică, volumul apărut la Tîrgu-Mureș umple un resimțit gol bibliografic în ceea ce privește metodică predării diferitelor disci-

pline. Am dori ca inițiativa mureșeană să fie adoptată și de alte inspectorate școlare, ajungîndu-se la conturarea unui plan de cercetare bibliografică coordonat în rețeaua bibliotecilor și centrelor de documentare din învățămînt.

V. A.

Băncescu, Lidia. SCRISORI CĂTRE IOSIF VULCAN. (Catalog). Sibiu, 1971. 74 p. cu facs. (Biblioteca „Astra” Sibiu).

În anul 1907, Aurelia Vulcan a donat Bibliotecii „Astra” arhiva personală a soțului ei Iosif Vulcan în care se găseau și un număr considerabil de scrisori. Din totalitatea acestora, păstrate la bibliotecă în „Fondul Iosif Vulcan”, Lidia Băncescu a selecționat piesele mai importante, întocmind, în cadrul Serviciului de informare bibliografică, un catalog în care sînt cuprinse rezumatele a 169 de scrisori primite de directorul *Familiei* între anii 1874 și 1907.

În rîndul corespondențelor se numără personalități însemnate ale vieții științifice, literare, teatrale din întreaga țară printre care Vasile Alecsandri, cu cele mai numeroase scrisori, Victor Babeș, George Barițiu, Ioan Bianu, Ilarie Chendi, George Coșbuc, Nicolae Iorga, Titu Maiorescu, G. Manolescu, G. Muzicescu, Jacob C. Negruzzi, Aristizza Romanescu, D.A. Sturdza, V.A. Urechia, Alexandru Vlahuță.

Lectura catalogului înfățișează cititorilor, o parte însemnată din activitatea lui Iosif Vulcan în calitate de conducător timp de peste patruzeci de ani al revistei *Familia*, considerată de cititorii ei ca un centru de lumină literară, științifică, culturală și socială, animator al societății pentru crearea unui fond de teatru românesc, autor de piese de teatru cu subiect istoric și social, sprijinitor al vieții culturale din toate provinciile românești, militant al apropierii dintre români și unguri.

Autoarea a ordonat scrisorile în ordinea alfabetică a corespondențelor, respectîndu-le ordinea cronologică. În rezumate s-au menționat numele de persoane, titlurile de cărți și reviste, numele instituțiilor și asociațiilor amintite în scrisori.

Catalogul se încheie cu un indice de nume, unul de asociații și instituții, unul de opere literare și științifice, unul de colecții și publicații periodice și ultimul, geografic. Zece facsimile după scrisorile celor mai de seamă trimițatori ilustrează catalogul editat în format elegant și în bune condiții grafice, ca dealtfel toate publicațiile Bibliotecii „Astra” din Sibiu.

L. B.

FIȘIER

ROMÂNIA ÎN ANII REVOLUȚIEI DEMOCRAT-POPULARE. 1944—1947. Buc., Editura politică, 1971. 462 p.

Elaborată de cunoscuți cercetători ai istoriei contemporane a României*), sub egida Institutului de studii istorice și social-politice de pe lângă C.C. al P.C.R., lucrarea este concepută ca o sinteză despre prima etapă a revoluției populare din România. În istoriografia românească volumul se înscrie ca o primă realizare trând în ansamblu, unitar perioada desăvârșirii revoluției democratice și a creării condițiilor de trecere la etapa construcției socialiste.

Volumul se deschide printr-un cuprinzător capitol intitulat *Premisele revoluției*, demonstrând necesitatea istorică a dezvoltării țării pe calea transformărilor revoluționare, condițiile obiective și subiective dezvoltate și maturizate în cadrul unei îndelungate evoluții economice și politice a societății românești, al situației revoluționare create prin adâncirea antagonismelor de clasă în anii dictaturii militare-fasciste și în lunile imediat următoare insurecției din august 1944. Meritul autorilor este de a fi înfățișat acest proces revoluționar în strânsă conexiune cu realitățile internaționale din etapa respectivă: zdrobirea Germaniei naziste de către coaliția antihitleristă, a cărei forță principală a fost Uniunea Sovietică, dezvoltarea puternică a luptei antifasciste a popoarelor, creșterea uriașă a prestigiului socialismului, modificarea raportului de forțe pe plan internațional în favoarea democrației și socialismului. Acordând împrejurărilor externe locul, rolul și considerația cuvenită, autorii demonstrează, cu puterea de convingere a faptelor, că determinante în declanșarea și desfășurarea revoluției au fost factorii interni, voința poporului român. Partidul Comunist Român, organizatorul și conducătorul luptei maselor pentru dreptate socială, pentru cucerirea independenței și suveranității naționale

— asemenea altor partide comuniste revoluționare din Europa și Asia —, folosind condițiile internaționale favorabile, a ținut seama de evoluția raportului forțelor de clasă din interior, de puternic antagonism dintre majoritatea covârșitoare a poporului și gruparea fascistă antonesciană aflată la cirna țării.

Evidențiind caracterul realist, creator al politicii P.C.R., al tacticii sale, din volum se desprinde ideea că în victoriile raportate, începând din august 1944 până la sfârșitul anului 1947, hotărâtoare a fost capacitatea partidului comunist de a fi elaborat și promovat o linie strategică și tactică potrivit condițiilor concret-istorice ale României, de a fi dovedit elasticitate în politica sa de alianțe, creind condiții de participare și colaborare tuturor forțelor interesate, fie în rezolvarea întregului ansamblu de sarcini ale revoluției — cu perspectiva lor socialistă —, fie numai în atingerea unora dintre obiectivele general-democratice.

Următoarele capitole, *Lupta maselor, sub conducerea Partidului Comunist Român, pentru instaurarea puterii democrat-populare, Activitatea Partidului Comunist Român și a guvernului democratic în primul an de existență a puterii democrat-populare, Regimul democrat în 1946, 1947 — an hotărâtor în dezvoltarea revoluției*, reprezintă un tablou viu, bogat în fapte și idei, privind procesul revoluționar declanșat o dată cu insurecția din august 1944, lupta maselor pentru cucerirea puterii, pentru zădărnicierea manevrelor claselor exploatare de a-și menține privilegiile, ca și caracterul neîntrerupt al revoluției, dezvoltarea ei în revoluție socialistă.

Colectivul de autori a utilizat în elaborarea lucrării numeroase fonduri de arhivă, periodice ale timpului, ca și o serie de studii teoretice fundamentale. Bibliografia acestora, precum și o cronologie a revoluției, o culegere selectivă a celor mai semnificative documente elaborate de P.C.R., P.S.D., programul electoral al primului guvern democratic, legăturile principale întregesc imaginea fenomenelor istorice produse între anii 1944 și 1947.

* Dr. Gheorghe Zaharia (coordonator), Ion Alexandrescu, dr. Mihai Fătu, Paraschiva Nișchita, dr. Constantin Olteanu, Gheorghe Tuțui, Vladimir Zaharescu.

S-a tocit de mult expresia „umple un gol“, utilizată pînă la sațietate atunci cînd se fac referiri la o carte mai importantă sau la o colecție. O vom evita deci în comentariul nostru despre colecția *Idei contemporane* ce apare la Editura politică, deși, mărturisim, aici aprecierea era la locul ei. Deși apare relativ de puțină vreme (din 1969), colecția s-a impus cititorilor intereșiți iar aparițiile ei, așteptate, sînt întotdeauna primite cu mare interes. Dovadă e ritmul cu care se epuizează din librării cărțile acestei colecții. Să spunem mai întîi că editura a știut să confere colecției din capul locului personalitate. O personalitate creată din sobrietate grafică, bun gust și competență. O competență care e ilustrată exemplar de titlurile alese pentru a fi publicate. Într-adevăr, volumele publicate pînă acum în *Idei contemporane* sînt aproape fără excepție egal de interesante. Cum nu sînt multe le menționăm: *Știință și sinteză* (volum colectiv), Roger Garaudy, *Marxismul secolului XX*, G. N. Volkov, *Sociologia științei*, Louis Althusser, *Cîin-du-l pe Marx*, Mikel Dufrenne, *Pentru om*, Radovan Richta, *Civilizația la răsucire*. Profilul colecției se conturează lesne chiar din această înșiruire de titluri. Editorii și-au propus, nu fără a izbuti, să se oprească asupra acelor cărți care marchează momente sau dezbate probleme semnificative pentru preocupările mișcării de idei din lumea contemporană. Alegerea nu e, firește, întîmplătoare ci e lăuzită atent de rigoare și spirit critic selectiv în sensul superior al termenului. Lectura atentă a volumelor apărute de monstrează grija Editurii politice de a oferi o imagine, din perspectivă marxistă, asupra dezbaterilor de idei din epoca noastră. Cînd nu au ca obiect de studiu special această problemă, o găsim solid infuzată în structurile analitice ale comentariului.

Spațiul nu ne îngăduie, firește, să discutăm în detaliu aceste cărți. Am observa însă că ele izbutesc să prospecteze cîteva dintre domeniile mai importante în care se desfășoară confruntările contemporane: sociologie, estetică, științele economice, epistemologie, politologie. Și în aceste domenii marxismul (sub raport gnoseologic și metodologic) e larg utilizat. De altfel în acest sens pledează nu numai cartea lui Althusser sau cea a lui Garaudy, dar și altele care dezbate probleme cu structură complexă. Aș aminti în acest sens cartea cu titlu atît de tulburător *Civilizația la răsucire*.

Elaborată de un colectiv interdisciplinar coordonat de cercetătorul oeh Richta Radovan, cartea este ceea ce se numește o

sinteză complexă. În structura aceluiași volum se întrepătrund probleme de natură sociologică, filozofică, economică, psihologică, culturală, politologică, tehnică, medicală care, armonizate, oferă o ipoteză științifică, o analiză teoretică a implicațiilor sociale și umane ale revoluției științifice și tehnice contemporane. Colectivul multidisciplinar de cercetători a reușit să investigheze aplicat nu numai modificările lăuntrice ce se petrec acum în bazele civilizației, dar să fixeze și poziția omului în lumea propriilor sale creații. Aflăm aici răspunsuri revelatoare despre condiția și viitorul omului într-un veac care cu îndreptățire este considerat al științei și tehnicii. Poate de aceea volumul s-a bucurat de numeroase traduceri în mai multe limbi. Apariția lui în limba română este — s-o mai spunem? — binevenită. Problemelor omului contemporan le este închinată și cartea lui Mikel Dufrenne. Examenul este de astă dată realizat din perspectiva unui estetician preocupat nu de un om anonim sau în general ci de o ființă concretă căreia îi aparține, de fapt, viitorul. Să mai notăm că o ramură științifică nouă, sociologia științei (altfel spus — intersecțiunea dintre știință ca fenomen social și societate), prospectează și cartea lui G. Volkov. Știm că nu am izbutit să subliniem valoarea reală a acestor cărți. De fapt nici nu ne-am propus acest obiectiv. Noi am voit să atragem atenția asupra acestei noi colecții, *Idei contemporane*, care programează lucrări substanțiale și demne de interes. Să sperăm că viitoarele apariții se vor menține pe această linie a valorii majore.

Z. ORNEA

„Ars longa, vita brevis“

„Ars longa, vita brevis“, durata artei e mai mare decît a vieții artistului, este adevărat, dar, iată că, de pe acum, postumitatea lui Nicolae Labiș aproape că depășește anii parcurși de el pe acest pămînt, biografia lui fiind dureros de scurtă și de intensă.

Mai ales în ultimul timp, restituirea lui e însoțită de un nou elan, de o nouă fervoare, ca și cum poezia lui s-ar naște încă o dată și, în fond, nu este aceasta dovada artei veritabile ?

„Pururi tinăr“ — ultimul chip al lui Labiș are douăzeci și unu de ani —, atrage comentariile colegilor lui de generație și pe ale celor mai bătrîni decît el și mai tineri decît el, aceasta însemnînd un singur lucru : că este contemporanul nostru.

Uluitoarea lui precocitate nu amplifică și nu scade cu nimic valoarea operei. El aparține familiei poezilor cu destin concentrat, așa cum Goethe, de exemplu, aparține poezilor cu destin desfășurat și singurul lucru care contează este contribuția lor la patrimoniul spiritual al omenirii.

Cred însă că nu există mare literatură fără prezența unui „copil divin“, a unui martor pur, incoruptibil, test moral al unei comunități. Pentru că Labiș, pe care experiența nu l-a ocolit și nu l-a crutat, rămîne, totuși, nealterat de obsesile și eventualele scepticisme ale vîrstei. Idealul strălucește integral în conștiința lui min-dră și lucidă. Capabil de opțiune și de protest, echilibrul speranței își păstrează întreaga autoritate.

Oriunde am deschide o carte de Labiș, am afla, în forme și ținute incontestabile, semnele grației, puterea de a vedea și de a prevedea, credința în lumină și în armonie :

„Ți-a însemnat natura prin trăsnet unde stai

Zdreliindu-ți-o, cu flăcări primejdioase, casa.

E semn de neastîmpăr și de noroc — să-l ai

Pînă cînd neagra doamnă o să-și învîrte coasa

Tu ai luat mistria și gurile spărturii
Le-ai astupat croindu-ți sălașul iar curat.

Orgolios cerîndu-i în viitor naturii
Un semn mai nobil și mai cizelat“.

S-au scris atîtea pagini despre Labiș de către condeie critice competente și de către poeți, semeni ai lui, încît n-aș vrea să adaug decît ceea ce îmi aparține. L-am cunoscut pe comunistul Labiș, cu falsa lui înfățișare de ciobănaș idilic, în reali-

tate, un autentic revoluționar ; l-am cunoscut în intransigența și în tandrețea lui față de oameni ; totul la el era *Iubire*, chiar cînd ultimele lui răsufări luptau să ni-l impună. Îmi aparține un regret fără mîngiere : cu vreo săptămînă înainte ca el să intre în zona ireversibilă, ar fi vrut să vină la mine și l-aș fi putut primi dar am *aminat*, din pricina unor oarecare ocupații.

Desigur, „ars longa, vita brevis“. Poezia lui Labiș îmi stă la îndemînă. Acolo îl găseșc în eficacitatea cea mai deplină a forței și a existenței lui. Adevăr iradiant, splendidă cinste artistică, metaforă fierbinte. Dar mi-e dor de copilul genial Nicolae, de cel care nu putea fi animat, și mă gîndesc că nu ne e permisă nici o zgîrcenie în gestul nostru față de cei care ne merită dragostea, chiar dacă în urma lor rămîn cărți și fotografii și amintiri și compartimentele ferite de intemperii ale Istoriei literaturii.

Nina CASSIAN

Xilografură de IMETS LASZLO
(Miercurea Ciuc)

Aceste rînduri au fost inspirate poetei Nina Cassian de lectura volumului de *Poezii* ale lui Nicolae Labiș, apărut în Editura „Junimea“.

Chiriță, Constantin. **INTILNIREA**.
Ed. a 2-a revăzută. Vol. 1-2. Buc.,
Editura Eminescu, 1971. Vol. 1.
520 p.; vol. 2. 456 p. (Romanul de
ieri și de azi).

E uimitor destinul unor cărți. Fără a se bucura de o atenție deosebită din partea criticii literare, ele își croiesc un drum al lor, statornic, cititorul descoperind virtuțile reale ale unei lucrări concepute solid, generoasă prin mesaj, profund realistă în încheierea conflictului și conturarea individualităților. Pare astăzi curios, dar, la prima ediție, *Intilnirea* a însemnat un roman îndrăzneț, axat pe o problematică gravă în lumea, arar abordată, a uzinei. Capacitatea autorului de a sesiza semnele viitorului, întemeiată pe o cunoaștere ce se verifică în detalii și în ansamblu, în atmosferă, psihologie a eroilor, rămâne și azi, la apariția celei de a doua ediții, surprinzătoare.

Intilnirea este, în fond, o cronică succintă a unei perioade din procesul industrializării socialiste, la începuturile ei, a momentului de tranziție, esențial: modernizarea la nivelul superior, privit din interior, prin prisma celui ce o făurește. Mutațiile intime, relația om și mijloc de producție, examenul conștiinței de sine, examenul capacității creatorului sunt ținta autorului.

Constantin Chiriță știe, și a dovedit-o din nou, să construiască un conflict, să stăpânească orchestrația, intriga se țese din afluențe ce se adună în matca rîului principal. Tipologia e diversă, unificându-se în jurul acestui conflict excelent realizat. Fronturile de luptă nu se delimitează distinct, se întretaie și se confundă, ca-n orice confruntare de acest gen, unde oamenii trăiesc împreună, se cern în relațiile cotidiene, uneori fără importanță. Atitudinile se precizează însă inevitabil.

Alexandru Severin e un uriaș gînditor, maestru în meseria lui, vizionar în perspectiva întregului. El simte carapacea rutinei sufocîndu-l, automatizarea o vede ca pe o descătușare a spiritului său liber, inovator. Îi are alături pe Mătieș, ca element propulsor a tot ceea ce ține de înaintare, și pe inginerul Pirvan, girul savantului degrevat pe parcurs de tezele unei educații de factură veche. Prejudecățile sînt principalii oponenți, exprimate prin rutină și suficiență, acolo unde nu intervine carierismul, setea exclusivistă de putere, necinstea directă, ori spaimele unui trecut nepeдеpsit, dar obsesiv. Galeria personajelor, caleidoscopică, se întregeste pe nesimțite. Fizionomia morală a oamenilor și a epocii se adîncește. Se iubește, se suferă, se exultă, se regretă și se visează, se speră sau apare resem-

narea, blazarea, se trăiește deci, dar se și moare, în această carte.

Dar *Intilnirea* e în primul rînd un roman al uzinei, al muncii, oficierea ei fiind adusă în focarul intens luminat, pînă la incandescență. E cimpul major, în sfera căruia se așază destinele ca pilitura fină în desenul armonic sub atracția irezistibilă a unui magnet. Organizarea vastului material propus analizei îi izbuteste magistrul lui Constantin Chiriță, în așa măsură încît masivele volume se parcurg cu interes crescînd. Tensiunea se comunică cititorului pe nesimțite și invită la participare directă, afectivă. Constantin Chiriță scrie cursiv, simplu, detașat, dă timp pentru meditație ca din nou să accelereze, refăcînd de fapt ritmul vieții autentice.

Mesajul conținute de-o vigoare impresionantă, un optimism net, ireconciliabil cu inerția, ține temperamental de factura autorului, îi îmbracă pe eroi, umple de încredere, euforie, în drumul pe care sîntem angajați cu toții.

Ștefan LUCA

Dimitrova, Blaga. **CIND TE ABATI
DIN DRUM.** Buc., „Albatros”, 1971.
197 p.

Ce trebuie să cuprindă o poveste de dragoste ca să ne emoționeze, să ne includă și pe noi, cititorii, în meandrele ei, bănuite sau neașteptate? Întrebarea ni s-o impus la lectura romanului *Cind te abati din drum*. Să fie talentul scriitoarei, care a evocat epoca instaurării păcii și a răsturnărilor sociale, întregind fără idei preconcepționale cazul particular al eroilor în simfonia reconstrucției, a efervescenței creatoare? Să fie analiza acută a vieții afective, fără alunecare în lirism idilic și schematism ieftin?

O poveste de dragoste, consumată cu șaptesprezece ani în urmă, este reconstituită datorită revederii neașteptate dintre cei doi eroi: inginerul constructor Boian și istoricul-arheolog Neda. Poveste simplă, desfășurată pe fundalul acelei epoci de greutate și lipsuri fără seamăn, de căutări înfrigurate și de victorii. Rațiunea conduce spiritele și frenezia acțiunii își căuta suporturi științifice, motivații întemeiate: „Totul se analiza în colectiv, o morală nouă, o știință nouă, o familie nouă, o societate nouă...” Nu puține erau însă greșelile acestui tineret, nerăbdător să învețe preceptele noii orînduirii și să le explice în activitatea de fiecare zi. Doi studenți, Boian și Neda, se simt atrași unul către celălalt, dar pentru că băiatul, secretar al organizației de tineret, abordează dogmatic subiectul prea delicat, cîntat de poezii tuturor timpurilor, dragostea,

Neda îi joacă o farsă. În lipsa colegului de cameră, plecat cu o brigadă pe un șantier, fata vine din proprie inițiativă să locuiască cu Boian, obligându-l astfel, printr-o experiență proprie, să-și retracete teoriile. Învingându-și teama, Neda vrea să se simtă cu adevărat eliberată de prejudecăți, chiar cu „riscul de a căpăta răni mistuitoare“.

Datorită intervenției brutale a unor tovarăși, care le oferă soluția căsătoriei, cei doi se înverșunează și, nesupunându-se presiunilor, se despart.

Cartea se făurește din împletirea celor două planuri: prezentul trasat de drumul spre Sofia parcurs împreună și trecutului rememorat de sensibilitatea eroinei. Trecutul se desprinde independent de sedimentele evocărilor succesive și în această clipă a revederii, poate așteptată, dar nemănturită, irumpe o dată cu secvențele celor zece zile regretul unei pierderi tragice, fără putință de schimbare. „Întilnirea cu dragostea neîmplinită de altădată este cea mai puternică trăire pentru omul matur, nu ca o aventură a sentimentului, ci ca o descoperire: este o întâlnire cu tine însuși, cu esența ta, care-ți scapă mereu, cu ceea ce-i frumos în tine, cu ceea ce nu s-a realizat“.

Străjuită de senzația ireversibilului, Neda realizează investigația lucidă a propriei sale vieți, fără să ocolească dificultățile, insuccesele, coborârile și urcușurile. Prima iubire a constituit un sistem de referințe permanent, un etalon care a modelat viața psihică, a eroinei, ca un nescăzut izvor de bucurii și de suferințe, ca o zbatere dureroasă a sufletului, ce nu încetează să sperie și să singereze pe linia ascendentă a aspirației către ferice.

Un poem al iubirii scris cu o virtuozitate remarcabilă și care ne dezvăluie multiple valențe ale scriitoarei Blaga Dimitrova.

Elena BERAM

Malraux, André. CALEA REGALĂ.
Buc., „Cartea românească“, 1971.
191 p.

Spirit înflăcărat care se aruncă în viltarea vieții cu o neliniște vindictivă, André Malraux se opune din tinerete regulilor lumii burgheze. Nemulțumirea lui găsește de la început calea luptei atît în traiul cotidian cît și în operă, scriitorul avînd drept ideal „un tip de erou care să împletească înzestrarea cu acțiunea, cultura cu luciditatea“ după cum însuși declară. Contactul, în 1923, cu Asia, unde, la 22 de ani, pleacă în calitate de arheolog va fi sursa primelor romane:

Cuceritorii (1928), *Calea regală* (1930) și *Condiția umană* (1933). Aceștia din urmă i se acordă Premiul Goncourt și el constituie consacarea autorului printre cei mai de seamă prozatori ai literaturii franceze contemporane. Participant la campania antifascistă, Malraux se angajează în 1936 ca aviator în rîndurile armatei spaniole republicane în timpul războiului civil din Spania. Experiențele de viață din acei ani devin materia volumelor *Tempul disprețului* (1935) și *Speranța* (1937). Revenit în Franța e rănit în 1940 și cade prizonier dar reușește să evadeze și să lupte în Rezistența franceză împotriva ocupanților hitleriști. Berger, numele său de partizan, îl va purta eroul din romanul *Lupta cu ingerul* menit să fie o frescă a perioadei celui de-al doilea război mondial. Manuscrisul ajunge însă în mîinile Gestapoului și doar prima lui parte a putut fi salvată și publicată. Arestat de nemți în 1944, André Malraux este eliberat de trupele franceze și la sfîrșitul conflagrației mondiale comandă brigada Alsacia-Lorena.

După război, fruntaș al vieții politice și culturale din Franța, Malraux, părăsind domeniul romanului, își dedică pana studiilor de istoria artei și memorialisticii. Ansamblul activității sale literare se caracterizează printr-o mare veracitate și autenticitate pe care i-o conferă, probabil, transpunerea unor situații prin care a trecut personal și le-a resimțit intens și nemijlocit. Gaëtan Picon, unul din monografului, notează: „se pare că trebuia să trăiască înainte de a scrie și pentru a scrie“. El regăsim mereu pe autor într-o ipostază a personajelor sale, în traiectoria existenței acestora se țes numeroase elemente autobiografice. Claude arheologul din *Calea regală* reprezintă, fără îndoială, ca trăire și simțire pe tînărul Malraux, de pe vremea cînd pornise pe drumul Orientului. Filonul care străbate întreaga proză a scriitorului este umanismul. Într-o epocă de atroce ascensiune a fascismului pe suprafața globului, el își pune încrederea în omul pe care tăvălugul barbariei voia să-l strivească fizic și moral. Prin voință, energie și demnitate omul trebuie să se împotrivească forțelor sălbatice ce se abat asupra lui să-l distrugă, par să afirme toate personajele din romanele sale, singurii în jungla neumblată, sau în mijlocul cruzimilor fără sfîrșit ale războiului, sfîdînd trădarea, tortura și crima. Cei trei eroi din *Calea regală*: Claude, Reiken și Garbot, sînt oameni de acțiune în stare să învingă piedicile de tot felul. Ei rup cu mediul lor sufocant în căutarea bogăției și puterii undeva de-a lungul străvechii „Căi regale“ din Thailanda, fabuloasă și misterioasă. Drumul spre comorile ascunse

semnifică simbolic etapele căutării de sine, o dezvăluire a trăsăturilor omenești majore. Una din valorile supreme pe spinoasele cărări o constituie prietenia, născută din stimă reciprocă, ce-i unește din ce în ce mai strâns pe Claude și Reiken. Sentimentul ascendent al solidarității culminează în clipa morții, Claude văzînd sfîrșitul lui Reiken ar dori „să poată exprima prin miini și prin ochi, dacă nu prin cuvinte, această fraternitate desperată ce-l zvirlea afară din el însuși!“ Deși minai de setea de aventură și revoltă anarhică, eroii cărții au meritul de a fi, fără a-i găsi o rezolvare, purtătorii de cuvînt ai năzuinței omului de a-și stăpîni destinul. În imagini sobre, de mare tensiune dramatică, autorul lasă să se manifeste energia și voința umană. Impresia puternică pe care ne-o face cartea se datorește și talmăcirii poetului și iubitorului de literatură Miron Radu Paraschivescu. Andre Gide definea astfel mesajul artei lui Malraux: „În timp ce ațiția alții se silesc astăzi să deprecieze umanitatea, Malraux o slăvește spontan și cred că tinerii îi sint, ca și mine, recunoscători“.

Sanda RADIAN

Pearson, Drew. **SENATORUL**. Buc., „Univers“, 1971. 518 p.

Chiar și cei care nu sînt preocupați direct de treburile politice, și nu numai din Statele Unite, au auzit, mai mult sau mai puțin, vorbindu-se de ziaristul Drew Pearson — cel care a provocat demisia multor funcționari guvernamentali, infirmarea a numeroși politicieni în alegeri, demascarea unor congresmani care se îndepărtaseră destul de mult de regulile rigide și firești ale vieții de legislator. Deoarece timp de citeva decenii, singur sau cu colaboratori, Drew Pearson a întrebunțat orice metodă posibilă — mai mult sau mai puțin avuabilă — de a intra în posesia unor amănunte secrete despre afacerile personale și modul în care unii politicieni înțelegeau să-și îndeplinească mandatul încredințat, adesea urmîrind profituri personale, și, prin urmare, nemărturisite vreodată alegătorilor — ca, apoi, să dezvăluie toate aceste amănunte în paginile ziarelor. Drew Pearson era temut și, poate, într-un fel, respectat pentru adevărul pentru care milita. În orice caz rubricile sale despre activitatea politică din Washington erau întotdeauna citite cu mult interes pe întregul teritoriu al Statelor Unite.

De la asemenea dezvăluiri, de la impresionantul material documentar despre

viața congresmanilor, senatorilor și politicienilor americani (reședința sa cuprindea, se spune, fișe amănunțite despre fiecare personalitate politică cit de cit importantă) a pornit înaintea morții (1969) ideea realizării unui roman politic sau, mai precis, de anticipație social-politică. *Senatorul*, care apare în 1968 și cunoaște un mare succes, născut din noianul de informații de care Pearson dispunea, nu este, totuși, o carte-anchetă în care să recunoști în cutare sau cutare personaj pe cutare sau cutare politician american. Informațiile au fost amestecate, topite, turnate în forme noi, acțiunea se petrece cîndva în viitor (poate în acest deceniu, poate în celălalt) și romanul — asemeni unui roman polițist — captivează pînă la ultima pagină, impresionează prin tumultul faptelor, prin autenticitatea care prinde și surprinde cititorul, iar viața pe colina Washingtonului — centrul vieții politice americane — e înțeleasă perfect pînă la detalii de cunoscătorul sau necunoscătorul în ale societății din Statele Unite. Dar ce se întîmplă în *Senatorul*? Un senator foarte bogat, foarte influent, foarte inteligent și care se bucură de un însemnat prestigiu — Benjamin Hannaford — cuprins de setea de putere, încearcă să obțină mai mulți bani și mai multă putere grație funcției pe care o are. Oricum: propunînd legi din care să profite, influențîndu-și colegii etc. Se întîmplă însă ca un ziarist care urmărește îndeaproape adevărul celor ce se întîmplă în Senat să afle unele lucruri și să scrie în cronică sa cerînd explicații. Se mai întîmplă ca senatorul să facă, în momentul audierii, o greșeală — șingura din cariera sa — pentru ca apoi să fie cenzurat (muștrat). Singura pedeapsă, de altfel, dar după care Hannaford își dă demisia. Descrierea aceasta mai mult decît fugară a principalei axe a romanului e departe de a spune ceva despre carte. Pentru că *Senatorul* este, în fond, un furnicar de personaje vii, extrem de bine individualizate, un flash aruncat asupra unui moment din viața Senatului și a celor care îl înconjoară și care a surprins extrem de bine acea atmosferă specifică, greu de explicat.

Stelian ȚURLEA

Yourcenar, Marguerite. **PIATRA FILOZOFALĂ**. Buc., „Univers“, 1971. 344 p.

Există, desigur, o artă de a reinvia vremuri apuse după cum există o artă de a călători sau de a istorisi călătoriile. Marguerite Yourcenar (scriitoare franceză

născută la Bruxelles în 1903) este, încontestabil, un maestru al acestei dinții arte. E suficient să ne oprim asupra unui volum publicat în urmă cu douăzeci de ani (*Memoriile lui Adrian*, netradus în românește). Și, poate, mai remarcabilă chiar (îndeosebi prin faptul că e mai aproape de spiritul nostru) să fie această reînviere a unei epoci de răscruce pentru spiritul uman, numită *Piatra filozofală* și care, în 1968, a fost încununată cu Premiul Femina.

Faptele se întâmplă în secolul al XVI-lea, în Flandra, în acei ani în care spirite luminate contraziceau dogme bisericesti și învățături clasice, demonstrând că valorile, lumea și omul în special sînt puțin altfel; acel secol în care Țările de Jos se răzvrătesc împotriva dominației spaniole, luptînd cu ardore, chiar dacă, mult timp, sînt trecute prin foc, populația închisă, arsă pe rug, ori decapitată; în acel secol în care se concentrează luptele Reformei; în acel secol în care alchimistiții, temuți și trimiși pe rug, păreau a stăpîni o forță nevăzută.

Eroul romanului *Piatra filozofală* — medicul Zenon — are cite ceva din multe figuri celebre ale acelor vremuri: filozofi, matematicieni, medici — doriind, în mijlocul mulțimii de personaje ce urmăresc numai propria căpătuială, găsirea adevărului profund despre noi toți, despre drumul pe care îl săvîrșim cu toții, între două neguri, atît de scurt în comparație cu imensitatea negurilor. Călătorînd, gîndînd, observînd și experimentînd Zenon ajunge la opinii diferite de ale celorlalți după a căror publicare (urmată de arderea volumelor) e nevoit să se ascundă sub un nume fals. Cercetările pe care le face asupra constituției trupului omenesc pot oricînd să-l ducă la moarte. *Tratatul despre lumea fizică* încearcă să explice altfel decît biserica „mașina umană”. Și, poate, tocmai în dorința acelei surprinderi a întregii comportări a „mașinii umane”, inclusiv în clipele limită, în clipele cînd apare teama, groaza, și înaintea morții, Zenon conștient de cele ce i se pot întîmpla dacă e descoperit, nu părăsește Flandra în care se reîntorsese după peregrinări îndelungi pe alte țări-muri, așteaptă, în momentul amenințării, să fie arestat, judecat și condamnat. Ca să încerce, de fapt, să-și convingă semenii care îl judecă dar care, tocmai pentru că îl judecă și pentru că nu-i înțeleg ideile, nu pot ajunge la a-i înțelege ideile, se agată de mărunțisuri fără vreo importanță, condamnîndu-l la ardere pe rug. Unde, însă, Zenon nu ajunge pentru că, în dorința aceleiași experimentări (ori a alteia) se sinucide. O experiență pe care nu o va mai comenta. *Piatra filozofală* este, în paralel, romanul formării unui

spirit (am spune singular pentru o epocă) și frescă aprofundată a unei epoci de răscruce.

S. T.

Crohmălniceanu, Ov. S. LITERATURA ROMÂNĂ ȘI EXPRESIONISMUL. Buc., Editura Eminescu, 1971. 280 p.

Literatura română și expresionismul, teză de doctorat a lui Ov. S. Crohmălniceanu, este o excelentă monografie a circulației unui curent în literatura română. Autorul fixează coordonatele expresionismului: origini, suprafață, adîncime, perspective, semnificație. Referirea la obiect se face prin disocieri repetate, care limitează din ce în ce mai mult cadrul discuției: expresionismul în artă (plastică, muzică), manifestările în țara de origine și influențele în Europa (de o solidă informație), expresionismul în literatură și analiza, faculă echilibrat și exigent, a prezenței lui în teatrul, poezia și proza română, atît la autorii declarat orientați astfel, cît și la cei întîmplător influențați (G. Bacovia, I. Barbu). Cartea își propune să se ocupe, după toate aceste prelimanări, de modul cum s-au resimțit influențele la noi. „Gîndirea” și „Contemporanul”, cele două grupări orientate spre expresionism, manifestă prin Lucian Blaga, Adrian Maniu, Vasile Voiculescu, Aron Cotruș, Ion Vinea, Beniamin Fundoianu, Ion Călugăru, Felix Aderca, coordonatele curentului, prezentate mai mult sub aspectul raportării la genul proximal decît la diferența specifică (culoarea locală pe care-o capătă). În acest sens, cel mai bine prezentat ni se pare Blaga, care, de altfel, a beneficiat, din partea aceluiași autor de un studiu separat. Sînt, de asemenea, luați în discuție o serie de autori care n-au beneficiat pînă acum de studii aprofundate. O atenție deosebită se acordă teatrului de tendință expresionistă (G. M. Zamfirescu, I. Ciprian, mai ales oameni de teatru, spre deosebire de L. Blaga, A. Maniu, V. Voiculescu, deopotrivă poeți, prozatori). Confruntarea se face aici și cu alte poziții ale criticii românești în această problemă, mai ales a lui George Călinescu, dar și cu așa-numita „critică a creatorilor” (T. Argehi). Capitolul spe-

cial dedicat lui H. Bonciu și intitulat „Și în opera unui francțior se ocupă de structura în amănunt a liricii acestuia și detașează coordonatele tipice ale expresionismului (nu înseamnă că o poezie tipică este și plener realizată ca poezie, ba chiar dimpotrivă), ceea ce se explică, susține autorul, prin faptul că poetul n-a fost raliat nici unei grupări, deci influențele s-au resimțit cu atât mai puternic. Capitolul de concluzii, intitulat modest *Citeva observații concluzive*, se referă la coordonatele estetice ale liricii expresioniste românești (cultivarea extaticului, cosmicului, originarului, grotescului), raportate, din perspectiva unui critic de formație marxistă, atât la manifestările europene ale curentului, cât și la realitățile social-istorice care l-au impus, atât la noi, cât și aiurea (definirea pozițiilor capitalismului industrial, a antagonismelor de clasă, a efervescenței care a precedat cel de-al doilea război mondial). Cu un capitol de note, un indice de nume și un rezumat în limba germană, cartea prezintă substanța și forma unui punct de vedere de o înaltă ținută științifică.

Ecaterina ȚĂRĂLUNGA

Gundolf, Friedrich. GOETHE. *Trădădere, prefață, tabel cronologic, note și indici de Ion Roman*. Vol. 1—3. Buc., „Minerva”, 1971. Vol. 1. 424 p.; vol. 2. 462 p.; vol. 3. 484 p. (Biblioteca pentru toți, 650, 651, 652)

În viața culturală a oricărui popor, apariția unei lucrări consacrate vieții și operei lui Goethe constituie un eveniment care nu poate trece neobservat; iar atunci când lucrarea respectivă nu este alta decât celebra monografie a cunoscutului critic și istoric literar german Friedrich Gundolf, evenimentul oferă un motiv în plus de satisfacție intelectuală.

Cartea lui Gundolf (1880—1931), intitulată simplu *Goethe* (Berlin, 1916), ocupă un loc distinct în bibliografia de specialitate. Ea a apărut într-un moment în care, în Germania, cercetarea literară tradițională, de tip filologic-istoricist, își epuizase potențele, făcând loc unor tendințe tot mai accentuate de innoire și de diversificare. Într-adevăr, vechile drumuri, îndelung bătătorite, nu dăduseră studiile capitale pe care geniul lui Goethe le-ar fi meritat. Insatisfacția stimulează cercetările și, ca o reacție la tot ceea ce însemna istorism, filologism, biografism și factologie, se deschide o lungă perioadă de căutări efervescente, ai căror promotori erau cițiva dintre cei mai distinși creatori și esteticieni ai timpului. Printre aceștia se numără și Stefan George, din grupul cărui a face parte și tânărul, dar multilateral înzestrat critic Friedrich Gundolf.

Deși scrisă la numai 35 de ani și apărută într-o suită de studii de zile mari, (Bielschowschi — 1908, Chamberlain — 1912, Simmel — 1913, Brandes — 1915), monografia lui Gundolf s-a remarcat de la început prin originalitatea metodei de interpretare și prin soliditatea analizei literare. Pornind de la Dilthey, a cărui schiță *Goethe și fantezia creatoare* a deschis, prima, orizonturi noi exegezei goetheene, Gundolf nu urmărește să realizeze prin cartea sa o monografie propriu-zisă și nici o biografie sau o lucrare obișnuită de critică și estetică literară, ci, dacă se poate spune astfel, un studiu care să le justifice pe toate acestea luate la un loc; pe el nu-l interesează în exclusivitate nici omul Goethe și nici opera, ci personalitatea „productivă” integrală a lui Goethe, ceea ce el numește „die Gestalt” — chipul, structura, portretul global al creatorului. Pe acesta încearcă să-l recomună, piesă cu o piesă, într-o monumentală biografie spirituală, în care viața creatorului și opera sa sînt concepute într-o indisolubilă unitate. Aparent, această tratare a operei în strînsă legătură cu omul nu este nouă, ea amintind și de alți teoreticieni sau artiști, care s-au exprimat în același sens. „Cînd scrii, spune, de pildă, Viliers de l'Isle-Adam, oricare ar fi subiectul, vorbești despre tine însuți”. Goethe însuși vedea în operele sale niște „spovedanii”. Și totuși metoda lui Gundolf, pentru a fi înțeleasă, trebuie radical disociată de o astfel de interpretare înșelătoare.

În concepția lui Gundolf operele marilor artiști nu sînt consecințe, reflectări, explicații ale vieții acestora, ci expresia, chipul, forma vieții lor însăși; așadar nu ceva consecutiv acestei vieți, ci ceva ce există în, împreună și deasupra ei, cu alte cuvinte ceea ce constituie însăși această viață. În lunga *Introducere* cu care-și deschide lucrarea, Gundolf precizează că, pentru a putea cuprinde și desluși pe creator, „trebuie să aflăm punctele în care Goethe ne oferă în cea mai mare măsură chipul său și, mai înainte de a putea decide unde o face, mai înainte de a putea alege și aprecia înăuntrul incommensurabilelor straturi ale creației sale, sîntem obligați să avem un punct ferm în afara operei sale, care să ne îngăduie a-ți privi opera ca pe un întreg, ba chiar ca pe un „Goethe”.

Viața unui artist se dizolvă „în artă”, iar opera trebuie văzută ca viață exteriorizată în plăsmuri. Iată, dar, în ce mod și cu ce consecințe majore este tratat de către Gundolf raportul dintre viață și artă. Faptul a îndreptățit criticele unor esteticieni, care, de-a lungul timpului (mai recent, Wellek), i-au reproșat fie subiectivismul, fie ruperea obiectului cer-

cetării de contextul social, fie confundarea vieții cu arta. Cu toate acestea, metoda în sine rămâne interesantă și poate fi, critic, acceptată. Mai delicată pare însă o altă latură, semnalată și ea, și anume aceea care derivă din faptul că Gundolf, cercetător pasionat, a supralicitat demonstrația, și-a supraincercat schemele preconceptuate cu o imensă cantitate de explicații și justificări, de argumente, digresțiuni, sublinieri și nuanțări; de aici probabil impresia, pe alocuri, de carte migălită și greoaie, din care se conturează un Goethe viu, dar nu în toate convingător. Căci, deși Gundolf a croit niște tipare excepționale pentru a cuprinde „chipul” lui Goethe, acesta se simte, nu o dată, destul de strimtorat. Prevăzător și modest, Gundolf avea să-și ia toate măsurile de precauție, atunci când ne previne că „*cea mai restrinsă capodoperă este totdeauna ceva înfinit mai mult decît cel mai amplu tratat despre ea*”.

Micile scăderi la care ne-am referit nu pot însă știrbi valoarea incontestabilă a cărții; și nu pot împiedica să savurăm multele pagini de înălțătoare frumusețe și nici să nu resimțim marea dragoste din care au izvorit. După mai bine de jumă-

tate de secol de la apariție, impunătorul studiu al lui Gundolf păstrează încă, adînc imprimată, marca pasiunii, erudiției și modernității. Lectura lui îți solicită mereu interesul pentru creația lui Goethe, îți stîrnește dorința să te întorci la cărțile acestuia, să îți le apropii, să le recitești; recitindu-le, să uiți de Gundolf și să te regăsești cu Goethe — poate cu un Goethe altul de cît îl știai... Dar, oare nu-i acesta cel mai mare merit al unei monografii?!

Un dublu regret ne încearcă o dată cu această întrebare: primul, că o asemenea lucrare apare atît de tîrziu în limba română, iar al doilea — parafrazîndu-l pe Thibaudet, la apariția în franceză a monografiei lui Gundolf — că nu avem și noi un studiu monumental despre Goethe, al unui român, „pe care să-l putem discuta azi în paralelă cu acel al lui Gundolf”. Un astfel de Goethe rămîne încă o năzuință, spre împlinirea căreia cartea lui Gundolf, în frumoasa și meritoria traducere a lui Ion Roman — căruia trebuie să-i mulțumim și pe această cale pentru strădania și pasiunea pe care i le-a consacrat — reprezintă un prag și o tentație.

Marius ROBU

POSTA
REDACȚIEI

POP ANA — BALIA-SPRIE: La scrișoarea dv. prin care cereați lămuriri cu privire la problemele:

1) Atunci cînd un post de bibliotecar se desființează numai din lipsa unui număr de 27 de elevi (din 600), există derogări și cine le acordă? Care este numărul minim de elevi pînă la care se poate da o derogare, în sensul ca postul să nu înceteze?

2) Dacă fostul bibliotecar, mulțumindu-se cu indemnizația, dorește să ducă munca mai departe pînă la reînființarea postului, are dreptul sau nu?

3) Dacă fostul bibliotecar este numit în funcția de pedagog la același liceu, are dreptul să cumuleze și munca de bibliotecar sau nu?

vă comunicăm răspunsul Ministerului Educației și Învățămîntului, Direcția plan finanțe, Serviciul plan, muncă și salarii și legislația muncii:

1. Potrivit normelor și normativelor de muncă unificate pentru unitățile școlare din învățămîntul de cultură generală aprobate în anul 1970, existența postului de bibliotecar este condiționată de doi factori cumulativi: numărul de elevi și numărul de volume.

Neindeplinirea oricăreia din aceste două condiții atrage după sine desființarea postului de bibliotecar. Derogare, în cazul neindeplinirii condițiilor prevăzute de normativele în vigoare, nu se poate aproba.

2. În anexa nr. 2 la H.C.M. nr. 2841/1968 se precizează că numai cadrele didactice care îndeplinesc și funcția de bibliotecar în școală au dreptul la plata unei indemnizații, stabilită între 300 și 400 lei, după numărul volumelor.

3. Pedagogul poate să îndeplinească și funcția de bibliotecar în școală, dar în cadrul aceluiași salariu, conform Legii nr. 17/1968.

Serviciile de bibliotecă adresate cititorilor-copii (IX)

ORGANIZAREA FONDURILOR

Antoaneta CORVĂTESCU-TOFAN

Despre virtuțile accesului liber al cititorilor la raftul cu publicații s-a scris mult, și normal ar fi fost să nu ne mai oprim asupra lor. Rezerva manifestată față de sistem, în unele biblioteci publice pentru copii și în unele biblioteci școlare, de către lucrătorii cu sarcini de gestiune, ne face să reluăm — în parte — argumentația, adaptând-o la specificul tipului de bibliotecă de care ne ocupăm.

Deci, organizarea colecțiilor după sistemul accesului liber al cititorilor la rafturile cu publicații :

— situează în același perimetru cititorul, cartea, bibliotecarul ; între carte și cititor nu mai este biroul sau ghișeaua despărțitor : cartea este la îndemână atât a cititorului, cit și a bibliotecarului îndrumător, iar schimbul de păreri între cei doi din urmă se face cu publicația în mână ;

— dă copilului libertate în alegere, îl pune în situația de a-și putea exercita liber opțiunea sau respingerea ; prin aceasta, ajută la formarea simțului critic, a discernământului, a deprinderilor de muncă intelectuală ;

— permite o cunoaștere în ansamblu a întregului fond destinat lecturii pentru o anumită vîrstă ;

— are un pronunțat caracter de recomandare ;

— creează în încăperile destinate bibliotecii pentru cei mici un climat intelectual ; prezența cărților impune cititorilor-copii o anumită ținută și disciplină, îi obișnuiește cu mînuirea publicațiilor,

cu un anumit mod de organizare a acestor valori ;

— pregătește cititorul-copil pentru secția destinată adulților ;

— înlătură din munca bibliotecarului o însemnată cantitate de efort fizic, creîndu-i în schimb timp pentru munca de orientare a lecturii micilor cititori.

Dar accesul liber devine lipsit de sens atunci cînd cititorul nu se mai poate descurca în el, atunci cînd succesiunea grupelor sau componența pe secțiuni este necleară, bucuria de a alege singur o carte se transformă într-o muncă oboșitoare de discernere a utilului din inutil, a interesantului din neinteresant. Fondurile de publicații expuse în rafturile cu acces liber trebuie, de asemenea, să păstreze anumite limite cantitative pentru fiecare din secțiunile schemei de organizare, iar cînd aceste limite sînt depășite, o subdivizare este obligatorie.

De reținut deci că sistemul accesului liber la raft nu-și arată din plin calitățile decît în condițiile în care publicațiile sînt organizate după o schemă ușor de memorat, rațională, clară, corespunzătoare conținutului publicațiilor de etal.

O altă idee de care trebuie să se țină seama în organizare : diferențierea după vîrstă — în cel puțin două secțiuni — este necesară chiar și în bibliotecile cele mai mici, cu fonduri puțin numeroase. Cele minimum două trepte sînt :

— albume cu ilustrații și cărți cu poze multe și text puțin pentru preșcolari și școlari mici în curs de alfabetizare (decî pînă la 7—8 ani) ;

— cărți pentru ceilalți cititori-copii, unde se poate face distincție — în ipoteza existenței unui fond bogat și a unui spațiu îndestulător — între publicațiile

*) Rezervă justificată doar în puține locuri de o reală lipsă de spațiu, de cele mai multe ori fiind vorba doar de o defectuoasă gospodărire a suprafețelor acordate, conjugată cu adoptarea unui mobilier inadecvat.

destinate vârstei intermediare (8—11 ani) și publicațiile adresate preadolescenților (12—14—15 ani).

O singură schemă, adresându-se tuturor vîrstelor, nu este cu puțință: cei mici s-ar simți pierduți în hățișul fără noimă — pentru ei — al cărților cu text, cei mari ar fi jigniți dacă ar întîlni la tot pasul pitici, rățoi și zine. O divizare mai accentuată nu ar permite însă copiilor mai dotați să depășească fără obstacole condiția intelectuală a vârstei lor.

În ceea ce privește organizarea propriu-zisă a fondurilor după conținut (singura posibilă într-o secție pentru copii, indiferent de faptul că publicațiile sînt servite de bibliotecar ori se găsesc la îndemina nemijlocită a copiilor), circula în bibliotecile noastre multe scheme, majoritatea suficient de bune. Unele se inspiră din schema generală a clasificării zecimale, altele au la bază o împărțire tematică. Credem că un plan rigid, pretutindeni și pururi valabil, nu poate fi emis în cazul serviciilor de bibliotecă pentru copii, eficacitatea planului de organizare depinzînd foarte mult de volumul colecțiilor, spațiul acordat și dezideratele sau obișnuințele cititorilor. Îndicăm de aceea la p. 63—64, doar o idee de cum ar trebui să fie concepută o schemă extensibilă, care ar putea fi adoptată de tipuri diverse de biblioteci pentru copii și care ar putea face față creșterii și diversificării continue a fondurilor. Ideea de extensie stă la baza sistemului de clasificare elaborat de bibliotecarul american Charles Ammi Cutter (1836—1903), sistem — se pare²⁰⁾ — pe nedrept neglijat de biblioteconomia modernă.

La o observație mai atentă a grupelor formate în această schemă, pot fi recunoscut clasele mari din sistemul zecimal, cu accentuarea anumitor categorii specifice fondurilor pentru copii (*Indeletniciri practice*; *Jocuri. Sport*), cu contopirea unor clase (grupa *Literatură social-politică pentru copii* înglobează clasele c. z. 1 și 3) și cu apropierea altora (*Istoria* și *Geografia* grupate după *Literatură social-politică*; *Lingvistica* plasată înaintea *Beletristicii*). Am adoptat sistemul alfabetic de notare a grupelor pentru că dă o bază de extensie de 25 de semne (față de 10 semne în sistemul zecimal) și pentru că notația cu ajutorul indicilor c.z. devine — în cazul cărților pentru copii — greoaie pentru conturarea schemei de raft. Într-adevăr, unele cifre principale — precum indicii c.z. din cadrul claselor 1, 3 sau a grupelor 61, 62, 63 — nu au decît o aplicare foarte restrînsă la fondurile destinate micilor cititori; în schimb, unele categorii importante din colecțiile pentru copii — precum albumele cu poze, cărțile despre în-deletnicirile practice ale copiilor etc. nu

pot fi exprimate decît cu ajutorul unui indicii principali nesemnificativi**) sau a unor indicii auxiliari generali***).

Sistemul de clasificare — pentru trei grade de dezvoltare, corespunzînd la trei mărimi diferite ale fondurilor de cărți (de exemplu: rafturi cu cărți pentru copii într-o bibliotecă comunală; secție mică pentru copii într-o bibliotecă orașenească; secție dezvoltată pentru copii într-o bibliotecă municipală) — este următorul: primul grad utilizează numai 10—12 majuscule din cele 25 de litere ale alfabetului de la A la Z, cu locuri libere de extensie între litere, majuscule care desemnează 10—12 domenii mai importante, fără de care orice împărțire pe teme ar deveni ilocică; al doilea grad de extensie caută să umple o parte din golurile create de primul grad de extensie, prin acordarea majusculilor — neîntrebunțate în gradul I — unor subdiviziuni ale celor 10—12 domenii primare; al treilea grad de extensie întrebunțează toate majusculele alfabetului****) pentru o subdivizare mai amănunțită a domeniilor prevăzute de gradul II de extensie, lansînd chiar și o doua majusculă pentru subdiviziuni mai accentuate. Atunci cînd intervine o diferențiere a fondurilor după vîrstă, se adaugă în fața majusculilor semnul distinctiv de vîrstă (II pentru vîrsta medie, III pentru preadolescenți). Este bine ca pentru fondul destinat preșcolărilor și școlărilor mici să fie întrebunțate minuscule. Este, de asemenea, eficient ca majusculele însoțitoare care apar la gradele II și III de extensie să aibă valoare mnemotehnică (de exemplu, la diviziunea O *Arte*, se pot întrebunța subdiviziunile: OA *Arte plastice și monumentale*; OM *Muzică*; OT *Teatrul. Cinema*).

Schema dată de noi are numai valoare de ilustrare a ideii de extensie și nicidecum de organizare a fondurilor, împărțirile putînd fi făcute, după nevoile spațiului concret și după profilul colecțiilor — respectînd criteriile logice de clasificare a cunoștințelor — de orice bibliotecar.

Colecțiile etalate în raftul cu acces liber pot fi diversificate și îmbogățite cu raf-

***) de exemplu, indicele principal c.z. 096, atribuit cărților cu ilustrații, ar duce albumele cu poze pentru copii în rîndul materiilor de referință, iar indicele auxiliar general (084) Sub formă de album ar fi complet ineficient pentru aceeași categorie foarte importantă din fondurile pentru copii.

****) de exemplu, o carte care învață pe copii cum să construiască aeromodele ar primi în sistemul c.z. indicele 629.13(072).

*****) excepție făcînd literele: B (rezervat pentru cotarea benzilor de magnetofon); D (rezervat pentru cotarea diafilmelor și diapozitivelor); I (care se poate confunda ușor cu o cifră romană); R este atribuit lucrărilor de referință.

turi tematice sau expoziții cu diferite subiecte: Momente din istoria clasei muncitoare din țara noastră; Să ne cunoaștem județul (orașul); România pitorească; Călătorind prin lume; Să învățăm din exemplul vieții lor; Din viața copiilor patriei; Eroi ai neamului românesc; Povestiri istorice pentru copii; Povestiri despre animale etc.

Cotarea cărților este obligatorie într-o secție pentru copii. La colecțiile pentru copii, cota se compune din:

— un semn distinctiv pentru fondul — împărțit pe vârste — căruia îi aparține cartea (de exemplu: I pentru preșcolari și școlari mici, II pentru vârsta medie, III pentru preadolescenți; în cazul adoptării minusculei pentru grupa mică, nu mai este nevoie de cifră romană la cotaarea acestui fond). Este bine ca etichetele de cotă să aibă forme diferite pentru cele trei secțiuni din fonduri (de exemplu, triunghiulare pentru vârsta I, pătrate pentru vârsta II, rotunde pentru vârsta III), pentru ca repartizarea cărților să se facă — vizual — cât mai lesne;

— la numărător: un semn distinctiv pentru grupa căreia îi aparține cartea după conținut (de exemplu, în sistemul propus de noi, majusculele); în sistemul c.z., indicii principali etc.); este bine ca pentru principalele diviziuni tematice să se întrebuițeze etichete de cotă în culori diferite, tot pentru o selecție vizuală cât mai lesnicioasă (de exemplu, pentru literatura social-politică, istorie și geografie — culoarea roșie; pentru științe — culoarea albastră; pentru tehnică — culoarea galbenă; pentru arte și sport — culoarea violet; pentru lingvistică și literatură — eticheta să rămână albă; pentru cărți de referință — culoarea verde). Aceeași culoare atribuită etichetei va figura și pe despărțitorul de raft din cadrul grupei sau pe inscripțiile indicatoare de deasupra rafturilor;

— la numitor: semnul Cutter (pentru titlu la cărțile din fondul destinat grupei I de vîrstă; la nume de autor sau titlu de anonimă pentru celelalte cărți).

Cota își păstrează deci forma de fracție și în serviciul pentru copii (de exemplu:

$\frac{c}{A 94}$ pentru *Aventurile lui Mac* de Lucia Olteanu și Rusz Livia; $\frac{IIV}{P 21}$ pentru *Nu fugi, ziua mea frumoasă!* de Octav Pancu-Iași).

Este recomandabil ca indicatoarele și despărțitoarele de raft să poarte texte atrăgătoare în formulare****) și con-

****) de exemplu, în grupa *Literatură social-politică pentru copii* vor exista următoarele texte de indicatoare: Partid, pămînte iubit (pentru P.C.R.); Vom fi și noi uteciști! (pentru U.T.C.); Sintem pionieri (pentru activități pio-

cepute pe înțelesul copiilor, vehiculînd noțiuni deja familiare lor din școală.

Dezvăluirea colecțiilor

Criteria generale

Sistemul cataloagelor destinate cititorilor-copii din bibliotecile publice nu este reglementat în mod categoric, în momentul de față, de nici un act normativ. Există doar excelența lucrarea a Elvirei Popp, *Organizarea fondurilor de cărți și a cataloagelor în bibliotecile pentru copii*²¹⁾, completă și bine orientată, dar care, nereeditată și neactualizată, nu mai poate servi drept sursă de documentare ușor accesibilă pentru bibliotecari. În bibliotecile școlare, cea mai recentă punere la punct a problemei este cuprinsă în *Îndrumările privind organizarea și activitatea bibliotecilor școlare* nr. 113.194/11.X.1968²²⁾, care prevăd la art. 39 că bibliotecile școlare cu bibliotecar salariat trebuie să pună la dispoziția cititorilor următoarele cataloage pe fișe: un catalog alfabetic; un catalog sistematic; un catalog tematic, legat de necesitățile programei școlare. Aceleași îndrumări detaliază caracteristicile fiecărui catalog, tinzînd spre o unificare a elementelor de descriere și clasificare.

Vom încerca, în cele ce urmează, să stabilim coordonatele unui sistem rațional de dezvăluire a colecțiilor unui serviciu pentru copii, întâi pentru cărți și periodice, apoi pentru alte materiale de bibliotecă, specifice acestui serviciu. Principiile care trebuie să diriguieze bibliotecarul atunci cînd pornește la construcția sistemului de cataloage sînt:

1) Cataloagele trebuie să fie alcătuite ținînd în primul rînd seama de gradul de înțelegere a copiilor: să fie *simple* și *clare*, atît în schema de organizare, cît și în descriere și clasificare. Atunci cînd bibliotecarul pentru copii primește — o dată cu cartea — și fișa cu descrierea principală completă și cu indicii c.z. dezvoltată, fișă elaborată în serviciul de prelucrare a colecțiilor, trebuie să aibă tăria profesională și discernămintul logic necesar pentru a renunța la elementele care — raportate la puterea de înțelegere a copilului — ar putea să facă dificilă consultarea catalogului. În același timp însă, e necesar să ținem seama și de faptul că micii cititori trebuie să se obișnuiească a reține anumite elemente esențiale de identificare a unei publicații (proces care ține de însușirea unor deprinderi de muncă intelectuală), ca și o schemă lo-

nierestă); grupa *Ateism, Mitologii*, va avea inscripția: Adevăr și credință. Grupa *Educație sanitară* — inscripția: Sănătatea — un bun neprețuit; grupa *Geografie* — Să ne cunoaștem patria și lumea întreagă; grupa *Arte* — Să învățăm ce este frumosul etc. etc.

gică, coerentă, de organizare a materialului în catalog.

2) Catalogul trebuie să răspundă *intereșelor și nevoilor de informare specifice publicului cititor* dintr-un serviciu de bibliotecă pentru copii; ele trebuie să aibă deci la bază *cerințele cititorilor-copii* — cerințe generale, stimulate de procesul de învățământ (teoretic și practic), ori speciale, proprii unui anumit public de cititori-copii.

3) Catalogoale trebuie adaptate *componeții cantitative și de conținut a fondurilor de publicații* pe care le reflectă. De asemenea, în alcătuirea sistemului trebuie să se țină seama de legătura cu fondurile bibliotecii pentru maturi și de posibilitatea pe care o au bibliotecarii pentru copii sau cititorii-copii de a consulta cataloagele bibliotecii pentru maturi.

4) Fiecare catalog trebuie să răspundă unei alte întrebări, posibil a fi formulată de cititor; fiecare catalog deci trebuie să aibă *modul lui specific de organizare a materialului*.

5) Atunci când un catalog sau o rubrică dintr-un catalog se dovedesc a fi inutile, ineficiente, neproductive sau defectuos concepute, bibliotecarul trebuie să renunțe la ele sau să reorganizeze materialul. Ne pîndește mereu primejdia de proliferare a instrumentelor de informare numai din dorința de a avea toate tipurile de cataloage existente, fără a ne pune întrebarea dacă ele corespund unei *nevoi reale* de informare, dacă ele devin cu adevărat și în practică generatoare de date utile publicului cititor.

Ca orice cataloage de bibliotecă, și cataloagele bibliotecii (secției) pentru copii pot fi: cataloage tipărite în volume sau cataloage pe fișe.

Cataloagele tipărite în volume sînt destinate atît publicului cititor real, cît și cititorilor potențiali și principalul lor

avantaj este că duc informația la domiciliul acestora; cu ajutorul lor, serviciile de bibliotecă depășesc zidurile sediului propriu-zis al instituției și atrag — din exterior spre interior — cititorii. Ele pot îmbrăca forma unui catalog-tip pentru anumite categorii de biblioteci (bibliotecile școlilor generale, secțiile pentru copii ale bibliotecilor orașenești și municipale, cartea cititorilor-copii în bibliotecile comunale etc.), sau forma unui catalog de creștere a colecțiilor, editat de o anumită unitate și reflectînd cartea intrată pe o anumită perioadă de timp (6 luni, un an, mai mulți ani). În catalogul-tip, materialul este grupat pe o anumită tematică, este adnotat cu indicații privitoare la subiectul publicației, gradul de accesibilitate, vîrsta cititorilor; descrierea trebuie să fie simplificată. Catalogul de creștere a colecțiilor unei anumite biblioteci trebuie să indice cu necesitate *cota* publicației. Un catalog-tip poate fi transformat în catalog al unei anumite biblioteci dacă, în dreptul fiecărei publicații existente în fondurile acelei biblioteci, este indicată *cota* cărții.

De asemenea, catalogarea și clasificarea publicațiilor pentru copii pot fi efectuate *centralizat*, de către o bibliotecă centrală (națională sau județeană). Fișele astfel elaborate sînt tipărite, ilustrate și adnotate. Un model dintr-o asemenea fișă poate fi examinat la p. 41 din prezentul număr al revistei noastre, fișă elaborată de Biblioteca pentru copii din Košice (R. S. Cehoslovacă).

²⁰ Cf. Sayers, W. C. Berwick. *A manual of Classification for Librarians and Bibliographers. With Illustrations and Bibliography.* London. André Deutsch. A Grafton Book, [1963]. XVIII+346 p. [capitolul *Clasificarea extensivă a lui Charles Ammi Cutter*].

²¹ București, Editura de stat didactică și pedagogică, 1959, 127 p.

²² *Buletinul Ministerului Învățămîntului*, 13, nr. 5, seria A, nov 1963, p. 7.

MODEL DE SCHEMĂ EXTENSIBILĂ PENTRU ORGANIZAREA COLECȚIILOR ÎN BIBLIOTECILE PENTRU COPII

Gradul 1 de dezvoltare	Gradul 2 de dezvoltare	Gradul 3 de dezvoltare
vîrsta I		
a. Cărți pentru cei mai mici cititori	a. Albume cu ilustrații c. Cărți pentru copiii de curînd alfabetizați j. Jocuri, ghicitori, materiale pentru șezători	a. Albume de colorat b. Albume cu ilustrații c. Cărți pentru copiii de curînd alfabetizați d. Poezii pentru cei mici f. Basme pentru grupa mică j. Jocuri, ghicitori, materiale pentru șezători

A. Literatură social-politică pentru copii	A. Lucrări <i>de și despre</i> clasicii marxism-leninismului; lucrări despre istoria mișcării muncitorești. Lucrări despre P.C.R. Istoria și activitatea U.T.C. Materiale despre pionierie	A. Lucrări <i>de și despre</i> clasicii marxism-leninismului. Lucrări despre istoria mișcării muncitorești. Lucrări despre P.C.R. Istoria și activitatea U.T.C. Materiale despre pionierie
	C. Altă literatură social-politică și ideologică pentru copii	C. Cunoștințe din domeniul disciplinelor filozofice
E. Educație ateistă. Mitologii	E. Educație ateistă. Mitologii	E. Educație ateistă. Mitologii
F. Educație sanitară. Cunoștințe medicale	F. Educație sanitară. Cunoștințe medicale	F. Educație sanitară. Cunoștințe medicale
G. Istorie	GR. Istoria României GU. Istorie universală	GR. Istoria României GU. Istorie universală
H. Geografie. Călătorii	H. Geografie J. Călătorii	HR. Geografia României HU. Geografie universală J. Călătorii
K. Științele naturii	K. Matematică. Fizică. Chimie L. Științe naturale (geologie, biologie, botanică, zoologie, paleontologie)	KA. Matematici. Astronomie KF. Fizică. Chimie LA. Geologie LB. Biologie LP. Botanică LZ. Zoologie
M. Cunoștințe tehnice. Îndeletniciri practice*)	M. Cunoștințe tehnice N. Îndeletniciri practice	M. Cunoștințe tehnice N. Îndeletniciri practice NX. Îndeletniciri specifice cititorilor bibliotecii respective
O. Arte	O. Arte	OA. Arte plastice și monumentale OM. Muzică OT. Teatru. Cinema
P. Jocuri. Sport	P. Jocuri. Sport	PJ. Jocuri PS. Sport
S. Lingvistică	SR. Limba română SU. Limbi străine	SA. Lingvistică în general SR. Limba română SU. Limbi străine
T. Beletristică	TP. Poezii TT. Piese de teatru TU. Basme. Povești. Legende TZ. Povestiri. Romane. Literatură științifico-fantastică și de aventuri	TP. Poezii TT. Piese de teatru TU. Basme. Povești. Legende TV. Povestiri TW. Romane TX. Literatură științifico-fantastică și de aventuri TZ. Alte genuri literare V. Teorie literară Z. Istorie și critică literară
R. Materiale de referință	RA. Materiale de referință RB. Biografii	RA. Enciclopedii RB. Biografii RBB. Bibliografii

*) Aci pot fi grupate distinct ocupațiile practice ale copiilor, de exemplu: NA Agricultură; NC Croitorie; NF Micii fotografi; NG

Mica gospodină; NM Să construim modele; NP Acvaristică; NT Traforajul și talnele lui etc.

FIȘE TIPARITE

pentru cataloage alfabetic și sistematice

Prețul unui abonament anual (apr. 1972 — apr. 1973)
este de :

— 400 de lei (seria pentru uzul bibliotecilor științifice, bibliotecilor publice mari și bibliotecilor specializate);

— 250 de lei (seria pentru uzul bibliotecilor publice mici).

Abonamentele vechi încetează automat la 1 apr. 1972. Reînnoirea abonamentelor se poate face pînă la 30 apr. 1973.

Abonamentele se fac pe adresa:

**BIBLIOTECA CENTRALĂ DE STAT
A REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA,
București, str. Ion Ghica nr.4, în cont.
60010144 Banca Națională a Republicii
Socialiste România, Filiala Sector IV.**

Abonamentul onorat în condițiile plății prealabile în contul nostru 61212144 Banca Națională a Republicii Socialiste România Filiala Sector IV.

ВНОМЕРЕ

Международный год книги (подборка материалов)	4	Валтер Шерф: Международная молодёжная библиотека из Мюнхена	38
Ion STOICA: „Воспитание заказчиков. — „Библиотечные дни“ — разрастающееся мероприятие	17	Городская библиотека для молодёжи в Кошице	41
Livia BACARU: Новые сведения о переплете первого румынского издания	31	Дискурс Себастьяна: Аргументы международного года книги — 1972 г.	43
		Мария Банус: Пабло Неруда — целый мир. Присуждение Нобелевской премии за 1971 г.	47

SOMMAIRE

L'Année Internationale du Livre (groupe de matériaux)	4
Ion STOICA: L'Éducation des bénéficiaires. „Les Jours de la Bibliothèque“, une action en plein essor	17
Livia BACARU: Nouvelles récentes sur la reliure de la première publication imprimée en Roumanie	31
Walter SCHERFF: La Bibliothèque Internationale de la Jeunesse de Munich	38
La Bibliothèque Municipale pour la Jeunesse de Košice (Slovaquie occidentale)	41
George SEBASTIAN: Chronique de l'Année Internationale du Livre — 1972	43
Maria BANUS: Pablo Neruda — un universe Prix Nobel pour littérature — 1971	47

SUMMARY

The International Year of the Book (Materials on the celebration of the I.B.Y.)	4
Ion STOICA: The Education of Those Who Benefit. „The Library Days“, an Action in Full Development	17
Livia BACARU: Latest News About the Binding of the First Romanian Printed Work	31
Walter SCHERFF: The International Youth Library of München	38
George SEBASTIAN: Reports on the International Year of the Book — 1972	43
Maria BANUS: Pablo Neruda — a Universe. The 1971 Nobel Prize for Literature	47

REDACȚIA: Str. Biserica Amzei nr. 5—7, sectorul 1, București. Oficiul poștal 22. Telefon 13.70.27

COLEGIUL DE REDACȚIE

George BAICULESCU, Dumitru BALAET, Virgil CANDEA, Ion CIOTLOȘ, Antoaneta CORVĂTESCU-TOFAN (redactor șef rubrică), Ștefan GRUIA (redactor șef), Alexandru IONĂȘCU, Atanase LUPU, Gheorghe MAXIN, MĂSZAROS József, Anne-Marie MIHIȚ (secretar de redacție), Constantin NEGULESCU, Gernot NUSSBÄCHER, Nicolae ONIGA, Mihai PETRESCU, Angela POPESCU-BRĂDICENI, Dan SIMONESCU

41 000